

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Thit Jensen ; Omslagstegning af Sven Brasch.

Elskovs Forbandelse : Nutids-Roman

København : Dansk Literært Forlag, 1911

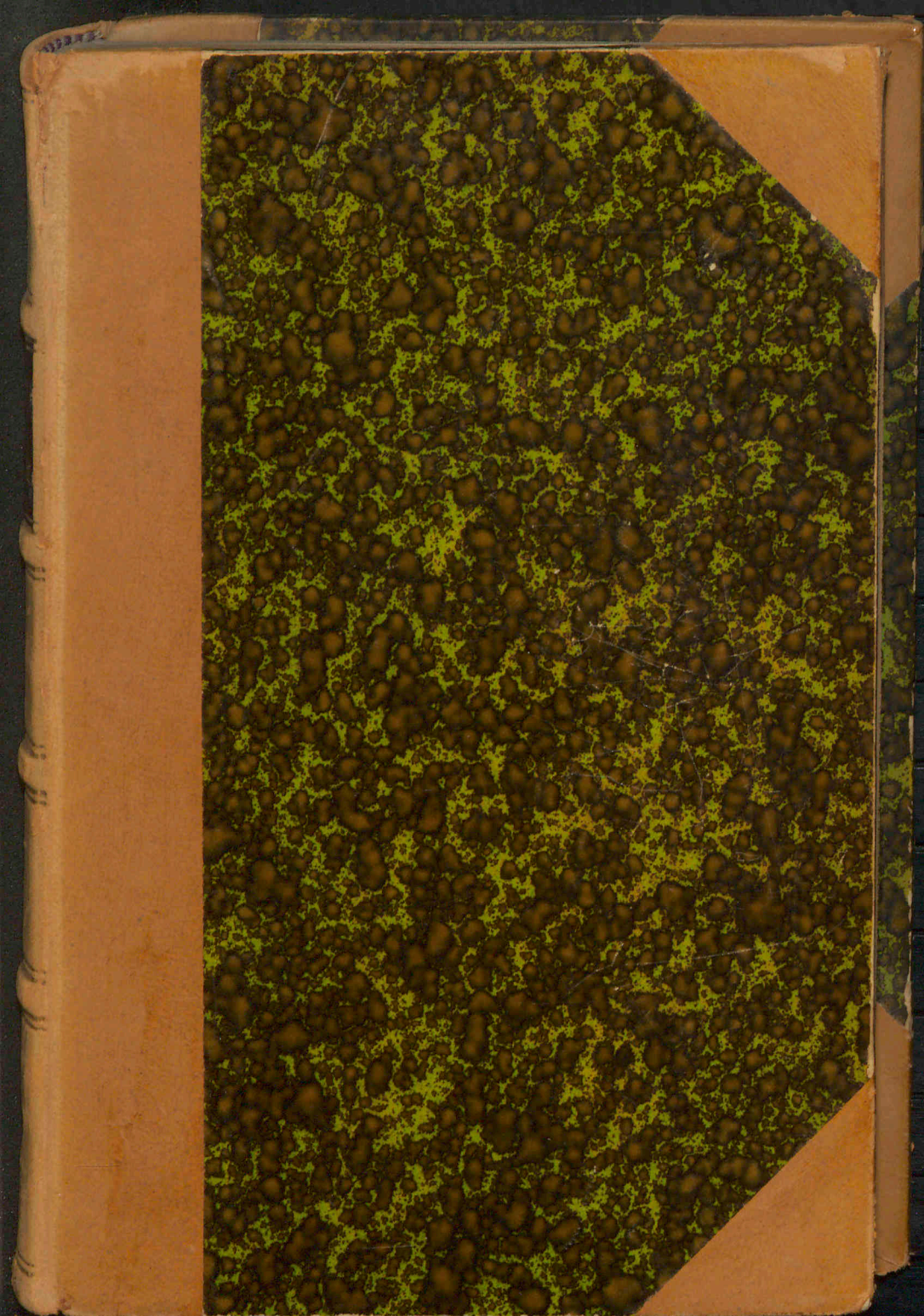
221 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

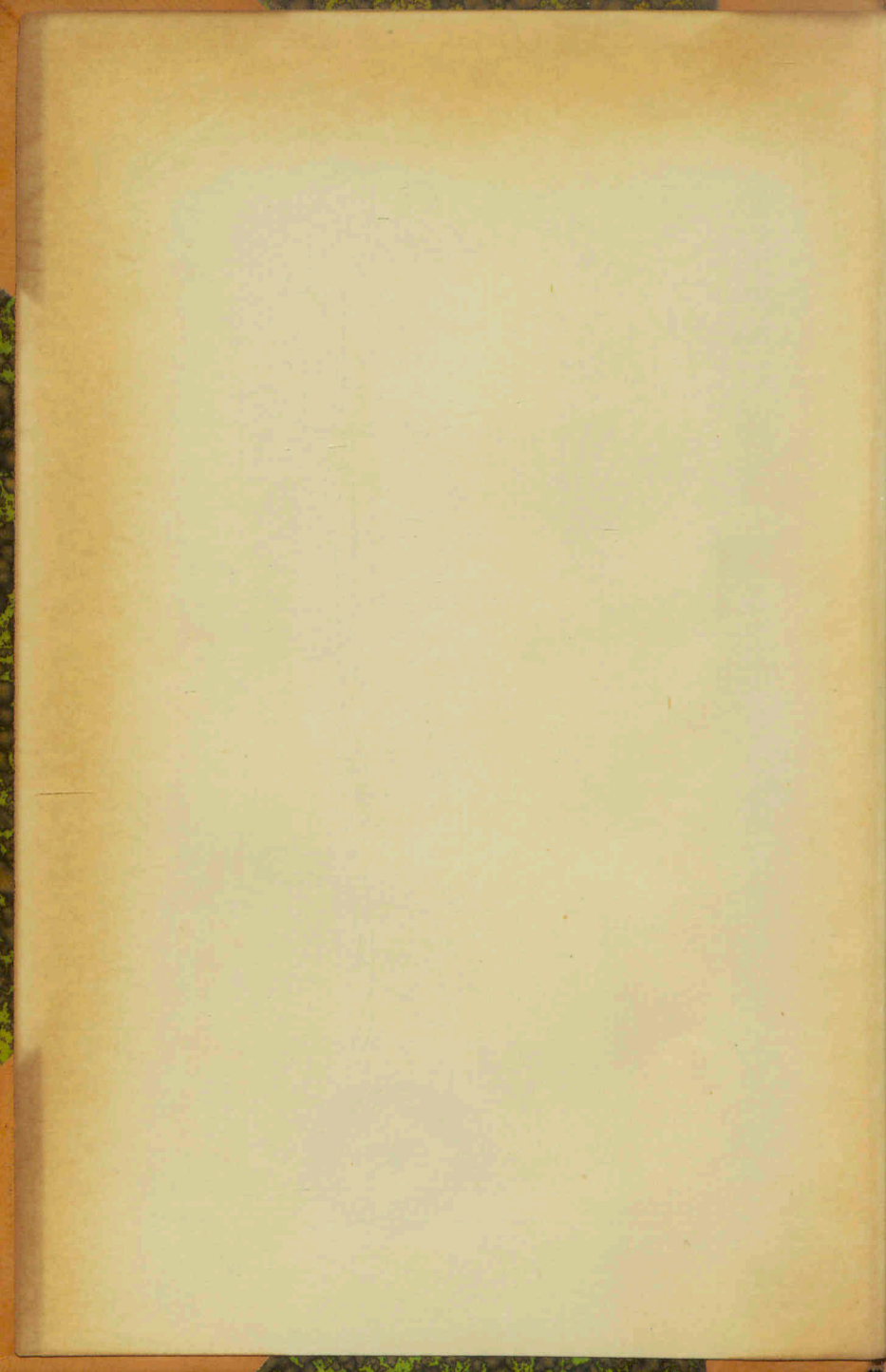
57, - 175.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011011579

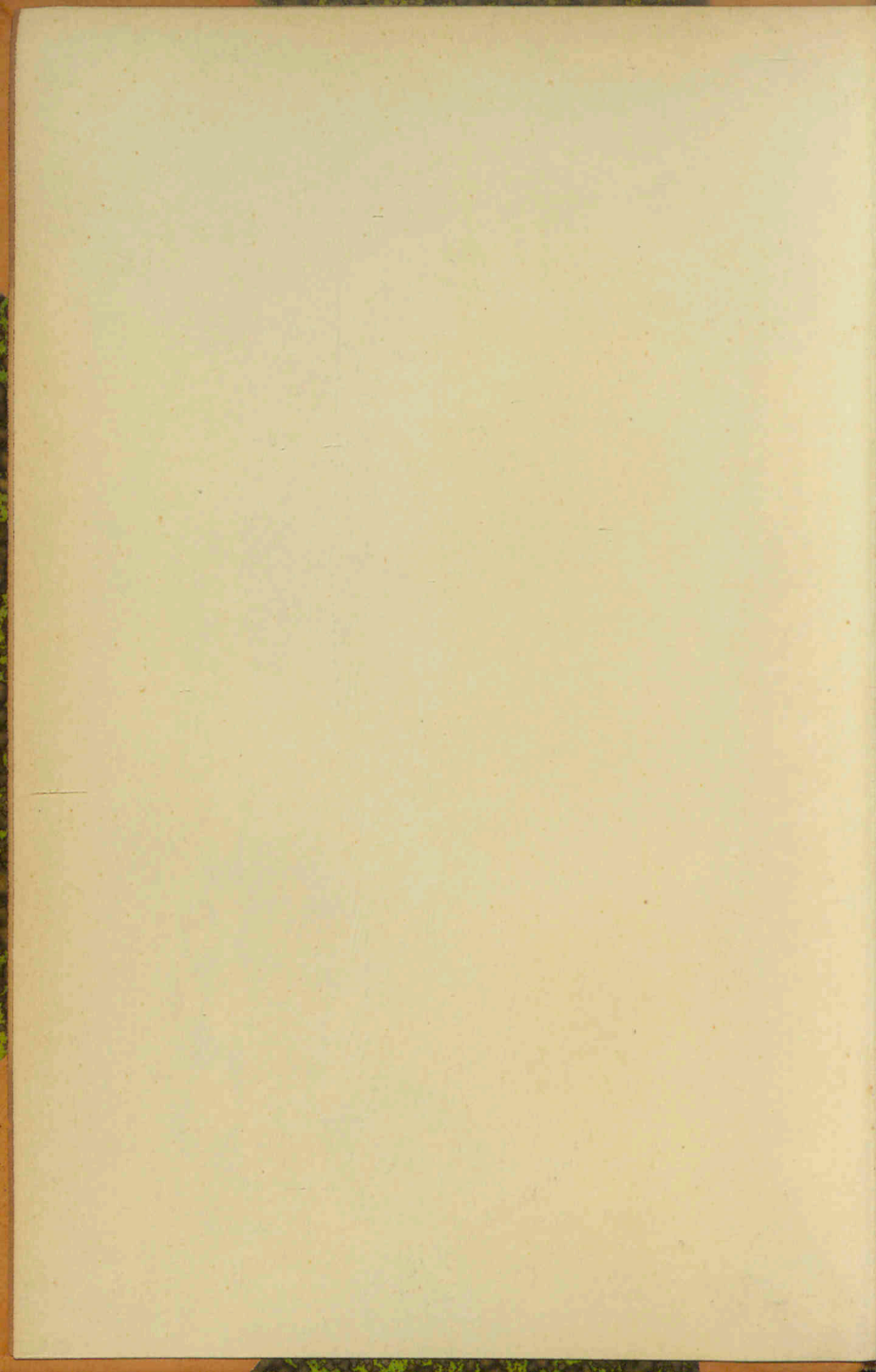

ELSKOV'S
FORBANDELSE

ROMAN
AF
THIT
JENSEN

ANDSKE FORFATTERES KRONE-NYHEDER

Elskovs Forbandelse.

AL RET FORBEHOLDES

SERIE: DANSKE FORFATTERES KRONE-NYHEDER

THIT JENSEN

ELSKOVS FORBANDELSE

NUTIDS-ROMAN

1912. L282

KØBENHAVN 1911

DANSK LITERÆRT FORLAG

OMSLAGSTEGNING AF SVEN BRASCH

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

Thil Jensen.

THIT JENSEN er født i Farsø, Datter af Distriktsdygtlæge H. Jensen. Debuterede i 1904 paa Salmonsens Forlag med „To Søstre“. Aaret efter kom paa samme Forlag „Familien Storm“. Gik derefter over til Gyl-dendalske Forlag med „Martyrium“, en Samfundsroman, der udkom i Foraaret 1906. Næste Foraar, 1907, kom Sagnfortællingen „Prins Nilaus af Danmark“ og om Efteraaret „Ørkenvandring“, en Samfundsroman af samme Art som „Martyrium“. 1909 udkom „Sagn og Syner“, Fortællinger fra Island, der samtidig udkom paa Tysk. 1911 udkom „I Messias Spor“ samt paa Dansk literært Forlag i Serien „Danske Forfatteres Halvkrone-Nyheder“ Novellesamlingen „Det banker —“.

FØRSTE KAPITEL

Der var mørkt i Stuen.

Ilden fra Kakkellovnen slog en lang Lys-arm ud i Mørket, laa og dirrede sig frem, som famlede den efter noget, den aldrig kunde naa! Og langsomt sank den tilbage til sig selv — slap sit Haab — og gik tilbage hvorfra den kom, de sorte Kul!

Vibeke Brun sad fremadbøjet i Ildens Skær og saa paa Egil Drue, den skønne Skuespiller, alle Kvinders lønlige Længsel, Genstanden for utallige troløse Fruetanker!

Hun havde holdt ham paa Afstand længe — med sin sære, knibske Kulde, der saa aabenbart var en Maske kun over hendes hede, ustyrlige Sind. En møjsommelig tillært Beherskelse, der nu og da brast — da lyste det rødt for den, hun var forbitret paa.

Vibeke Brun var paa Kant med Tilværelsen, fordi hun var fattig og vilde være Skuespillerinde. Hun havde en Tid været Sygeplejerske for fornemme Sindssyge i Amerika, et Hestearbejde, der

blev godt betalt. For sine Sparepenge tog hun nu Timer og læste Roller hos den berømte „Sara“ — det spændende Spørgsmaal var, om hendes Sparepenge strakte ud, til hun fik Engagement.

Da den skønne Skuespiller, Byens vidunderlige Første-Elsker, allerede ved deres første Møde gjorde Stormkur til hende, stillede hun sig øjeblikkelig front, hun følte Komedianten i ham og kendte hans Rygte!

Og nu sad hun og saa paa ham — og modvil-
lig, men ikke længere sig selv mægtig, blød-
nede hendes Hjerte. Han havde strøget al „Komodie“
af sig, sad bøjet og stille og saa ind i Ilden og lig-
nede et bekymret Barn. Udenfor susede snetunge
Kroner omkring Villaen. Sara Dædeken havde
haft Frokost for sine Venner, og efter Frokosten
var de bleven enige om at gaa en Tur. Men Vin-
den var kold, Vibeke frøs, Egil Drue foreslog, de
skulde „snyde“ — og de snød og listede sig til-
bage til den lune Kakkelovnskrog.

Hun havde været lidt betænkelig; Øjne er saa
farlige i Mørkning, i en Kakkelovnskrog med usik-
kert Lys. Følelsen hersker mere end Synet, og
Viljen glider ud.

Men Egil Drue sad stille og saa ind i Ilden.

„Tror De ikke, jeg godt ved, hvordan Folk
taler om mig — der er vist næppe den erotiske
Skændsel, de ikke tiltror mig!“ lo han ud i et
lille, bittert Pust.

„Og det er sandt, Jeppe drikker!

Men hvorfor — det bekymrer ingen sig om.“
Han saa ikke paa Vibeke, hans hvide Hænder laa glødende belyste paa Stolearmenes røde Fløjl, hans blaa Øjne, der var sorte i Skumringen, var stift rettede paa Ilden.

„Jeg havde engang en lille Pige — jeg var ung, og hun var ung, og jeg vilde al Verden for at gøre Livet lyst for hende. Og saa gik hun fra mig.“

Der laa en Uendelighed af bitter Sorg i den korte Slutsætning; Vibeke lagde uvilkaarlig sin Haand over paa hans. Egil Drue vendte sit Ansigt om imod hende; det gik velgørende igennem hende, at hans Øjne var fri for deres sædvanlige straalende Kurtise, de saa paa hende, som var hun en Moder, der kærlig tog imod sin Drengs Fortro-
lighed.

„Ja, hun gik fra mig. Men ikke med sin gode Vilje, tro ikke det. Jeg opdagede, at hun hostede — saa vilde de haft hende til Schweitz, men hun vilde ikke, hun vilde blive hos mig. Det Aar, der saa kom, jeg glemmer det aldrig — jeg kunde se paa hende, hvor hun kvalte Hosten, saa hun fik Taarer i Øjnene, fordi hun vidste, det var en Kval for mig at høre det. Jeg kom saa vidt, at jeg bad Bønner for at beholde hende, skønt jeg ingenting tror paa. — Og sidenefter, da det hele var forbi, var alting mig mere end ligegyldigt. Saa blev jeg som jeg blev.“

Deres Stole stod tæt sammen. Egil Drue hældede mere og mere over mod hende, hans Albue støttede mod hendes Stolearm; han saa igen paa Ilden, fortabt i sine Minder.

Vibeke strøg lempelig hans Haand.

„Tænker De Dem ikke Muligheden af at møde hende igen, Drue?“

Han rystede paa Hovedet.

„Jeg tror ikke paa andet end Livet; Døden er Døden, altings forbi.“

„Det er en trist Tro, Egil Drue.“

„Hvad er ikke trist?“

Hans Hoved var gledet ind mod hendes Hals og hvilte paa hendes Bryst. Hun lagde sin Arm bag om hans Nakke og lod sin Haand glide kærtegnende op over hans Haar, igen og igen — med en sød og henrivende Følelse af at være en fin og kærlig gammel Mor, der trøstede sin saarede Unge. — Han sad saa stille og aandede i bløde, lune Pust, skubbende sit Hoved lidt nu og da for at faa bedre Stilling, indtil han, usigelig varsomt, lagde sine Læber ind mod hendes Hals. Der var noget saa fjernt over det vage Kys, der knap engang kunde kaldes et Kys, Vibeke lod stadig sin Haand glide over hans sorte, glatte Haar og hviskede:

„Mindede det Dem om hende, Drue?“

„Ja“ — han blev halvt flov — „hvor kunde De vide det?“ Og endnu sin Flovhed i Vold drejede

han Hovedet om og kyssede det indre af hendes kærtegnende Haand.

„De er saa god, Vibeke — og saa klog.“ — —

Der lød Stemmer udenfor — Saras bekendte Skratten. De fløj op begge to og fik Lamperne tændt, inden det øvrige Selskab ramlede ind. Sara først, hun var pukkelrygget med pergamentgult Ansigt i en Krans af ravnsort, stridigt Krølhaar. Hendes sorte Øjne var springske af Vid. Redaktør Steenbock havde Ansigt som et Fjæld i Afsatser — fremspringende Pande, fremspringende Næse og stærke Kæbeben, de smaa, skarpe Øjne laa dybt, Munden var en Linje. Han var Radikaler, Folk fandt ham usympatisk. Kæmpen Thor Lynge var blond og herkulisk og spillede „Kongen“ i „Axel og Valborg“, der netop gik paa Secondteatret. Ved Siden af ham svulmede den rige Fru Kaja Miskov, en kødelig Pragt, en født Susanne i moderne Antræk, der svøbte sig om hendes Lemmer som en vaad Badedragt. Hun var blond og mere lattermild end aandrig, hendes Mand var død i Amerika, og Vibeke Brun var blevet hende en Art Selskabsdame og boede hos hende ... Den sidste, der kom ind, var Overretssagfører Sass, Egil Drues intime Ven.

De to saa paa hinanden — Egil Drue skød Underlæben tvært op.

Sara gjorde Gymnastik foran Kakkellovnen og

saa paa Egil Drue, der tungerapt fortalte, at han og Frøken Brun *lige* var kommen ...

„Det er Løgn, lille Egil — i din Hals og ethvert andet Sted.“

Redaktør Steenbock tog Vibeke Bruns Haand — og slap den straks igen. Han rystede paa Hovedet. Der var i hvert Fald en halv Times Stuevarme i den Haand.

Frøken Brun lo.

„Ja, Herregud, jeg frøs, og saa gik vi tilbage.“

Sara hjulede Armene rundt om sit Hoved; hun lignede en sindssyg Abe.

„De gaar i Hundene, Vibeke! De kan jo ikke lyve! Lær af mig, thi jeg er løgnagtig og en helt anden, end jeg giver mig ud for.“ — Hun holdt pustende inde med sin Gymnastik. „Nu faar I en Toddy og saa skrubber I af. Det var i gamle Dage, at Helligdagen var en Hviledag — nu er det en Trældag, som alle andre Dage; ubegribeligt, at Menneskene gider leve!“

„De er en stor Filosof, Sara.“ Steenbock satte sig tungt i en af de røde Stole.

„Tak, i lige Maade — er det ikke Dem, der tillægges det aandfulde Ord: „Kvinde, dit Navn er Forvirring, din Indtræden i en Mands Liv er Svamp paa hans stræbende Evne.“ Hun lo, saa Puklen vuggede og mindede om en Byldt i Søgang.

„Hanen stod paa Møddingen og sagde, at Hø-

nen var et lavere Væsen — den vidste ikke, at den selv var kommen af et Hønseæg.

Men det er jo saadan, at enhver Hane tror, den er en Schopenhauer.“

„De har studeret Dyrenes Liv, Sara?“ sagde Steenbock tørt og skar en Cigar til.

„Indgaaende!“ nikkede hun. „Jeg er kommen til det Resultat, at Herren til den store Hønsegaard holder Hønsene for deres Nytte og Flids Skyld, mens Hanen ...“

„Jeg advarer dig mod at gaa videre i det delikate Emne, Sara,“ indskød Egil Drue.

Det lynede af ondartet Vid i Saras stenkulsorte Øjne, saa kneb hun de store bløde Læber sammen.

„Du er min Gæst, lille Egil, du er min Gæst. Du skal have Toddy. Toddy og kønt Kød, saa er du glad; meget Toddy og meget Kød, du er en stor Forbruger.“

„Sara!“

„Ja, ja ja ja, ikke saa hidsig, nu kommer det!“

Toddyen lavede dem op, den gamle møre Villa skjald under deres Latter, selv den ellers saa tilbageholdne Vibeke Brun blev revet med. Hun stod tilsidst med Overtøjet paa og filosoferede overstadigt om et Barn, hun engang vilde have, naar hun var rig nok til selv at kunne forsørge det. Hun vilde opdrage det, klæde det henrivende paa og lege med det i sine ledige Timer. Men no-

gen Fader til det vilde hun ikke have. Mænd plagede og forstyrrede én blot. Hun vilde giftes med en Mand, der vilde forpligte sig til straks efter Brylluppet ...

„At gaa op med et Luftskib og styrte ned fra tusind Meters Højde,“ foreslog Sara, der ogsaa tog Overtøj paa for at gaa med til Stationen. „Nok er De et forheksende kønt Menneskebarn, Vibeke, men jeg tvivler alligevel om ...“

„En rigtig ufarlig Skilsmisse, mente jeg,“ Vibeke nikkede bestemt, hver Knap i hendes Handske lukkede med et rask, karakterfast Smæld.

Redaktør Steenbock stod og saa ned paa hende, de smaa sammenknebne Øjne var kolde og satiriske.

„Deres Idé er ulogisk, Frøken Brun. Den Mand, der kontraktmæssig sælger sit Barn, duer ikke. Og den Mand, der duer, sælger ikke sit Barn. Faar De altsaa et Barn paa omtalte Betingelse, kan det let faa Faderens malpropere Karakter i Arv, og De faar ingen Glæde af det.“

„Steenbock tager nu altid med Stridshandsker paa en Sæbeboble,“ indskød Egil Drue, der stod færdig i Døren, høj, med Silkehat og Pels og Øjnene straalende violblaa fra det hvide, markerede Ansigt. Hans Stemme var en Nuance skarp, i Steenbocks Blad havde forleden staaet en Artikel om hans Spil som Kaj Lykke i „Fru Inger til Østråt“ : „Egil Drue spillede den æventyrlig smuk-

ke Forfører aldeles glimrende, han var ganske sig selv.“ —

Steenbock og Sara sluttede Selskabet, idet de gik. Foran dem havde de Egil Drue og Vibeke Brun. Rundt om dem brusede Skoven, som gik store, sovende Aandedrag i Mørket sin Vej gennem de bladløse Grene. Sneen kom flyvende i enkelte smaa Pile og brændte skarpt i Huden. Over den haarde Kørevej fæg Snehvirvler, ubehjælp-som og viljeløs som en skræmt Faareflok; Lyden mindede om Halm, der slæbes henad en sten-pikket Gaardsplads. Sara Dædekens forkrøblede Skikkelse lignede et Trolld, der hørte til i Natten — dobbelt forkrøblet ved Siden af Steenbocks rolige og harmoniske Figur.

„Tror De paa Sammenspil mellem Menneske-aanden og Atmosfæren?“ spurgte hun tænksomt; han kunde føle hendes Blik op fra Siden.

„Nej — men jeg tror, Mennesker behersker hinanden *tværs* gennem Atmosfæren. Og jo stærkere Karakter, jo stærkere Virkning.“

Hun gik lidt i Tavshed, saa sagde hun prøvende:

„Hørte De, Vibeke Brun ønskede sig en at gaa paa Skøjter med?“

„Jeg hørte det.“

„Egil Drue dyrker ikke den Sport.“

„Og jeg har ikke Tid.“

Hun gryntede tirrende i Mørket.

„Jasaa — naturligvis skal De først have det hele gjort sværere.“

Steenbock lo.

„Kære Sara, vil De ikke give mig Ret i, at jeg skal have en Kone, der lyster?“

„Nej!“

„Siger De nej?“

„De kommanderer saa at sige alle. De skal have en Kone, der kan kommandere *Dem*, ellers keder De *Dem* ihjel. Og Vibeke Brun kan tumle *Dem*, det er jeg ganske vis paa.“

Fru Kaja skreg barnligt i Mørket, da Kæmpen løftede hende over Grøften. Sara standsede et Nu — saa gik hun videre. Igennem Træerne skinnede Lysene fra Charlottenlund Station.

Vibeke Brun kom et Par Dage efter ud fra Stationen og drev ned ad Strøget til. Omtrent ved Amagertorv plejede hun at møde Egil Drue. Hun gik langsomt, fordi hun var forbitret og maatte være klar, før hun mødte ham. Hun havde haft Time hos Sara og udspurgte hende — Blodet steg hende flammende til Hovedet ved Tanken — om denne fordums Kærlighedshistorie i den smukke Skuespillers Liv. Sara var jo hans Barndomskammerat. Ved det første Ord var Sara med — Ih! jo,

den Historie kendte hun saa godt, Egil Drue havde den fra en af sine Roller og brugte den som Mading, naar han fiskede efter Kvindehjerter. Han tyede til den i særlig vanskelige Tilfælde. Og Sara havde stillet sin puklede Krop i Positur, lagt sit Faunansigt i tragiske Folder og deklameret hele Historien op igen. De lo, saa de var syge, Fru Kaja, der var i Besøg derude, og Kæmpen, der sammen med Saras Svækling-Broder Julius boede hos hende.

Og Vibeke selv! — Ordet „Komedie“ skar som et blankt Instrument dræbende igennem den Mildsindsfølelse, hun var begyndt at faa for den store, bedrøvede Mand. Og samtidig reddede hun sin Ydmygelse udadtil — under en lynende Mimik suflerede hun Sara, faldt ind med glemte Replikker — indtil Sara med ét blev alvorlig og sagde: „Gudbevare mig, Menneske, De kan jo spille!“

Eftersom hun gik, formede hendes Hævnplan sig. Egil Drue skulde bruges som Troskyldigheds-Faar, akkurat som han havde brugt hende. Han var saa flink til at spille Komedie, godt, saa skulde han faa Lov at være hendes Ekstra-Lærer.

Hævn var nok forbudt i Skriften, men ak, Hævn var alligevel godt. Det var sundt for Sjælen. Det afbalancerede. Hun kendte det fra før — naar nogen havde krænket hende, medførte det en Brist paa den indre Ligevægt, og Ligevægten lod sig ad ingen Veje genoprette, før Krænkelsen var

betalt med en lignende. Saa først laa Sjælen i sit gamle Leje igen. Jo, Hævn var fortræffelig til at holde Karakteren oprejst.

Egil Drue hilste — han saa smidig og kæk ud i Pjekkert og Skindhue.

Vibekes Hjerter bankede hende helt op i Struben. Hun saa tanketomt henover hans smukke Ansigt og den smilende Mund, nikkede let til Hilsen og studerede ellers det kongelige Teater, der laa svanedunsklædt foran dem, blændende af nyfalden Sne.

„Tænker De paa vort Teaters Forskønnelse, stolt Vibelil?“ Med den lysegraa behandskede Haand krummet sammen som en Kikkert saa han fra Teatret til hende og tilbage igen. „Til venstre for Indgangen, dér skal De staa — som Skæbnepræstinde — i hvidt Marmor — og med et mægtigt Ris i Haanden.“

Hun lo ikke, saa blot ligesom han paa Teatret.

„Saa burde De anbringes til højre — i sort — som den faldne Kunst.“

Han stirrede paa hende — Vibeke kneb Munden til, ikke ud af Stedet skulde han faa hende.

De drev ned gennem Bredgade. Egil Drue hilste i ét væk. Hvert Menneskes Blik faldt først paa Egil Drues kendte Skikkelse og i næste Sekund uvægerlig paa Vibeke — granskende. Enkelte Herrer saa under halvt lukkede Laage spørgende paa Egil Drue og smilte. Vibeke var tilsidst kvæ-

lende opsat paa at dreje Halsen om paa hvert eneste Individ, Drue indbefattet. Foran en Vaabenforretning stod hun endelig stille og viste ned paa en elegant lille Revolver med Ammunition.

„De skulde skyde Dem med en af dem der, Drue — skønt nej, det var Synd for de smaa propre Kugler.“

Han var hektisk fornærmet. „De er ikke rigtig Dem selv i Dag, Frøken!“

Hun lo ham tørt op i Ansigtet. „Og De spiller Komedie, Hr. Drue.“

„Jeg hader Dem!“

„Det er ikke sandt.“

„Aa nej, det er det heller ikke.“

Det hørtes paa Stemmen, at han overgav sig. Og forholdsvis naturligt. Vibeke følte Blodet brænde op i sine Kinder; jovist var Egil Drue farlig. Slog det kunstige ikke til, tog han Naturligheden til Hjælp — ligesom Djævelen, der brugte Biblen, da han ikke kunde komme længere med Sortebogen. Og aldrig var han farligere.

Og pludselig gjorde hun det, hun netop ikke vilde, fortalte ham, hvad Sara havde sagt.

Han gik med bøjet Hoved og svarede sagte. —

Han havde jo ikke gjort det for at saare nogen, vel? — Og hun havde set saa sød og mild og fin ud den Aften i den lune Glød fra Ilden, hendes Smil havde været saa lovende og godt, at det kunde genoprejse — selve den faldne Kunst.

Det sidste kom i et Suk, Vibeke havde aabenbart truffet et saart Punkt.

Overretssagfører Sass gik forbi; de to Mænd saa paa hinanden, og noget i Vibeke trak sig ængstelig ind. Der laa noget, hende angaaende, i det lumre Blik.

Fru Kaja boede i Frederiksgade. Da Vibeke inde i Porten satte Foden paa det første Trappetrin, holdt han hende tilbage med pludselig glad Frejdighed. „Vil De saa være god?“ hviskede han fordrende, de straalende blaa Øjne var hendes ganske nær, intime og lykkelige. Og hun nikkede viljeløst, kunde ikke andet. Hendes Øjne føltes drukne, hun saa hans Mund forme sig tørstig efter Kys, det ligesom kaldte sagte ud fra den med en besnærende Lyst. Hun blev staaende ubevægelig, som hendes eneste Forsvar; hver Bevægelse, selv den mindste bar uhjælpelig imod ham —

Langsomt kom Blikket, hun før saa mellem ham og Sass, drivende ind i hendes Sans; det brød Fortryllelsen. Hun sprang to Trin op.

Egil Drues Stilling forekom hende velberegnet Effekt. Lige fra det smalle, glatte Hoved tilbagelagt mod Gangens Mørke, de vidtopslaaede straalende Øjne, blanke som Metalkugler i det hvide, hærgede Græker-Ansigt, til Haanden, der ubehandsket laa paa Gelænderets mørke Mahogni, saa hvid som en Gibsafstøbning. Det fo'r igennem hende: hvorfor gjorde han nu ikke det eneste na-

turlige, sprang de Par Trin op og tog hende, stridig og alligevel besejret, ind til sig og bandt dem redeligt sammen i et redeligt Kys.

„De skulde lære mig at spille Komædie,“ sagde hun, lidt spidst.

Han var straks beredvillig — saa tog han til Huen og gik.

Vibeke lukkede sig ind og gik gennem den tomme Lejlighed ind paa sit Værelse. Hun vilde nu, hun var alene, benytte Tiden til straks at spille det Pensum, hun havde faaet for — i det Sted faldt hun i Tanker foran Spejlet.

Højt og klart talte hun ind mod sit Spejlbillede, der stod derinde med luende, blodvarme Kinder, brune, dystert glødende Øjne under de buede, stærkt trukne Bryn og det sorte, i Bukler opsatte Haar.

„Jeg ved godt, at Egil Drue, ligesom de fleste andre Mænd, har — bunkeelsket!“ Hun slængte Ordet fra sig som Smuds. „Og maaske er det hans Mening, at jeg skal i Bunken ogsaa —“. Hendes Ryg gik rask tilbage som en Staalfjeder. „... Tro, det bliver Løgn, Egil Drue.“

Med Blikket rettet fast paa sit eget stolte stærke Ansigt derinde og Armene over Kors over Brynstet, med Følelsen af Tilskuere og Spil og Liv i én Sammenblanding talte hun igen.

„Se, Overretssagfører Sass og Egil Drue, tiligemed to andre, hvoraf den ene har hængt sig,

den anden er rejst bort, har i Aaringer gaaet i Byen sammen. Det vil sige, der findes ikke i hele Byen den forfløjne Hetære, som ikke kender dem ud og ind. Og derfor hader jeg Egil Drue — paa samme Tid som jeg elsker ham.

Somme Tider har jeg Lyst til at slaa ham! Slaa ham i det Ansigt, der ikke var for godt til den sjofleste Kvind!“ Øjnene lynede derinde i Spejlet, ravnsorte og blanke af skummende Blod, Læberne skinnede røde som Karmin.

„Og somme Tider har jeg Lyst til“ — hvert Ord kom langsomt, drømmende, med halvt sænkede Laage ned over de hede Øjne vuggede hun rytmisk — „at gemme mig saa varligt ind til ham og kysse ham, for han er alligevel god.“ ...

ANDET KAPITEL

Sara Dædeken traf Steenbock i Toget ud til Charlottenlund. De var alene i Kupeen. Sara førte Talen hen paa Egil Drues Spil i den forløbne Sæson. Hun fandt for megen Rutine-Glimmer i hans senere Præstationer. — —

„Hvad skulde han ellers spille paa, andet end Rutine?“

„Sjæl!“

„Bankerot, kære.“

„Naae — han har haft Sjæl nok til at besejre Vibeke Brun.“

Steenbock trak paa Skulderen. „Vibeke Brun behandler ham temmelig lakonisk.“

„Ikke mere, Redaktør“ — Sara saa ham fast i Øjnene — „ikke mere. Hvis ikke Drue for nylig er bleven forløvet med Vibeke Brun, maa De kalde mig Cyprianus.“

Steenbock sad tavs og saa ud over Landskabet, hvor et Slør af Foraars laa flimrende over Marker og Skove. Dugvaad Græs og gammel Sne stredes om Herredømmet. Himlen var en eneste blaa

Grotte, der gavmild øste Lys ned i foraarstærk Blænden.

Han sagde ikke mere, før Toget holdt, og Sara gik ud. — Hun blev staaende et Øjeblik og saa efter ham, idet Toget gled videre. Saa sukkede hun — Herregud ja, han ogsaa, en af de mange, hun havde været forbandet til at elske. Haabløst naturligvis, altid haabløst. Hun saa i sig Spirerne til Kærlighed ligge døde, Lig ved Lig, i en lang Række, eftersom Aarene var gaaede. Drømme, som hendes Forkrøblethed umuliggjorde og som blot levnede hende Fornedrelsens Kval. — Hun gik ud gennem Vestibulen og skyndte sig uvilkaarlig, saa for sig Kæmpen Thors store, godmodige Hundeansigt hjemme i Villaen. Hendes Sind blev saa sørgmodig blødt.

Thor skulde ud af Huset. Skulde. Hun havde ikke i Længden Raad, Thor spiste for meget. Hun smilte fortvivlet, mens hun halvløb frem ad Skovstien — tænk at Fattigdom kunde gøre Menneskene saa smaa, at de lagde Mærke til, hvor lidt eller meget Folk spiste.

Hun havde taget ham i Huset, fordi hendes sygelige Broder Julius holdt af ham. Og nu elskede hun ham selv. Sara trak Vejret smerteligt ind mellem Tænderne, et blindt og forstokket Mod skulde der til for at skære i sit eget Hjerte. Han ejede alt, hvad hun manglede: Sundhed, Styrke og Sorgløshed, han var nok lidt charmeret i den blonde

Høne, Fru Kaja, men én eneste dertil indrettet Replik kunde med Lethed slukke det.

Nej, og atter nej. Om hendes Sind vred sig nok saa meget i Sorgens Modvilje og klamrede sig til Drømme, denne Udvej med Fru Kaja skulde benyttes. Hvis hun blot havde været rask og normal skabt, selv om hun ikke havde ejet en saa buttet Skabelon som Kaja, saa skulde hun vundet den, hun vilde, hun havde Aand nok, og Blod nok desværre! Hun havde været bedre tjent med hverken at have Aand eller Blod, blot hun havde haft Skabelon. Det var ikke noget satirisk Udfald mod Mændene, hun var selv forelsket i Thor, og ved Gud, der var hverken Aand eller Blod, en Barnesjæl kun i en Herkuleskrop.

Aa, hun kunde blive en Moder over alle Mødre, det vidste hun. Og hun ejede Evne til at bygge et Hjem, hvor alt samledes, der duede.

Umuligt, umuligt altsammen! Hun var en pukkelrygget, en Udstødt.

Hun gik igennem sin Have, Krokusbedene laa godt for Solen, enkelte blaa og hvide Knopper stak Næserne op af den fugtigkolde Jord. Det begyndte allerede at skumre.

Thor skulde spise til Middag, inden han tog ind paa Teatret. Sara sad og pillede ved Maden, hun vidste, der var ikke for meget; tilsidst rakte hun et Fad med Lægge-Ærter over til ham.

„Kan du æde det ogsaa, din Kæmpehaj?“

„Sara!“ Han saa advarende tværs over Bordet. Sara satte Albuerne paa Dugen og saa alvorligt paa ham, som var hun kommen til at tænke paa grundige Ting.

„Du, Thor, hvis man tog et Par Tøjklemmer og hængte dig op ved hvert Ben i en Tøjsnor og lod dig hænge der og vindtørres et Par Dage, tror du saa ikke, du blev slankere?“

Paa Øjeblikket var de i vildt Haandgemæng. Thor krystede hende sammen som en Byldt, han stønnede af Sejr og Kødmasse, mens hun sprællede for at slippe løs. Og hvorfor i alle Himles Navn gjorde hun det, naar hun allerhelst lagde sit Hoved ind til hans Skulder og i al sin overvældende Æmhed bekendte: „Thor, jeg elsker dig, aa Herregud, hvor jeg elsker dig!“

For Blufærdigheds, for al Kvindeligheds Skyld?

Nej, det var Puklen. Igen Puklen.

„Pølsebersærk,“ hvæsedes hun, højrød og desperat. Han klemte til —

Der kom over hende et Væld af stille, forunderlig Æmhed blot ved at se det dybe Smilehul i hans Hage. Det dirrede i hendes Læber, det bugtede sig i hende af brusende Blod, der svimlende steg til Hovedet; hun vidste i Øjeblikket ikke af nogen Ting.

Saa slap han. — Lidt efter raabte han ude fra Entreen, om hun havde noget Bud til Fru Kaja.

Der gik en Smertetrækning hen over hendes Ansigt, hun følte det som farende Muskelkrampe. Saa raabte hun ud:

„Ja, vær rar og gaa op til Kaja og sig, at paa Søndag har jeg ingen Elever, saa kan hun komme ud og lære at køre paa Cykle i Haven — vi har talt om det før.“

Saa gik han — Saras skrantne Broder Julius stod ved Laagen en halv Time og saa efter ham. De sorte Øjne saa saa skøre ud i det gulblege, tynde Ansigt; han saa ud, som om der ikke havde været nok til at skabe ham af.

Sara havde Elever til Kl. 10. Saa gik hun af gammel Vane ind og pakkede sammen om Julius, saa Huset efter og var endelig færdig. — Hele Tiden, bag alt Arbejde, følte hun Skinsygens Kval som en Klemme om sit Hjerte og prentede med grædende Beslutsomhed ind i sig, at nu skulde det have Ende.

Inde i sit eget lille Sovekammer fuldendte hun en veltjent Dag med at lappe et Silkeliv. Hun lagde sig træt tilbage i Stolen, hendes Sind var saa graadtrængt, og græde kunde hun ikke. En uovervindelig Sørgmodighed laa over hende. Det var saa forfærdeligt at fatte sine egne Evners Rigdom og *vide*, med Forstandens ukuelige Klarhed, at alt Haab om Forløsning var for Livstid lukket ude.

Ved 1-Tiden hørte hun ham komme — gennem

Bræddevæggen fulgte hun hans Smaasnakken med Julius! Hvor let han gik, skønt han var saa stor. Nu hægtede han sine Mansketter op — knappe Smæld — nu kastede han Støvlerne! Hun sad ganske stille og fulgte hans Bevægelser med en sær spændt, hjertesyg Længsel; hendes Indre blev som en Strøm af Taarer.

Nu gav Sengen sig under ham! Sara saa for sig det store, kønne Ansigt paa Lærredspuden — hvor hun kunde lide nu at liste sig ind til ham og kysse ham paa Øjenlaagene og klappe hans Kind til Godnat! Tankerne tog hende og rev hende med som en overmægtig og brusende Strøm, hun trak Vejret tungt, skurende hæst op gennem Struben, Skuldrene løftede sig og sank igen, tungt og langsomt, mens Øjnene svimle sank i

Var noget Menneske saa frysende fattig som hun?

Hun hørte al Nattens Aande derude fra den sagte fraadende Skov; saa stille var det, at hun hørte Uhret tikke henne paa Servanten. Det ligesom tikkede hendes Ensomhed, hendes Udstøthed større. Tiktik, hver hviler hos sin, Tiktik, Natten er alle Ægtefællers Skød, Tiktik, blot *du* har ingen — ingen, ingen, Tiktik.

Tilsidst lagde hun Hovedet ned i sin Arm og hulkede i sagte, trøstesløse Gisp — en Forbandet givet den haarfineste Evne til at forstaa og lide under sin Forbandelse.

Vibeke fløj til Døren. Det havde ringet.

Det var ganske rigtig Egil Drue — han trak Brynene op og hviskede med tilspidsede Læber: „Fru Kaja hjemme?“ Al hendes Glæde sank i det samme. Han maatte vide, at Kaja var paa Villaen hos Sara, igen skulde hun tage ham i Løgn, og hun havde kun været forlovet med ham i 14 Dage.

Inde i Stuen vendte han hende om mod Lyset.

„Men Vibeke — har du nu et af dine Anfald igen! Og du var saa sød, da jeg kom.“

Hun sad stille og tog mod hans Kys, mens hun tænkte paa, hvorfor han løj. Tilsidst irriterede det ham. „Du vil heller ingenting forstaa!“ sagde han vredt.

„Forstaa hvad?“

„Kærlighed naturligvis.“

„Hvad er der at forstaa ved Kærlighed? Hvad mener du?“ Hun vidste, hun tirrede ham ubeskrivelig med det kølige, gaadefulde Væsen, der som et uigennemtrængeligt Forhæng faldt ned for hendes sande Jeg og tilsyneladende gjorde hende til et Stykke Dekoration og ikke en levende, ung Kvinde.

Egil Drue udviklede med mange og kloge Ord sin Anskuelse. Kærlighed var den suveræne Magt, der skulde have Lov at staa alene paa sine egne Ben. I det Sted gav man den det lovformelige Ægteskab at staa paa — umyndiggjorde selve Li-

vets gavmilde Fornyer — gjorde Verdens frieste Vidunder til en Baas for to.

„Gud ved, hvilken Rolle han har laant det fra? Og hvor mange Uskyldige han har indkasseret paa den Teori,“ tænkte Vibeke og lod sig synke dybere i sin kunstige Apati. Og med livløs og enstonig Stemme udviklede hun *sin* Opfattelse — mere praktisk end ideel, indrømmede hun med et Skuldertræk. Hun fandt heller ikke, at Ægteskabet var nogen Sædelighedsanstalt eller indstiftet af Gud, naar to Formuer fandtes at kunne supplere hinanden. Men det var reelt og ganske behageligt for et Menneske at vide, hvem det skulde holde sig til som Fader. Dette med Kærlighed i Frihed var de rosenrøde Skyer over Livets raa Mark — de forduftede altid op paa Formiddagen.

Egil Drue saa forfærdet ud: „Vibeke, du maa ikke! Det lyder saa rædsomt — saa fin og nydelig du er — — og dog saa kynisk.“

Hun sad paa hans Knæ med Armen let om hans Hals. Saa længe Menneskene ugentlig svigtede deres Livs frieste Vidunder for et nyt Vidunder, stod de sig vist ved at have Loven til Formynder, det fandt nu hun. Forresten maatte han gaa nu, Kaja kom snart.

Hans snigende Kys kildrede hendes Hud — ved Tanken om at skulle gaa, blev han heftig, Kysene faldt hurtige, brændende som Gløder ned over hendes Ansigt, Hals og ind under Hagen —

og med ét holdt han op og saa hende, underfundig smilende, stift i Øjnene. Saa gjorde han en lynsnar Bevægelse, hans Haand tog om hendes Knæ.

I samme Nu stod hun fri paa Gulvet.

„Gaa din Vej!“

„Jamen Vibeke ...“

„Ti stille og gaa — gaa — gaa din Vej!“ Lidenskaben, hun havde stængt for før, brød igen som en Brand. Egil Drue sad lidt og saa krænket bebrejdende paa hende; da det ikke hjalp, rejste han sig.

„Kys mig og sig, vi er gode Venner, saa skal jeg gaa.“

„Nej!“ Stridigt, trodsigt brændte hendes Blik imod hans. „Vi er ikke gode Venner, gaa.“

„Men er du gal, Pige ...!“ Med et haardt Tag i hendes Skuldre stødte han hende tilbage til Divanen, hvor de før sad. Han stemte Knæet imod og søgte at holde begge hendes Hænder med sin ene. Det knækkede i hendes lange, tynde Fingre som om Bensplinter sprang i dem, mens hun kæmpede for at faa dem frie, gispende mellem de sammenbidte Tænder. Tæt over sig saa hun hans, blaa-hvide og skaanselløs blanke, hans varme Aande strøg i Pust hen over hendes Pande.

Saa fik han samlet hendes Hænder og tvang dem ned.

Hun rejste Hovedet imod ham. Vilde, vidt-opsperrede bulnede Øjnene ud, hele sin kogende

Forbitrelse, sin rasende Trods styrtede hun ud imod ham — og mødte *hans* Øjne, kuende, metalblaa, og haarde som Flint.

Kampen stod paa i Tavshed, ikke en Muskel rørte sig hos ham eller hende.

De maalte Vilje.

Saa følte hun hans Tag blødnes, Blikket veg, han ligesom sank lidt i Musklerne — saa gled hans Knæ ned paa Skindtæppet foran Divanen, han kyssede stille hendes Haand, der var hævet og blodsprængt. Saa gik han. Ud i Entréen havde han lige faaet Overtøjet paa, da Døren udefra blev aabnet. Fru Kaja kom fra Cykletime; Thor og Sara var med, de faldt ind ad Døren, aldeles borte i halsbrækkende Latter.

Gennem Virvarret trængte Kajas Stemme, latterfarvet og stolt: „Jamen, jeg kørte alene — er det ikke godt gjort paa en Dag, Drue — God Dag, mener jeg, men jeg *kan* køre!“

„Ja, som De kan køre!“ Sara sank svalrende sammen over den første den bedste Stol — „Thors Cykle slog det ene 8 Tal efter det andet for at følge Kajas. Fra Villaen og indefter, det gik endda, Kaja væltede kun tre Gange, men saa kom vi ind i Byens enerverende Trafik! Kaja satte med fuld Spurt ned i en Kælderhals, Hovedet ned og Benene op, det saa himmelsk ud!“ Sara strakte de foldede Hænder op og kaldte Himlen til Vidne. Vibeke hørte sin egen skælvende Latter klinge spinkelt i Koret.

„Og saa skulde I set“ — Sara hylede af Latter — „Kaja molestrerede en Lygtepæl og en Betjent, kørte sit Forhjul fast i et Stakit, kom løs igen og saa kom Grøntkonen med sin Vogn, langt borte! Men Kaja var som hypnotiseret, hun af Sted, lige løs paa Konen, Thor bagefter, Kaja ind i Konens Mave, hun væltede, Kaja væltede, Grøntvognen væltede, og Thor med sin slanke Person sprælende oven i det altsammen!“ . . . Sara opgav at kunne holde det ud, hun rodede sig i Brystet for at faa Luft, Kaja fremviste svalrende en lang Tras af sin Skoning, Thor stod op og gispede.

Egil Drue benyttede sig af den første Pavse, sagde Farvel og gik.

Sara saa efter ham.

„Vores smukke Første-Elsker saa mig noget vaad ud — har De givet ham Kurven? Det er saa vist den første, han har faaet i sit Liv.“

„Egil Drue har aldrig været forelsket i mig,“ sagde Vibeke.

„Ja, naar De siger det i den Tone, saa ...“ Sara lagde sig, knust af Respekt, tilbage i Stolen.

Kaja var i Laser, Thor var forrevent, Sara havde faaet en Flænge, men vilde ikke sige hvor. Under samlet Latter rykkede de ind i Sovekamret for at repareres.

Thor lagde ugenert sin Jakke og gik paa Hovedet i Vandfadet. Han prustede som en Rhino-

ceros og famlede blindet efter et Haandklæde, som Kaja rakte ham.

„Saa, skrub nu af, Kæmpe, saa vi ogsaa kan blive dejlige!“ Sara sad halvt over Toilet-Konsollen og rodede i et Syskrin. — Thor bøjede lydig sin Ryg som en herkulisk Triumfbue, kyssede Kaja paa Haanden og forsvandt.

Sara slog Kjolen op og begyndte at rimpe en Flænge sammen i sit Skørt, Kaja tog sit Tøj af.

„Flot Knægt, hvad?“ Sara kastede med Hovedet i den Retning, Thor var gaaet.

„Ja, og saa rasende godmodig!“

„Rasende godmodig, ja,“ lo Sara og opfangede Fru Kajas Sideblik til hendes simple Skørt og usmykkede Benklæder.

Kaja friserede sig foran Spejlet — nydende — de runde Juno-Skuldre gik i et vellystigt hvidt over i Brystets bløde Halvkugleformer. Kniplinger kantede Chemisen som en bred Guirlande. — Sara drejede Hovedet og saa paa sit eget gule, forkrøblede Billede derinde, de tynde Ben dinglede ned over Konsollen.

„Bastard af en Flamingo og en Kineser, ikke?“

Saa saa hun op ad Kajas svulmende Spejlbillede: — „Kejserinde Katharina! — Af hvilken ubegribelig Grund lever Madame endnu en Enkes Helgeninde-Levned?“

„Aae — naar man først én Gang har været gift, saa“

„Saa ønsker man snart at være det igen, ikke sandt? Det skal De ved Gud ikke rødme over, søde Barn — gift Dem med Thor, han er flot og præsentabel, han har ganske vist ikke andet end sit Engagement, men De har jo nok for begge.“ Hun saa igen paa Kajas store Frueskikkelse. — „Sikken Par! Der vil ligge to besvimed Rader langs ned ad Østergade, naar De og han promenerer Deres Legemspragt Side om Side.“

Kaffebordet stod dækket, da de kom ind. Fru Kaja havde en Anelse om, at der var sket noget før mellem Vibeke og Egil Drue, hendes kvindelige Nysgerrighed tog Emnet op. Hun begyndte med, at hun aldrig havde kunnet lide Egil Drue. Og det var dog for galt, at Bladene, da han ved Juletid var syg, bragte formelige Bulletiner om hans Tilstand. Det var da ham, der havde ødelagt Skuespillerinden Fru Karin Kalko, og Gud maatte vide hvor mange andre. Hans Uimodstaaelighed kunde hun nu slet ikke se.

„Det kan jeg,“ sagde Sara og undgik med Vilje at se paa Vibeke. „For Egil Drue hører til de Mænd, der har beholdt noget af Barnet i sig, og der er intet, Kvinder er mere modtagelige for, end ikke den blotte, herkuliske Kraft. Det ene tiltaler deres Moder-Instinkt, det andet deres Erotik. Egil Drue kan takke sin Barnlighed for sin fænomenale sceniske Karrière. Desværre er han for Øjeblikket i Dødvande.“

Thor mente, det maatte ske for enhver Kunstner, der havde ydet, hvad Drue havde ydet, der maatte komme en Dødvands-Periode — man kunde ogsaa sige en Evnernes Pavse.

Sara nikkede. „Spørgsmaalet bliver da,“ sagde hun, „om Kunstnernaturen er rig nok i Dybet til at trække Kræfter sammen, mens Perioden staar paa. For det er netop i Dødvandsperioden, et Menneske maaler, hvad det *har* gjort, med hvad det i Begyndelsen drømte at ville gøre. Det er i Dødvandsperioden, et Menneske faar Stilhed i sig til at høre Genialitetens Skaberkrav som i de første Dage, det Menneske blev sin Gerning bevidst som et Kald. De Præstationer, som kommer efter, bliver enten Levebrød eller det reneste Kunstens Guld, hvis Værd aldrig kan glemmes. For Egil Drues Vedkommende er jeg sikker paa, der er Evner nok til nyt Liv — men om der er Legeme nok“ ... hun slog ud med Haanden og løftede Skuldrene.

Da Fru Kaja om Aftenen havde sagt Godnat, satte Vibeke sig paa Divanen og saa ned. Det ligesom genkaldte noget af Egil Drue — som nu gik ude i Verden et Steds og ikke kom hende ved ... Nej, hun vilde ikke græde! Aandedraget sitrede

op gennem Struben, og Taarerne kom alligevel, en efter en, rindende ned til Mundvigen og smagte salt.

Sara havde sagt, hun kunde spille! Hun klyngede sig til Sara; Arbejde, det vidste man, hvad var, og Kunst var Glæde over al Glæde!

Det andet — hendes Kærlighed — havde jo alligevel ikke duet. Fordi hans ikke duede. Hun sad stadig og saa ned og rokkede, Aarene skulde gaa og aldrig skulde nogen Dag bringe ham igen, aldrig mere skulde hun mærke hans bløde, rutinerede Kys — Ordet „rutinerede“ fløj igennem hende, af sig selv, hun rynkede Bryn, hendes Sind blev haardt. Nej, det skulde være forbi nu, Egil Drue skulde faa at føle, at han havde faaet et Stykke Legetøj mellem Hænder, han ikke kunde magte. Hun ligesom klemte noget i Stykker, klemte noget levende blødt sammen i en lille jernhaard Næve, saa det piblede blodigt ud mellem Fingrene. Hendes Kærlighed var for god til en Egil Drue eller Konsorter, den skulde dødes, og han skulde faa at vide, at det var gjort.

Egil Drues Hjem var overfyldt med bløde dybe Lænestole og Divaner med grønlandske Edderdunstæpper. Tæpper af perlegraa, vatret Skum,

lidt fedtet at føle paa, en Dunrede at synke ned i. Stuerne forraadte en kvindelig Passion for Spejle, gammeldags Spejle i alle Størrelser og anbragt alle Vegne, højt og lavt og med Lampetter paa Siderne. Mellem Dagligstue og Sovekammer hang en japanesisk Perleportièr, Perlerække ved Perlerække, bemalede med Stjernemønstre i stærke Farver. Den mindste Berøring omformede og karikerede Stjernernes Form som Spejlbilleder paa en skælvende Vandflade. Imellem Perleraderne skimtedes derinde en lav Seng med folderig Himmel og rosaforet Tüllstæppe.

Overalt stod der Blomster. Smaa og store Buketter. Mægtige Syrentræer og pudderhvide Spiireaer. I Skaale laa der Kort med Kvindenavne eller anonyme Vers. Luften var sløvende mættet af gammel Parfume og Blomsterduft.

Egil Drue gik misfornøjet ind i sin Spisestue og skyllede et Glas tør Whisky ned. Jo, han var misfornøjet. Med Vejret, der var regntungt, og med Affæren i Gaar, der laa som et uafrysteligt Ubehag over al hans Gøren og Laden. Han havde besluttet at lade som ingenting, men finde hende en ny Rolle. Det var det eneste, han egentlig kendte i hende og kunde beregne. Naar hun spillede for ham, var hun bøjelig og lydig og sød. Naar han forgæves havde stridt for at faa den lakoniske Kulde tørt op, havde kysset hende og kærtegnet, altsammen uden Resultat — og han saa nævnede

en Rolle! Da kom alt det, han attraaede. Det var, som faldt der en Skal af hende, hun stod som en nøgen Sjæl, glitrende vild og smidig — og var tilsidst ude paa Gulvet midt oppe i Spil. Øjnene luede, hele Ansigtet skiftede lynsnart Udtryk, Pandens skarpe lodrette Rynker vidnede om en ukuelig Karakter — og en skælvende Ynde laa saa pludselig i Smilets Uvished, en sky og fin Sødme i hendes flygtige, frivillige Kys.

Egentlig var han mere forbitret paa Sass end paa sig selv. Det var Sass, der havde foreslaaet det Væddemaal — at han skulde forføre Vibeke Brun inden en vis Tid, ellers skulde han give et Gilde. Han havde paa en vis Maade slet ikke Lyst til at forføre hende — men ogsaa kun paa en vis Maade! Der gik et ondt, letsindigt nydende Smil henover hans smukke Mund — og med det samme var det, som om Bladet igen vendte sig i ham. Han var ikke rigtig klar over, hvordan det var fat, det var, som om noget stod og vuggede paa en Knivseg inde i ham — egentlig holdt han af hende.

Klokken ringede med et kort Smæld — der var noget i den korte, knappe Smælden, der mindede ham om Vibekes Væsen. Men hende kunde det ikke være, hun havde altid nægtet at besøge ham.

Det var hende alligevel.

Egil Drue tog forceret imod og harmede sig

over, at han ikke bedre kunde beherske sig. — Vibeke gik forbi ham, med sikre smaa Skridt; ved Bordet vendte hun sig om imod ham og sagde lavt og roligt, at hun ikke mere ønskede hans Besøg hos Fru Kaja, ikkeheller Breve; det var unødvendigt, at hele Verden skulde vide, at de havde været forlovede.

Havde været!?

Havde! Ja!

De saa hinanden længe ind i Øjnene. Hendes Hoved laa tilbage mod Kaabens høje Krave, det blege Ansigt forraadte intet udpræget, hverken Vrede, Sorg eller Sejr. Det var ganske indifferent koldt.

„Jeg bad jo om Forladelse, Vibeke.“

Hun virrede lidt med Hovedet. „Tjæ — min Handlemaade er maaske nærmest en Opposition mod dine Teorier.“

„Skal jeg da i Praxis bøde for mine Teorier?“ spurgte han, blødt bebrejdende.

„Ja“ — det kom noget rapt — „fordi du var saa forhippet paa at føre dine Teorier over i Praxis.“ For at afskære ham Svar, strakte hun Haanden ud til Farvel.

Han tog Haanden og lagde den med begge sine ind mod sit Bryst.

„Lille Vibeke, du har dine Anskuelser, og du handler efter dem. Det er rigtigt. Og du siger,

andre maa have, hvad Anskuelse de vil for dig, bare de er ærlig ment. Det er ogsaa rigtigt. Men — nu jager du skaanselsløst mig fra dig, fordi jeg tillader mig at have en anden Mening end du. Er det egentlig Logik?“ Han haabede, hun skulde falde over hans Ytring om „ærlig ment“, saa holdt han hende op saa længe; kom Tid, kom Raad.

„Logik.“ Hun tog Haanden til sig. „Du har dine Meninger, deres Vej fører til højre; jeg har mine, deres Vej fører til venstre. Følgelig maa vi gaa hver sin Vej. Det er Logik.“

Saa sagde hun ham virkelig Farvel, behersket, koldblodig, og Døren faldt i efter hende.

Engil Drue strøg tidsfordrivende, uden egentlig at tænke over det, et Par Glas Whisky ned. Saa lod han sig falde ned i en af Divanerne, sank hvilende hen i det perlegraa Edderdunsskum. — En Rejsning saa herlig, som hun stod der ved Bordet! Han lod Billedet blive staaende for sit indre Øje som et Stereoskop-Billede.

Teaterprinsessen — Blod af hans Blod!

Og et Temperament!

Der laa Cigarer henne paa Rygebordet; desværre vilde de ikke komme flyvende af sig selv, og han laa saa velbehagelig i Dunenes sugende Favn. Laa med lukkede Øjne og genkaldte sig de faa Gange, Vibeke havde været sød, hendes Slange-Ynde, hendes lunefulde Ildkys, der næg-

tede og lovede samtidig som en spansk Danserinde.

Det kære Barn troede ved Gud vist, at hun kunde gaa fra ham, akkurat som det faldt hende ind. Ak, lidet kendte hun sin „Første Elsker“! Havde hun gjort sig til Primadonna i hans Tilværelse, skulde hun sandt for Dyden komme til at spille Spillet ud med ham, enten det nu blev paa den ene eller den anden Maade.

TREDIE KAPITEL

Redaktør Steenbock stod ved sit Vindue. Han havde Amagertorv lige for sig; Jordens Førstegrøde og Foraarets tidligste Blomster var som væltede ud over Pladsen. De gule Paaske-liljer dominerede — saa gule som havde de drukket sig fulde af stærk Foraarssol — og knejsede ublufærdig fra hver en Bod og hver en Kurv. Glimt i Glimt sprang ud i Luften fra de Hundreder af Cykler, der krydsede Pladsen. De saa ud som Guldfisk i et Bassin, skød frem med blind Sorgløshed og saa hvert Øjeblik ud til at skulde kollidere — og saa, en lille Drejning, et elegant Sving og Situationen var klaret. Med Solglimt hoppende som en lille geskæftig Hund opad Egerne susede de videre.

Steenbock saa det hele brogede Liv, men sansede det ikke. Hans Hjerne var som et Værksted, hvortil Døren var lukket, fordi der var optaget. Hvad der jo ikke forhindrede, at meget andet stabledes op udenfor til senere Brug.

Han, der hadede Drømme, var falden for

Drømme om Vibeke Brun. Han vilde ikke og gjorde det alligevel. Han var aldrig bleven det Indtryk kvit ude fra Saras Villa, da Vibeke med sin søde og friske Kaadhed fantaserede om det Barn, hun vilde have. Den Nat, som kom efter, vilde han sent glemme. Hans Bevidsthed var som fejlet ren for Politik eller nogetsomhelst andet, han fantaserede, rasede og bandede, faldt i Døs og fantaserede og vaagnede igen. Han hørte hende le, smittende — en triumferende klog Lat-ter; han saa hende gaa i hendes og hans Hjem som han fine og kapriciøse Hustru. Han havde aldrig kendt noget saa abnormt, i en eneste Nat havde han levet alle et Samlivs Detaljer Aar igen-nem.

Dagen efter fejede han det væk. „Kvinder er for en Mands Kraft det samme, som Svamp er for et Hus.“ Han ligesom rystede Indtrykket af sin hærdede Ryg og skrev en flammende Artikel om Svækkelse i Regeringen. Om Natten gik han hjem med en herlig Følelse af at eje det hele. Nu til Morgen vilde Menneskene vaagne op indenfor de mørke Vinduer, og udenfor deres Dør laa hans Blad. De vilde tage *hans* Ord, gøre *hans* Ansku-elser til deres, se med *hans* Øjne, forbitres naar *han* var forbitret; han herskede over deres Hjer-ter og Forstand, som var han en Gud.

Og andet brød han sig ikke om.

Vilde ikke bryde sig om andet.

Det, der laa inderst i ham, en stigende desperat Fortvivelse voksende jævnsides med hans Karrière, skulde aldrig komme til at genere ham, blot hans Virksomhed bestandig var et Hestehoved foran. Han havde, saa langt han huskede tilbage, følt et Mod og en Kraft, en ubændig Handletrang, der var ved at presse ham ind i Afsind, en bestialsk, hungrig Energi, der graadig som en Saks klippede ham frem i Livet.

Han vilde ikke nægte for sig selv, at han vejrede — og Instinktet i ham var saa fintmærkende som Æolsharper — en af de Fortvivelsens Perioder, han i Aarenes Løb havde haft en Del af.

„Udbrud fra en vulkansk Følelserverden,“ sagde han halvhøjt, sarkastisk og gik tilbage til sit Skrivebord.

Knytnævernes Praksis var i alle Forhold den sejrende, selv om vor Tid maskerede den med de skønneste Navne. Et Tag i Struben paa Livet, og det gav én alt det, man forlangte . . . Stenbock trak sin Skrivebordsskuffe ud og tog en Revolver frem, et stort, tungt Bæst, der lagde sig hjerteligt mellem hans Fingre.

„Forlang lidt, og du faar intet, forlang meget, og du faar mere,“ filosoferede han i et Slags Tilbageblik. Hans Styrke laa i, at han arbejdede Haand i Haand med Døden. Bagom alt nyt, han foretog sig, laa bestandig Truslen: „Lykkes det ikke, saa Farvel!“

Han takserede Vilkaar. De og de vilde han leve under, de og de ikke. Og det var forbavsende, saa medgørlig Livet blev under den Behandling.

„Det er vist bedst, jeg bliver Bladkonge,“ ytrede han venlig overbevisende ud i Luften, legende med Revolveren. „Regeringschef bryder jeg mig ikke om at blive. „Det er en stakke' Varm' at vande i si' Bowser,“ siger Jyden. Men Bladkonge som sagt — jeg har femten, men det er ikke nok — jeg vil helst have dem alle. Jeg vil støbe Karakterer og være Landets Mening!

Gad vidst, om Vibeke Brun kommer i Aften til Egil Drues store Gilde“

Inde i sit prinsesseagtige Sovekammer sad Egil Drue. Han var færdig med sin Paaklædning, færdig til at tage imod sine Gæster, færdig. — Han gav sig slapt hen. Med Albuen mod Toiletbordet hvilte han sin Kind i den flade Haand, inde i Spejlet saa han sine lange, slanke Fingre, der som Gaffelhorn afstribede hans mørke Haar.

Af og til gik Dørene derude. Han hørte Hottellets Personale, der skulde arrangere Souperen, de hviskede diskret, Piccoloen benede ud og ind, noget blev slaaet itu — han rørte sig ikke. Over

hans Hoved laa et slørende Pres, et eller andet Sted følte han Smerte, men ellers var han blot slap, synkende tungt i hvert Led og Lem.

Mere og mere lod han sig glide over i Dvalen. Det var som at dø, blidt og velbehageligt. Eller som at gynge paa stille Vand. Alle Funktioner sagtnede, hele hans Legemes Maskineri stilnede af ligesom et Hjerte, der langsomt gik i Staa.

Han havde været brugt ustandseligt hele Sæsonen — Direktøren havde selv kunnet se, han var træt, og havde givet ham Ferie, endnu før Sæsonen var slut. Og i Dagene efter, mens han ordnede sin Rejse til Tyrol, var han skredet i alle Lemmer . . .

Det var ogsaa Vibekes Skyld.

Hun var ikke til at komme nær, sendte hans Blomster tilbage og gik demonstrativt, naar han kom. Og han *maatte* have hende tilbage. Det var ligesom alt i ham klyngede sig til hende, han vilde rejse sig og faa sin gamle klarhjernede Friskhed tilbage, saasnart hun . . .

Han burde vist gaa ind og stramme sig op med lidt Whisky — som Vært var han i Øjeblikket umulig. Hvis han ikke nu, den sidste Maanedstid, havde holdt det gaaende med iskolde Styrtebade, Whisky og Nafta, Gud ved, hvordan det saa havde set ud. Alle hans Beundrerinder skulde blot ane, hvor mange kunstige Midler, der skulde til for at holde det berømte Kunstnerhoved oppe

— ak, holdt oppe som Roserne derinde af dræbende Staaltraad.

Hvem der ikke skulde have Selskab i Aften — hvem der kunde sove! . . . Han gabede længe og drejede langsomt Hovedet ind mod Spejlet; Bevægelsen gjorde ham svimmel, han blev siddende og saa paa sig selv med et stereotypet Sørge-smil. Gud i Himlen hvor han trængte til Ferie og Bjergluft uden Kvinder! — Hvem der kunde rejse af Lande med Vibeke blot! Men hun kom ikke engang til hans Fest, hun havde høflig sendt Afbud — siden brød han sig ingenting om, han faldt i hvert Ledemod.

Det ringede — uf, allerede! Han hørte Piccoloen aabne derude.

„God Aften.“

Guds hellige Død! I et Sæt var han oppe, hver Nerve spændtes, hans Legeme rankede sig, hans Sans var skærpet til det yderste . . .

Dybt, overdreven dybt bøjede han sig for Vibeke Brun, der stod alene i hans Stue som en tilfløjen hvid Due. Hun saa sig lidt usikkert om, hun havde de sødeste sky Pigeøjne, og Egil Drue følte Varmen komme drivende ham helt ud i Kinderne; der var ikke en træt Tanke i ham.

„Vibeke!“ Hans egen Stemmes Klang førte i et Nu hans Tanke tilbage til hans Debut for mange Aar siden. Han hørte den, som om det var en andens, en Genopstaaets! En dirrende,

dyb Stemme fuld af ægte følt Taknemlighed, svag af Lykke. Hans Hjerte bankede, Blodet brusede for hans Øre som den Gang, han saa med saa utilsløret en Fryd paa hende, at hun forlegen vendte sit Ansigt til Siden. Det gule Topas-Spænde i Haaret lignede et Slangeøje, Øret laa ind under de sorte Bukler, et blegt, kysk Øre, der skjulte sig halvt. Han syntes aldrig, han som i Aften havde set, hvor rent og strengt hendes Ansigt og Skikkelse var i alle Linjer!

„Hvordan kunde du komme alene?“ Han hvidskede — uden Grund, blot lykkelig.

Vibekes Ansigt sprang ud i et Smil. „Kaja kommer fra Villaen med Thor og Sara. De ved slet ikke, jeg kommer.“

Hele Tiden laa der bag Egil Drues Bevidsthed Erindringen om hans Debut. Noget ungt, straalende glad og umiddelbart gik sejrende igennem ham, han sansede ingenting andet end den varme Pigehaand, han holdt i sin.

Hun saa længe op i hans Øjne. Der var en Antydning til Smil om hendes Mund, en lille skælvende Antydning, der saa ud som Rørelse. „Egil, endelig en Gang spiller du ikke Komedie.“

„Jeg skal aldrig spille Komedie for *dig* mere!“ Han havde næsten ikke Aande i sig af Spænding! Blot der nu ingen kom — et Øjeblik kun —

Hun saa saa yndig og fin ud i den hvide Kjole med Ærmer af sneblødt Pailletflor. To gule Ro-

ser duftede, knoppende friske, fra Kjolens Udringing, de gule Blade laa saa vegt og kælent ind mod hendes Hud, en Hud saa jomfruelig og uberrørt skær . . .

Der steg en febevarm Blodbølge op til hans Hoved, en Ildflod, han stred imod, *vilde* ikke, Haanden kom til at ryste . . .

Ude fra Stuen vejrede han lummer, gammel Parfume. Der steg svimlende Minder op fra de forskellige Divaner, fra de perlegraa Duntæpper rejste sig nøgne Kvindelegemer — skiftende — kalejdoskopisk — og bag sig følte han en Hær af Øjne, syge Øjne, den svegne Kærlighed i alle dens pinefulde Udtryk, den Hær, der altid havde været hans Stolthed Det var kun et Nu, et forbigaaende Sekund, hans Tanker tog hende, skønt han protesterede, følte det som en Skændsel, der overgik ham selv.

Hun rynkede Bryn.

Noget i ham, der stod ved Siden af og saa til, tiggede hende om ikke at se, om at lukke sin Sans og lade være med at forstaa. Han kendte hendes grænseløse Saarbarhed.

I det samme vendte han Hovedet til Siden og trak Panden i tirrede Rynker, han tog fastere om Haanden, han *vilde* ikke miste . . .

Entré og Trapperum fyldtes med en Springflod af Latter, en Del Gæster var gaaede for højt

op og fandt Tilbagetoget saa ustyrlig komisk. Egil Drue tog støjende imod.

Gæsterne var i Stemning før de kom, Egil Drues Fester var saa bekendte, at det blotte Ord virkede som Stimulans. Ved Midnatstid var det vanskeligt at nævne en Vinsort, der ikke havde været paa Bordet, og Stemningen var derefter. Og stadig steg den. Egil Drue søgte hen paa Natten ud i sin Lejligheds, til daglig ubenyttede, Køkken. Der flød med Østersskaller og tomme Flasker. Han hældede Nakken tilbage og lagde Haanden paa Issen. Derinde rasede noget — orkanagtigt — det forfærdeligste Spektakkel, og hans Nakke var som fyldt med tyngende Bly. Aa Gud! aandede han forpint ud, Larm derinde og Larm her i hans Hoved, et kaotisk, forfærdeligt Ramleri. Hvem der kunde lægge sig plat ned. — Forsigtig holdt han sit Hoved hen under Vandhanen og lod det iskolde Vand bruse over Issen. Det strammede op — og noget maatte der gøres, han var Vært.

Fra Spisestuen saa han ind i Myldret. Hans Øjne fandt Vibeke, hun sad langt inde foran den japanesiske Perleportiere, der dannede en sitrende Baggrund for hendes faste, smalle Hoved. Hun sad og underholdt sig levende med Redaktør Steenbock.

„Han napper hende fra dig!“ sagde Sara Dæ-

deken ved Siden af ham. Hendes Ansigt saa dobbelt saa graat og forfaldent ud som ellers, hun var sunken mere sammen under Pukkelen, som et Hus, der synker mere og mere under Byrden af sit eget Tag. Der var noget raat saarende i Tonen som hos et Menneske, der er drevet til det yderste og maa gøre Fortræd for at holde sin Pine ud. Inde i en lille Grotte, der var arrangeret for Aftenen, halvt laa Fru Kaja paa en Moshynde; hun var i rosa Chiffon, indvævet med Guldtraade. Det var vanskeligt at se, hvad der var Chiffon, og hvad der var Hud, hun var som et stort Stykke Kød oversaaet med Diamantstøv. Skuespillerkæmpen stod bøjet og viftede hende.

Egil Drue saa ingenting andet end Steenbock. „Den skallede Kamel.“

„Naae,“ snøvlede Sara, „hvad han mangler af Haar paa Hovedet, har han af Ben i Næsen.“ Hun gabede ugenert. „De gaar udenom Karin, kan du se det? Gjorde du din Pligt, giftede du dig med hende — men naturligvis, skulde du gifte dig med alle dem, du har ruineret, saa . . .“ Hun trak haanlig paa Skuldrene og gik.

Ud paa Morgenens lykkedes det endelig Egil Drue at faa Vibeke lokket ind i Spisestuen under Paaskud af at skulle give husmoderlige Vink til Kelneren, der arrangerede Frokosten. Kelneren gav sig — erfaren — en hel Del at ordne i Køkkenet, og Drue tog Minutterne i Agt.

„Dette holder jeg ikke ud, jeg bliver gal!“
Han tog hende haardt om Armene. „Kan man ikke bede om Forladelse nok!“

Vibekes Øjne mødte hans, straalende mørke og haarde, Vinen havde ikke berøvet hende et Fnug af hendes Beherskelse. Han forstod i et Nu, at noget var i Vente, og samlede sig til Forsvar. Det kom endnu mere brutalt lige til, end han havde tænkt.

„Sig mig, Egil, var det ene og alene for at forføre mig, at du den Gang forlovede dig med mig? Var det Beregning altsammen?“

Han tog forvildet om hendes Hænder, dødelig forlegen i sin pludselige Afklædthed.

„Kan det endelig ikke være ligegyldig, hvad der den Gang var, Vibeke? Kan det i hvert Fald ikke bøde paa det, hvad der *nu* er, hvad der virkelig nu er, hvad du maa kunne føle dig til virkelig sandt og hjælpeløst bange er, at jeg elsker dig! Min hele Fremtid har kun ét Haab, dig, mine Tanker kredser Dag og Nat om et eneste, dig; kan du da saa ikke være god — og glemme?“

Han saa, hvordan hun lidt efter lidt, eftersom han talte, hurtig og konfust blødt, hele Tiden ængstelig for, at nogen skulde komme, blev mildere i Blikket. Tilsidst lagde hun Nakken tilbage mod Væggen og lukkede Øjnene halvt. „Hvordan skal jeg nogensinde faa Tillid til dig, eller til nogensomhelst! Og gaar Livet i Stykker for mig, hvis den,

jeg tror paa og betroer mig til, forraader mig, saa — — — saa bliver jeg letsindig! letsindig af Haan! — Og bliver *jeg* først letsindig!“ — Hun slog Øjnene op, lysende bidsk i sort og hvidt, Tænderne glinsede mellem de halvaabne Læber.

Egil Drue tog hende i uvilkaarlig Beskyttelse i Armene. „Lille, lille Vibeke, aldrig det! Tilliden skal nok komme, den *maa* komme, for jeg elsker dig. Det *er, er* sandt, kan du da ikke selv føle det?“ Hans Øjne stod fulde af Taarer. Og tøvende, sanseløs af møjsommelig Beherskelse, nærmede han sin Kind til hendes — gav aldeles efter og kyssede hendes Mund.

Da det graanede ad Dag, blev Sæsonen danset ud! — En lang larmende Kæde snoede sig igennem Rum, der lignede Stuer, rundt om sig selv, som en syngende rigtfarvet Slange — en Dans, der var en Bastard af Væve-Vadmél og Francaise. Egil Drue førte an — alt, hvad han foretog sig, var som i Taage. Gennem Taagen var kun ét ham klart; Vibeke havde aldrig ladet ham kysse sig, hvis hun ikke holdt af ham endnu.

Næste Dag rejste han.

FJERDE KAPITEL.

Grundlovsdagen kom Sara Dædeken ind til København. Byen var saa mennesketom, at der i flere Gader ikke hørtes et Trin. Brostenene laa blege i Solen som tætte Rækker meledede Pebernødder. Luften stod hjælpeløs stille, Solen ligesom løb Panden mod de varmemættede Mure, og den tilbageslaaede Hede fyldte Gaderne som Ild i en Grube.

Sara havde aftalt en Udflugt til Køge sammen med Fru Kaja og Vibeke, Thor og Redaktør Steenbock. Men først skulde hun sin ugentlige Visit inde paa Privat-Asylet, hvor hendes aandssløve Broder var. Asylet laa i Nansensgade. Den gamle, døde Forstander tog forsigtig Slaaen fra og kiggede ind — først da han havde forviset sig om, at den Gale ikke gik nøgen, som han saa ofte gjorde, lukkede han helt op, og Sara lagde sin vante Konfekt paa Stolen ved Døren.

Ved Bordet stod den svære, undersætsige Idiot, sortladen og bjørnestærk. Stuen var lav og gammel, polstret med brunt Læder, det eneste, han

ikke flaaede. Hans Seng saa ud som et polstret Badekar. Han saa op, da Døren knirkede, mekanisk reagerede han for Lyden, Øjnene var sorte som Saras, men skumle og sløve. Forstanderens opmuntrende: „Naa, Aage Dædeken, her er Deres Søster,“ opfattede han ikke, hans store Skuldre skød op, Bringen løftede sig, det forstandstomme Blik stod som et Spædbarns stift fæstet paa hendes skinnende Urkæde.

Hun sprang tilbage, og Forstanderen smækkede Døren i. „Ja, det er jo det blanke, han ikke kan taale,“ sagde han undskyldende. Inde i Stuen blev Bordet væltet. — „Nu begynder hans Musik — men saa sover han godt bagefter!“ Sara sagde Farvel og kom igen ud paa Gaden; trods Varmen maatte hun løbe for at naa en Sporvogn, hun kom ellers for sent til Toget.

Hun gispede ud, staaende paa Bagperronen. Hendes Blik søgte tilbage, som saa hun endnu Broderen. Det Kropstykke havde over 3000 Kroner i aarlig Indtægt, mens Julius og hun ikke ejede en Øre, udover hvad hun tjente. Da den stenrige Vingrosserer Dædeken, den beundrede Causeur i alle Selskaber, opdagede, at hans ældste Søn, Stamherren, var uforbederlig letsindig, satte han en Sum fast til ham — og da han faa Aar efter døde, var hans Søn Idiot, han selv fallit og hans to yngste Børn Svæklinge og subsistensløse. — „Han skulde sat en Sum fast til mig ogsaa, den gode Fa-

der,“ tænkte hun. „Da han saa mig pukkelrygget, maatte han vide, jeg var ligesaa elendig stillet som Idioten — værre endnu — han har da ingen Bevidsthed.“

Hun havde en Gang spurgt en Sindssygelæge, om hvor længe han mente, Broderen kunde leve. Han havde svaret: „Tidligere døde den Slags i Løbet af en fire, fem Aar, men ved vor moderne Behandling kan de leve i mange Aar.“

Ved Stationen var der Trængsel; hun maatte mase sig igennem, idet Klokken ringede. Thor stod, fægtende som en Vejrmølle, langt ud af et Kupévindue, han var altereret, som om Himlen skulde falde ned, hvis Sara kom for sent. Inde i Kupéen havde han til Overflod holdt hende en Plads ved at puste sig op og fylde ud for to.

„Naa, Fru Kaja“ — Sara konverserede Fru Miskov, hun vidste ikke, hvoraf det kom, hun maatte beslaglægge den smukke Frue og tvinge sin ustandselige Underholdning som en Kile ind mellem hende og Thor. Hans Alteration havde ligesom beruset hende — i Dag — bare i Dag, alt Landets Festdag, alle glade Menneskers Solskinsdag vilde hun, for Spøg naturligvis, haabe lidt. Hun opererede overmodig mod sine egne Planer, legede med Skæbner og lo til. Det var Vellyst at give efter for sit inderste Ønske og lade ramle ned, hvad hun selv havde bygget op.

Paa Himlen var der kommet Skyer, dunhvide

og helt mørke strøg de om Solens Kind og stød-
vise Vindpust drev Gardinet blafrende ind i Ku-
péen. Redaktør Steenbock holdt det fast med
Haanden, for at det ikke skulde flagre Vibeke ind
i Ansigtet. De diskuterede Vejrets Holdbarhed. Vi-
beke var i hvidt lige fra Støvlerne til Hattens
lange, amerikanske Fjer, hun frabad sig paa det
indstændigste Regn.

Sara saa sig feststemt paa det altsammen. Det
var kommen som en Galgenfugl flaksende ind i
hendes Sind: „Jeg haaber for Spøg.“ Galgenfug-
len gjorde hende letsindig og rig, hun havde Raad
til at bespise selve Thor.

De fulgte til Fods Køge Strand, med Skoven
paa den ene Side og det lave Vand paa den anden.
Vibeke og Redaktør Steenbock gik foran. En Tid
gik han og saa paa hendes mistrøstige Ansigt, saa
spurgte han, fortrolig dæmpet:

„Hvad er De ked af, Frøken Brun?“

Hun svarede ham nølende og tænkstomt. „Jo,
ser De, Hr. Steenbock, De har *Deres* Stilling, *De-
res* Plads mellem Svømmerne i det store Bassin,
som kaldes Samfundet. De har *Deres* Arbejde for
Dem hver Dag, det vil sige, De har Plads for
Deres Individualitet! Se, alt det mangler jeg. Og
jeg kan ikke være til uden et Arbejde, min Virke-
trang hungrer, saa jeg bliver gal. — Og saa at
være Selskabspapegøje . . .“

„Gift Dem!“ foreslog Steenbock og følte en
stjaalen Sødme igennem sig.

Hun sparkede med den hvide Støvlespids til en Tot Græs.

„Sædvanlig mandfolkelig Delikatesse,“ sagde hun kort. „De kan naturligvis ikke tænke Dem, at et Kvindemenneske kan magte andet og mere end gifte sig — saa hurtig som mulig — og faa Børn — saa mange som mulig! Og saa helst bære sig ad som den Lus, jeg husker ikke Arten, der sætter sig stille oven over sit Afkom og svinder successivt, til den kun er et Laag. Men De kan være vis paa, Hr. Redaktør, jeg lader mig ikke spise af med kun at blive Laag.“

Steenbock smilte; saa gik de stille ved Siden af hinanden. Et Steds i sig følte han en Næve ligge knyttet, fosteragtig hvilende, til der en Dag blev Brug for den. Og Dagen vilde komme, han vidste det. Paa en eller anden Maade var Næven mystisk forbunden med det vulkanske i hans Indre, to Kæmpekræfter, der ventede paa Tidens Fylde. — Mens han tænkte over sig selv, talte han fornøftigt, behersket til hende.

Han forstod saa godt hendes Humørsyge. Det var blot en nødvendig og lovende Gæring. Det var Kaosets planløse Mylder, hun ikke kunde blive Herre over i sig selv. Hendes rige Sind indtog bestandig nyt, hendes unge Ivrigheid maatte have alting med. Men lidt efter lidt vilde der — en Personligheds Tilblivelse var jo ganske analog en Klodes — formes en fast Plan, der sugede sin Næ-

ring af Kaoset, hvoraf det fødtes. Hun skulde være glad for den gærende Livsmængde, der var en nødvendig Betingelse for, at der overhovedet kunde opstaa en Personlighed, der var værd at regne.

Hun gik tankefuld og saa ned og hørte efter. Vejret havde forandret sig, et Nu var det køligt, i næste Øjeblik var det stikkende hedt. Solen belyste et bredt Bælte af Sundet, det saa ud som et straalende Guldorsgulv. Vandet saa lavt ud, tyndt og sommerblaat. Midt over Guldorsgulvet laa en lang Række sorte Fiskerbaade, fortøjede til hinanden, det lignede en Kæde af smaa Dreng, der gik frem holdende hinanden i Skjorteflgen.

Ude hvor der var dybere, hvor Fiskergarnene var sat ud, laa en enlig Sælhund og fordrev Søndagen med at flaa Garnene itu og æde Fischen. Med to Minutters Mellemrum dukkede dens Hoved regelmæssigt op, stadig paa samme Sted.

„Snylter,“ sagde Steenbock og pegte ud. „Den skulde have et Skud Krudt.“

Vibeke saa nok i Retningen, men tog ingen Notice af den.

„Er jeg slet, Steenbock?“

Han saa forbavset ned paa hendes sænkede Hoved. Hun stirrede paa sine Støvlespidser og halvt hviskede, fordi de andre kom et Stykke bagved: „Ser De, jeg vil være Kunstnerinde, og for at naa det, maa jeg som fattigt Menneske gaa man-

ge Omveje. Og jeg gør det — med aabne Øjne for det vederstyggelige. Jeg lader Fru Kaja blive i den Tro, at jeg beundrer hende, i mit Hjerte ringeagter jeg hende. Men hun yder mig Livets Ophold og Penge til Klæder, des længere holder mine egne ud til Undervisning. Til Gengæld spiller jeg Dam med hende og lader hende vinde, smigrer hende, naar hun keder sig, og hader hende forresten, naar jeg synes, hun gør Livet *for* indholdsløst for os begge.“ ...

Steenbock gik og tænkte paa, at Vibeke Brun umulig kunde være forlovet med Egil Drue — saa gik hun ikke her og var fortrolig imod ham.

„Har De lagt Mærke til, hvor Skriften røber et saare spinkelt Kendskab til kompliceret Sjæleliv?“ spurgte hun saa. „Kan De huske for Eksempel Udtydningen af den bevidste og den ubevidste Synd? Den ubevidste Synd staar for mig som et mere foruroligende Symptom end den bevidste, for den forraader et Indre, der altsaa ikke er kommen videre i Udvikling, end at dens impulsive Udslag er onde. Den virkelige gennemgribende Udvikling røber sig deri, at de impulsive Handlinger ikke mere er ur-raa; skal der gøres noget slet, skal det planlægges og beregnes — og saa er det dog altid gjort for et Maal.“

„Vaer Dem, det er jo den rene Jesuitisme, De prædiker!“ Han lo saa smaat.

Hun sukkede og stirrede ned i det varme, hvide Strandsand.

„Havde De nogen til at hjælpe Dem, da De begyndte Kampen for Tilværelsen, Steenbock?“

„Nej. Ingen. Og intet.“

„Ligesom jeg altsaa. Mine Forældre er skilte og lever i Amerika, Himlen maa vide hvor. Mig satte de i Pleje — til jeg blev saa stor, at jeg kunde sørge for mig selv. Aa, men jeg synes, naar man saadan skal kæmpe sig op, saa er der saa mange smukke smaa Ting, man daglig maa træde ned, ikke?“ Hendes Øjne var slørede og fugtige, hun vilde ikke se paa ham, men saa haardnakket paa Vandet, der skiftede i Farve efter Skyernes Jagen over Himlen.

Pludselig tog han hendes Arm og lagde den i sin.

„Jeg tror, De kan sætte Dem ind i, Vibeke, hvad det vil sige, Aar igennem at fornægte hver en Smaaglæde — af Hensyn til Tid og Penge. For det er Smaaglæderne, der tager Tid, men det er ogsaa dem, der giver Tilværelsen Smil. Se andre gaa sorgløse ud den Dag, Solen kalder — mens man selv sidder hjemme og bruger det gode Vejr til Arbejdsværldi. Og Søndagene helst, det er de bedste Arbejdsdage, maaske fordi alle andre hviler, og Søndagens ubenyttede Kræfter er en uudtømmelig Kilde at øse af. Med mere nøgterne Ord, om Søndagen er der mere Ro. Saadan gik mine første 15 Aar, maa De vide. Men skal jeg sige Dem, hvad jeg fik lært — at selv Naturen har

sit uomgaaelige Handelsprincip, et Æble for en Pære. Eftersom jeg kappede Hovederne af alle Dagenes smaa Glæder, døde et tilsvarende Stykke af min Glædesevne ud — til jeg nu ingen har mere.“

Hun saa op, med slørede og bløde Øjne, hans Arm fik et lille forsigtigt Tryk af hendes.

„Jeg tror ikke, vore Sjæle har taget Skade, tror De vel? — Vi vil jo ikke andet end have Plads for det, vi er?“

Steenbock trak Vejret dybt. I det Øjeblik han saa op, blev det ham klart, som om et Lyn var faret igennem hans Forstaaelse, at han elskede hende og aldrig kunde komme til at elske andre end hende. Og det var ham samtidig ligesaa klart, at han ikke *vilde*. — Han havde ræsonneret over Schillers „Jungfrau“ og Biblens Sagn om Samson; der var en uomgaaelig Sandhed i, at det at elske var en Svaghed, der overvandt selv de stærkeste Kræfter.

„Vores Sjæl er sku til syvende og sidst vores Bug!“ sagde han flabet. Og han saa hende lukke sit Sind for ham i samme Nu. Hun slyngede den kendte Kaabe af Latter og Flan om sig, vendte sig om til de andre og paastod, at Steenbocks Sjæl var sulten, og i Kæmpens Taske var der Chokolade, Kiks og Madeira

Solskinnet blev hen mod Aften til Taage, og Taagen fortættedes til store, gennemblødende

Draaber. I Løbet af en halv Time blev det et lodret Fald af Straaler som fra en Kæmpesigte og endte tilsidst i et Vandmassefald, der susede som Fugletræk i Luften. De var da tæt ved Køge. Kvinder hujede skørteblafrende ind mod Byen, Mænd langskridtede med Paraplyerne to tre Alen forud for den Dame, de skulde beskytte. Og Vandet faldt og faldt, det plaprøde monotont, og paa Jorden løb der Vandstrømme — ilfærdigt — forvildet. Som Myrer forputtede det sig ind i hver Revne og hver Sprække, det drak sig ind i Blade, mellem Mos og nedfaldne Grene og kunde alligevel ikke komme af Vejen. Den tørre, solskorpede Jord kunde ikke opsuge hurtig nok, de nye Vandmasser styrtede plaskende ned i Mudder, der strintede favnehøjt op. Inde paa Stationen lugtede det af vaadt Haar, den underlige kemiske Forbrændingslugt, blondt Haar udsondrer, naar det gennemfugtes af Regn.

Ude paa Perronen stod der Kampe; det var umuligt for Toget at rumme alle de Mennesker, der vilde med. — Midt i Spektaklet blev Dørene slaaet i, Fru Kaja, der havde erobret et Trinbræt, blev skubbet ind, Laasen drejet om, og Toget gik. — De øvrige fik den Besked, at der vilde afgaa et Ekstratog om en halv Time.

Sara, der var lokaliseret, fandt en Restavration med overdækket Lysthus ud til Gaarden. De fik The til at fordrive Ventetiden med, og Sara

fandt et Spil pjaskvaade Kort; saa saa hun sig om. Thor lignede en Bandit, Vibeke var fra øverst til nederst en eneste Vaskerklud, Baandet om Steenbocks nye Sommerhat havde smittet af, han lignede en tatoveret Matros.

Og pludselig lo hun himlende op efter Kaja. „Jo, vi *er* nydelige!“ — Der kom et ubetvingelig fjollet Humør op i dem alle, Sara foreslog Whist og delte Kortene ud, Thor og Sara imod Vibeke og Steenbock! Sara havde et af sine ustyrlige Clovn-Anfald, og ligesaa dyngvaade og forkomne de var, overgav de sig til hendes barokke Sjov. Hendes Spil var et Dilerium af Sludder — med Kortene og deres uanstændige Forfatning, deres Ophøjelse i Fornedrelsen, her fordrev de Tiden for honette Folk — med Lysthuset, med Regnen og Spillerne i én Guddommelighed. „Det er rigtig, Thor med Tilnavnet Hunger, bare tag Stik hjem, stol ikke paa Makkerskab, næve sig frem, det giver Fiskeben i Ryggen, min Fa'r! Faar man noget til givendes, blødner man et tilsvarende Stykke op i Karakteren. — Band paa, jeg avler Visdommens Honning, det er de Goldes Avl. — Naa, Vibeke, bid fra Dem, Barn, bider man ikke fra sig her i Verden, river de én i Pjalter, saa kun Navlen bliver liggende tilbage paa Landevejen — Steenbock, De er en Lumsker, sagde jeg ikke nok, De sad med Trumf Es i Baghaanden, det gør De sku altid, men der skal en Kender til at se det ...“

De havde nær glemt Toget og maatte løbe op gennem den halvmørke Gade. Sara galopperede og sprang over Pytterne og fik imens Tid til at finde ud, at hun maatte ligne et Luftskib, der ikke kunde lette fra Jorden ...

Steenbock vilde følge Vibeke ned i Frederiksgade; hun afslog det bestemt, Sporvognen holdt jo næsten lige ved Døren. Ja ja, han bukkede — paa Vesterbrogade gik hun ind i en Linje 1.

Hun nikkede ikke tilbage.

Med sit sikre Kendskab til hende — fordi hun lignede ham selv saa meget — vidste han, at han var død i hendes Velvilje for bestandig.

Lykken i sin Vorden er skørere end flyvende Sommer — end ikke Tanken turde røre den.

Sara passede sin Undervisning og sit Hus. Og bad. Hver Dag, hver Nat, hver Time. Ikke med Ord og ikke med Fraser. Hendes inderste bagvedliggende Bevidsthed blot laa knælende med Ansigtet gemt, med hver Sans spændt og behersket.

Der var efter den Regnvejrsmat sket saa mange smaa Ting, der kunde tyde paa — Visse vasse — en ny Nuance! Thor kom hjem med de første Jordbær, der var — Sludder, Manden havde vel Lyst til Jordbær selv. — Han kom hjem med dem

til *hende*! Forleden Aften holdt han hende tilbage hele Aftenen inde i Dagligstuen og viste hende Rariteter fra sin Barndom, stoppede en Pibe til hende! — Aa Sara, lad være at tænke! — anbragte hende i den dybe Stol og gav hende en Skammel! Nuancen var Ridderlighed imod Kvinden — før saa han aldrig andet end Gaminen, Halvdrengen, Optøjernes Sara.

Hun fortæredes af Længsel efter Thors Mund. Den blotte Tanke skabte en sitrende Strøm igennem hende. Gennem Portiøren hørte hun hans Læber aabne og slutte sig om Pibens Mundstykke, hun havde Lyst til — Bladder, hun havde ingenting Lyst til i den Varme. Og Julius skulde ikke ligge ude paa Plænen i den Solstege, han risikerede at faa Slag.

Det var Synet af Thors Nakke, der var saa betagende — den store kyske Kæmpenakke!

Aa Sara, Sara, hvis du ikke kan lade være med at tænke! ...

I Stuen var der saa sommerstille, at hun kunde høre hver af Thors Bevægelser gennem Portiøren; han brugte Sommerferien til at binde hendes Bøger ind. Ude fra Plænen hørtes den sagte Blafren, hver Gang Julius vendte et Blad i sin Bog. Der var kommen en urimelig, yppig Frodighed over Haven, over Marker og Skove siden Grundlovsdagens Skybrud. I Bedene saa det ud som om alle Planter i formelige Kolbøtter sprængte frem af Jor-

den, skyndte sig at kaste grønne Blade ud til alle Sider og sætte en Knop som en tørstig Mund op imod Solen. — — — Det *var* ikke til at komme uden om, Thor *var* anderledes. Sanselivet *var* vaagnet i ham, hun saa det i hans Øjne, naar de sloges.

Alligevel, der *var* saa mange Smaating, der kunde tyde paa, at han — i hende — en Pukkel-rygget! — Det Mirakel *var* da endelig før set i Livet.

Der *var* kommet en stærk, livsbrutal Idé op i hende, en haardhændet Beslutning, som hendes Samvittighed ikke et Øjeblik havde rejst sig imod.

Sker det Mirakel, da skal Idioten dø.

Det *var* en Forbrydelse, da han sattes ind i Verden, det *var* ingen Forbrydelse at sætte ham ud.

At slukke hans Smule Liv *var* det mindste af det, hun kunde blot fylde de glacerede franske Cognaks-Bonbon med Morfin, ingen vilde tage hans Dødssøvn for andet end naturlig Afslutning paa en forraadnet Hjernes Liv. Og *blev* det opdaget, hvad saa? Hun vilde redelig sige: Ja, jeg har gjort det. Jeg maatte dø, Julius maatte dø, ingen vilde gøre sig den Umage at holde os i Live ved „moderne Behandling“. Men Aandsaadslet derinde vilde stadig leve, ingen til Glæde, end ikke sig selv“ ... Desuden kunde hun simulere gal, hun *var* jo Dædekens Datter, Søster til Idioten.

Tre Tusinde om Aaret *var* mange Penge. Det

vilde ikke blive nødvendigt at sende Thor ud af Huset, og hun kunde faa Nattesøvn som andre Mennesker.

Idéen havde hypnotiseret hende. Hun slog Portiøren til Side ind til Thor :

„Jeg tager til Byen.“

Hun stod en 8 Dages Tid efter ganske tidlig om Morgen, Klokken var ikke 6, og saa fra Verandaen ud over sin Have netop som den strakte sig efter Nattens Søvn. Hvert Blad var saa kvægende stille, Luften saa fyldig, saa levende, ligesom saa dæmpet snaksom. Den puslede og smaasludrede med Træer og Blomster, den bar med sig ude fra Landet en fed og nærende Muldjords- og Gødningeduft og var fyldt med alle det vaagnende Livs Lyde: Hanegal, Kirkeklemten, Bisurren og et løbsk Virvar af Fuglesange. Den badede og kærtegnede gavmildt alt med sin fugtige Aande. Gyldenlakkerne strakte sig kælent op ad Stakittets Tremmer, Hundreder af Tusendfryd stod om Bedene med søde, glødende Dugdraaber i de aabne Hjerter. Skov-Avriklerne, saa smaa og gule som Bogfinkens Æggeblommer, stod med bøjede Hoveder i Klaser og drømte om Ermelunden, hvor de var taget fra. Midt paa en spinkel Stængel hang

en enlig Dugdraabe; det saa ud som havde Blomsten i Drømme grædt. Forglemmigejerne havde lige aabnet deres blaa Øjne og lignede artige Smaapiger, der bad Morgenbøn. Midt i Bedet grinte en Fandens Mælkebøtte, halvt udfoldet, med et ildgult Smil frækt imod Solen — som en Plebejerunges pluskæbede, sundhedsrebelske: „Jeg stikker ikke op for dig!“ I Jordbærbedet glimtede en flad hvid Sten som en Kæmpediamant og over Tuja-runddelen hang en Sværm bittesmaa Myg, der legede i Solen. Overalt hang flyvende Sommer, skinnende Traade, der bandt al Jorden sammen.

Markerne var ikke bleven helt klare endnu. Der laa et svagt Sølvmorsskær over dem, som om Søvnens hvide Vinge ikke var helt løftet endnu. Paa Marken trippede de hvide Duer, Julius' Stolthed og Glæde.

Sara vidste ikke, hvorfor hun var humørsyg. Irritabel.

Derinde i Asylet havde Idioten allerede sovet to lange Prøve-Søvne — en ny Face i Sygdommen hed det sig!

Var det derfor?

Burde hun i Moralens Navn lade en Idiot, som før han blev Idiot var en onskabsfuld Slubberr, tære Livet i Stykker for tre bevidste, kæmpende Mennesker?

Hun tog sin Samvittighed frem, vendte den og drejede den som en Abe et Pengestykke. Nej.

Den røbede intet brødefuldt. Det hele Spørgsmaal var blot, om hun var stærk nok til at gøre det, uden Mørkerædhed, stærk nok til at overvinde den i alle Mennesker indpodede Ærbødighed for Kryb, blot det havde menneskelig Facon. Aages Helbredelse var saa utænkelig som at indeslutte Solen i en Osteklokke, hans Hjerne var fortæret af den fædrene Velsignelse. Det, der skulde sanse, føle og forstaa var ligesaa dødt som Ligene paa Kirkegaarden. — Og det skulde hun gøre sig nogen Samvittighed af at anbringe, hvor det hørte hjemme: i det flotte Dædeksenske Familiegravsted?

Nej, ingenlunde.

Hun saa sig trodsig om i Haven. Nej.

For som det gik, kunde hun ikke holde det ud.

Kunde tre Mennesker faa det lykkeligere end Thor, Julius og hun, naar først Thor og hun var gift. Hørte han ikke til her? Brød han sig om at være andre Steder end her? Selv om det ikke blev nogen fantastisk, overstrømmende Kærlighed fra hans Side, saa blev det dog Liv. Og der blev Raad og Hjælp for den grænseløse Trang, der var i hende efter at være god, evne de tusende Livets Smaating, der gjorde Dagene til Glæde for dem, man holdt af. Villaen her vilde blive Hjemsted for en nok lidt sær, men tilbedende fredet Krøblingelykke.

Idioten! — — — En febersyg Længsel sled i

hende efter at faa det gjort, faa det til Side, vide det som noget bag sig og ikke foran sig.

Deroppe sov de to, hun halvt var Moder for, kæmpede og trællede for fra Sol stod op til Sol gik ned —.

Op paa Formiddagen tog hun igen en Tur til Byen. Endnu en Prøvesøvn og ...

Hun kom opstemt, i stort Humør tilbage. Forstanderen havde sagt, at han levede nok ikke længe, den unge Dædeken, han var bleven saa sløv. Ingen vilde finde noget besynderligt i, naar han en Dag sov hen.

Hun hørte Latter inde fra Haven, Thors rungende, glade Latter. Da hun kom nedenfor Laagen, saa hun ham bagfra — Arm i Arm med en ung Dame, der i Øjeblikket forekom hende bekendt. Han holdt en Parasol over dem, de morede sig aabenbart vidunderligt.

Der gik en rystende Sjælesmerte igennem hende, Skinsygen var som et Snit — i det samme vendte „Damen“ sig om, det var Julius i en af hendes egne Sommerkjoler! Hans smilende, blide Ansigt, der ellers saa saa hvidt og skørt ud som et Slør, rødmede af Morskab. De opdagede Sara og kom hende leende i Møde, Julius nejede, og Thor præsenterede sin Forlovede, Frøken Julia Dædeken. Gennem al Sjovet vejrede Sara en stor, halvbevidst Forlegenhed. — Den Forlegenhed gjorde Udslaget.

Inde i sin egen Stue, endnu med Overtøjet paa, satte hun sig og saa stift grundende frem.

„Den Retning skulde det nødig tage med dig, Thor,“ sagde hun ganske stille.

I hendes Sind var det som tusind Lys slukkede, ét efter ét. Miraklet var ikke sket! — — —

En Timestid efter kom hun ud i Haven og prajede Thor. Han laa saa lang, han var, paa Plænen og læste Avisen for Julius, der nu havde klædt sig om. Hun blev staaende og puffede Skospidsen ind i hans Side.

„Flæsket gror godt paa dig, du japanesiske Maskesvin, der adskiller sig fra det kinesiske ved at have tykke Folder i Ansigtet og lange nedhængende Ører“ ...

Thor lagde Avisen paa Maven og gloede op.

Saras Øjne var fugtige af Humor.

„Det staar i Leksikonet, du kan selv se — Slægt af de Tykhudedes Orden“ — hun veg i paa-taget Frygt et Skridt tilbage og gik videre med hans Biografi: „... Plump bygget, med et langstrakt Hoved, der ender i en kort, i Enden afstumpet Tryne.“

Thor løftede det store Hoved: „Du trænger til Høvl altsaa.“

„En kort Hals, lave tynde Ben med Bitæer. Halen er middellang og kun i Spidsen forsynet med en lille Haardusk ...“

Han gjorde et Forsøg paa at komme op, hun

gik endnu et Skridt tilbage. „Paa Ryggen er Børsterne forlængede til en mankelignende Kam, som Dyret rejser, naar det kommer i Vrede. Vend dig om og lad os se.“

Han rullede sig dovent om, det var altfor varmt til at slaas.

Hun kom hen til ham og lagde sig i Græsset. En halvudgaaet Sørgepil skyggede sparsomt over dem.

„Hvis du var et skikkeligt Menneske, Thor, ved du, hvad du saa gjorde?“

„Er det noget med større Anstrengelser?“

„Det er, som man tager det, Dovenlars! Du skulde tage ind til Byen og hente Fru Kaja herud. Vibeke Brun er rejst til Slægtninge i Maribo, og Fru Kaja ser falmet ud af Kedsomhed.“

„Er det nødvendigt?“

„Det er menneskekærligt.“

Han havde rejst sig halvt og sad og lusede.

„Ja ja da.“

Fru Kaja kom om Aftenen, hun var ellevild og sloges med Thor. Hun havde taget Vogn fra Stationen for at kunne befordre alle de Rariteter, hun paa ingen Maade kunde være foruden. Hertil hørte kostbar Konserves og meget andet. Sara

spurgte, om hun ikke ogsaa havde taget Brød med, og Fru Kaja lo glad benægtende, nej det havde hun skam glemt. Hun dækkede overordentlig nydelig sin Viktualie-Gavmildhed under et henkastet: ellers rendte Sara hver Dag til Byen, og det var der ikke noget morsomt ved.

Og tænk, havde de hørt, at Egil Drue kom hjem nu — midt i sin Ferie? Og Vibeke kom om et Par Dage, for Overretssagfører Sass var i Maribo, og ham kunde hun ikke taale. Han havde friet til hende, og hun havde forbitret spurgt ham, om det drejede sig om et Væddemaal, for anden Grund kunde hun ikke se, hun havde ingen givet ham. Og Redaktør Steenbock traf hun i Gaar, og han saa daarlig ud, nogen havde fortalt, at han havde forkøbt sig paa et Blad i Aarhus, men andre havde sagt, at Steenbock forkøbte sig aldrig, men var Melankoliker ... Da hun omtrent i ét Aandedrag havde fortalt det nyt, hun vidste, gik hun i Skoven med Thor for at se Mosekonebryg i Maaneskin, det havde hun aldrig set, siden hun var Barn. Hun vilde have Sara og hendes Broder med, men Sara sagde nej, Aftenluften var farlig for Julius, og hun selv skulde gøre Senge i Stand.

— I otte Dage blev Fru Kaja paa Villaen, saa vilde hun absolut give Middag paa Klampenborg til Gengæld. Hun og Thor vilde køre først og ordne det nødvendige, Vognen skulde saa køre tilbage og hente Julius og Sara. Vibeke skulde og-

saa komme — og saa havde hun inviteret Egil Drue.

Sara hjalp Kaja Overtøjet paa. Egil Drue!? Hvorfor i al Verden det!?

Kaja rødmede en ganske lille Smule. Aa, han havde virkelig været saa elskværdig, den Dag hun var inde i Byen og traf ham paa Strøget. Og saa havde hun inviteret ham. — — — Jaja, Sara gik let henover det, det kom jo ikke hende ved. Egil Drue var nok bleven klogere siden sidst, han glemte ikke mere at yde Kaja den skyldige Hyldest. Egil var ude efter Hjælpetropper altsaa.

Vognen kørte. Hun begyndte at klæde sig om — og greb svimlende i Bordet. Naa, der var det igen. Der steg i Lænden en glødende Varme, som Ildhjul surrede det op gennem Ryggen, ud i Kinderne og endte i Svimmelhed, saa hun maatte gribe for sig. Det var ikke noget nyt, det kom altid, naar hun var udpint, en febervarm Mathed, der gjorde hendes Sind haabløst til Fortvivlelse.

Hun sukkede dybt. Ak ja ja, hun var Kvinde, Livsdriften var i hende naturligvis som i alle andre, hun var bare fra sin Fødsel nægtet Udfoldelsens Lykke. Men Forstaaelsens Kval, den havde man ikke nægtet hende. — Hun rev nervøs forpint i de korte, filtrede Krøller og mødte sine egne store, sorte klagende Øjne i Spejlet. Og hun syntes, hun saa sin stakkels, ydmyge Kærlighed stirre

sig i Møde derindefra som et forkomment, stedmoderlig behandlet Barn, der tiggede om Naade.

„Ti stille du; læg dig og dø!“

Hun talte højt, Stemmen lød haard ud i Stuen, som var der et Steds en Hund, der skulde lystre.

Hun syntes ikke, hun evnede Livet længere. Siddende paa Stolen strakte hun Haanden ud og fik fat i sin Selskabsbluse, der laa paa Sengen. Hun tog den paa uden at rejse sig og hængte den foran Spejlet. Hvor hendes Hals var tynd og rynket — som et Piberør stak den op fra de store kluntede Pukkelskuldre. — Nej, hun syntes ikke, hun evnede Livet længere. Der havde ligesom været en Hvile i hendes Liv, mens den flyvende Sommer strøg Jorden. Og nu skulde hun til at begynde igen — hvileløse Dage efter hvileløse Nætter, en eneste stigende Længsel, en eneste stigende Fordren og fordoblet Møje med at døde og dølge de Forhaabninger, der som Ukrudt stjal sig op i hendes Forstand.

Det var Ukrudtet, det var værst med. Skjule gik endda an, det var hun saa vant til. Den, der ikke satte Pris paa Folks Ynk, lærte hurtig den Kunst at skjule. Spottet af Børn, overfniset af Backfische, Verdens ondeste Krapyl, pligtmæssig inklineret, det var hendes 16 Aars Indtræden i Livet. Hun havde forsvaret sig godt, hun havde hugget om sig med Viddets Stødtænder og revet

Dannelsens Pjalter af Flaner, baade mandlige og kvindelige, saa de stod nøgne i al deres sande Værdiløshed, umulige for Eftertiden. Hun havde som den grimme Ælling skabt sig et Hul i Isen at svømme om i, hvor ingen kom hende for nær. — Men mere og mere lukkede Isen sig sammen om hende, Alderen, den uovervindelige! og hendes Træthed blev større og større.

Livets Sorger, Livets Pligter, Menneskenes Daarskaber, Sjofelheder og Løgn kendte hun til Bunds, Raaddenskabene i det hele taget. Hvem kom ikke til „Sara“ med sine Klager og sine sørgelige Erfaringer. Og ak, hvor det gjorde et Menneske dødsens træt og livsled i Længden at være alles Fortrolige —

Hvis Miraklernes Tid nu ikke var helt forbi — Vanvid. — Der var Ukrudtet igen.

Op med Rode! Ud i Ædruelighedens hvide Lys; hun saa haardt ind mod Spejlet, som saa hun sin Kærlighed i Øjnene.

„Du er et Fæ! Du har vokset dig overtroisk og stor, nu er Øksen der! Du har drømt dig svulmende og frugtbar og set Syner med daglige Glæder og Hjem og Børn, nu er Øksen ved din Rod — værsgod — frem med Roden og fald.“

„Vognen er her,“ kaldte Julius.

Da Vibeke Brun paa Trianglen vilde skifte Sporvogn, sprang hun lige i Armene paa Egil Drue. Pludseligheden gjorde hende impulsiv, hun fik ikke Tid til at anlægge Maske, hendes Ansigt blev et straalende Gensynssmil. De fulgtes ad ind i en Linje 1 og blev staaende paa Bagperronen, som i et lille Glasskab for dem selv. Mens Konduktøren var inde i Vognen for at billettere, stjal Drue sig til et ubehersket Kys paa hendes Haandle — over Handsken. Hun følte det som Sødme igennem sig — og for at aflede sin Forlegenhed spurgte hun, hvordan han netop kunde træffe hende der.

Han slap hende ikke med sit bløde, forelskede Blik.

„Det var jo den eneste Vej, De kunde komme, Vibeke. Jeg ventede ganske simpelt.“

„Hvis jeg nu var taget med Toget?“

„Lykken staar den kække bi og Vorherre den troende.“

Han var brun og solbrændt. — Der var ingen Grund for Vibeke til at tro det, men hun kunde ikke komme bort fra, at det var mere Valnøddesaft end Sol, der havde skaffet ham den kække Kulør.

Han talte om sin Rejse, om hvor rent mirakuløst han var frisket op paa den korte Tid! Han havde jo været ganske utilregnelig paa det sidste,

saa det maatte siges at være et glimrende Resultat.

Alt, hvad han fortalte, lød som halvt i Drømme. Det eneste fuldvaagne var med tydelig Vilje Blikket, der blødt og straalende, uden at slippe hende et Minut, blev ved at fortælle om hans Kærlighed, hans Haab, hans Glæde over at se hende, hans ydmyge Venten paa, hvad hun vilde bestemme om hans stakkels Skæbne.

FEMTE KAPITEL.

Sara gik og ordnede efter sine første Elever i den nye Sæson. Hun var falmet i alle Træk som det gamle Gobelin paa Væggen. I Øjnene var der ingen Glans mere, hver sort Pupil saa ud som en forstummet Sø, der laa i Skygge.

Hun forlod Ordningen for at samle Ugens Vadskestøj — — — i Døren tilbage til Dagligstuen slog det hende: Vadskestøjet! Hun havde ganske bestemt lagt det ned i Skufferne ovenpaa det rene! — Hun flyttede det træt. Gik derfra og lige hen og aabnede Buffetskuffen — stirrende ned kom Erkendelsen langsomt som en Fugl langt borte fra, at hun stod her ved Buffeten, men hvad efter? — Hun opgav det, kunde ikke huske. Saa gik hun ind i Dagligstuen igen og tog fat paa at ordne Rolleafskrifter, slap dem igen, fordi hun kom i Tanker om, at det jo var de brugte Servietter, hun vilde tage op af Buffetskuffen og lægge til Vadskestøjet.

Hun rystede trøstesløs paa Hovedet af sig selv. Med Hænderne i Skødet sad hun sammenkrø-

ben i Rørstolen og saa ud, hvor Togene krydsede hinanden. Dampene udfoldedes langs med Himlen, som om Maskinen fabriksmæssig udspyede virvarske Guirlander af gennemsigtige hvide Liljer. I Haven stod et Masseflor af forpjuskede Georginer. Det blæste i smaa Stød, en Hvirvel af de første gulnede Blade kom sejlene ned gennem Luften. — Som mange smaa, brogede Silkelapper spredte de sig over de fugtige Blomsterbede, der skinnede giftigt af raadnende Stængler. Julius laa paa en Løjbænk, han læste ikke, han pillede i Plæmens Græs med en Stump bladløs Kvist. Thor var som altid i Byen.

Ude fløjtede Toget. Det faldt hende ikke ind engang, at Thor kunde være med. Hun havde for længe siden ophørt at ønske.

Fru Kaja havde gjort sine Ting flinkt; hvad der nu maatte komme var kun et Tidsspørgsmaal. Hun gad nok vide, hvad Vibeke Brun vilde, naar nu Kaja giftede sig? — Gifte sig ogsaa? — Med Egil Drue? — Det gik som Undren gennem Saras trætte Sans, hvordan et Pigebarn som Vibeke, med skarpe Øjne og en klog Evne til at skelne sort fra hvidt, kunde foretrække en Egil Drue for en Steenbock! Men Kvinder var nu engang Kvinder — blanke Knapper og en smuk Skal, saa gik deres Tanker ikke længere. I Reglen. Vibeke behandlede Egil Drue med en ubønhørlig Lunefuldhed — fordi han var hende underlegen i Rygrad. Men

at hun stod imod saa længe, var allerede meget, saadan som Egil var nu. Hun selv havde næppe holdt Stand saa længe, naar en Mand tiggede hende om Kærlighed Dag ud og Dag ind, og var kortaandet, bare han saa hende. Men hun var heller ikke tre og tyve, og Vibeke var ikke pukkelrygget. — I Treogtyveaarsalderen trængte man mere til Forstaaelse end til Kærlighed, senere blev Forholdet omvendt.

Skumringen kom saa smaat. Sara nikkede ud til Julius, der tog sin Løjbænk og Tæpperne og gik ind. Der var kommet noget fugleungeagtigt over Julius i den sidste Tid, en forfrossen Fugleunge, der sad stille paa en Pind og magrede ind til ingenting uden at give et Pip fra sig.

Laagen klappede derude, hun saa hastigt ud — Egil Drue! Det var længe siden, han var kommen herud af sig selv. Ikke siden de rige Vinhandlerdage, da Aage var hans Ven, og Huset en Art privat Operettescene fra Morgen til Aften.

Egil Drue kom ind og hilste. Han saa i Tummørket større og sværere ud end ellers. Hun nikkede, gav ham Haanden og bød ham Plads i Stolen ligeoverfor sig. De sad paa hver sin Side af Verandaens Glasdøre og konverserede. Julius kom ind, hilste skuffet og gik igen. Tilsidst spurgte Sara, tungt og dumpt, som hendes Sind var.

„Hvad er det saa, du vil, Egil? Penge har jeg ikke mere, ved du nok.“

Han trommede paa Ruden og talte uden at se paa hende. Ja, hun kendte det vel ikke, men hun skulde blot ane, hvor pinefuld og alligevel besynderlig dejligt det var at længes efter en Eneste. Hvert Minut paa Dagen drømme om denne Eneste, om netop dens Kærtegn, alene dens Ømhed. Fornemme i sig den rislende Lykke, som alene Tanken om det flygtigste Kys var. Det gjorde en saa god — men ogsaa saa bange.

„Du mener Vibeke Brun,“ sagde Sara tørt.

Trommerom, trommerom, blev han ved paa Ruden, og Sara blev ved at se paa ham. Det var vel det følsomme, bløde Tusmørke, der fik hans Sind til at flyde over. Hun kendte godt Fænomenet, naar Mænd af Drues Bonitet drattede til en reel Følelse. De kælede for den, pyntede sig med den, gjorde den fin og kysk og ophøjet. De hilste den som en Slags ny Jomfrudom i dem selv, en Ungdommens Genfødsel. — Men han maatte have det haardt, naar han kom til hende; nye Medbejlere havde vel krydset hans Vej, der var nok af dem.

Trommerom, trommerom, blev han nervøst ved. Ude i Haven sank en Haandfuld Blade ned, Vinden bar dem langs Havegangen hen mod Laagen, ét for ét blafrede de imod Tværpindene og sank til Jorden. Egil Drue talte igen, ophidset trods det dæmpede tusmørkefarvede i Tonen. Han kunde ikke tænke sig, kunde ikke og *vilde* ikke

tænke sig ind gennem Aarene, uden hun var med. — Han holdt op at tromme, og omsider kom det, Sara ventede; det han var kommen for.

„Sara — du har kendt mig, fra jeg var Dreng — jeg var ikke slet, vel? Jeg tror, jeg kunde blive til noget ved at begynde forfra. Og Vibeke betragter dig som et Orakel — vil du ikke sige hende — raade . . . ?“

„Nej.“ Sara saa stift paa ham gennem Halvmørket. „Og jeg forstaar aldeles ikke *dig*! Har du glemt, at du, ligesom din Ven Sass, er mærket af den internationale Verdenspest. Har du sagt Vibeke Brun det?“

Hun ventede i og for sig ikke noget Svar, Spørgsmaalet var brutalt, men hun var ikke oplagt til at finde ind til Tingens Kerne ad høflige Biveje.

„Jeg *vil* have hende,“ kom det kort, stædigt fra Egil Drue — som fra et Barn, der lod haant om alle Fornuftgrunde. „Og jeg gaar ud fra, det aldrig kan være samvittighedsløst, naar jeg har sat mig for at være saa god imod hende, jeg kan, og hjælpe hendes Evner frem, saavidt jeg formaar.“

„Det er ikke nok!“ Sara hørte sin egen skarpe Tone som en Ragekniv gennem Skumringens bløde Fred. „For du kan ikke faa en Sundhed paa Fode igen, som du i Aaringer har givet Døden og Djævelen. Du har jasket med din Helbredelse, som

du har jasket med alt i dit Liv, du burde taget alvorligt. Der har ikke været ret mange Kunstnere, der begyndte saa glimrende som du. Du var ung, du var smuk, du var saa vanvittig smuk, du gni-strede af Genialitet, du var fra et Teaterhjem, havde saa at sige Scenen til Vugge, du var et godt og rart Menneske, du var villende, og du var ærgerrig —

Nu er du færdig!“

„Det siger Kritikerne da ikke!“ faldt han hurtigt, saaret, ind.

„De skriver af Vane, som du spiller af Vane.“

Hun svarede rapt, der var ingen Naade i hende, Sorger havde slebet hendes Retfærdighedsfølelse; den laa i hende saa blank som et nyt Instrument.

„Men læg Kunstneren til Side, Egil, og se dig selv som *Menneske*! — for det er Mennesket, du byder Vibeke til Mand, og det er Mennesket, der skal være *Fader*.“

Der blev et Øjeblik stille i Stuen, et Uhrs Tikken groede frem af Mørket, de tørre Rørbrag fra Saras Stol lød som Klagen.

„Min Moder var ung og sund og yndig,“ blev Sara ved, uvilkaarlig heftigere. „Hun havde lige debuteret som „Julie“, da min Fader kom, en rig Mand, en sprudlende Improvisator, ombølget af Latter for sit myrderiske Vid. — Hun giftede sig med ham, hun havde gjort bedre, om hun havde kvalt ham. Har du Lyst til, Egil, at indkassere

ligesaa mange Forbandelser, som jeg i Aarenes Løb har nedlagt, som Kranse paa min Faders Grav?" Sara var ikke mægtig at styre sit onde Sind, hun følte en grædende Nød, vilde og kunde alligevel ikke beherske det Tankesyn, som plagede hende: Thor derinde i Kajas tropiske Hjørne, anbragt behagelig i Flugtstolen mellem de sødlig aandende Planter, Kaja, den blonde Høne, elegisk ved Klavaret.

Sara smittedes af Egils nervøse Trommen, paa hver sit Vindue blev de ved at spille, dumpt og febrilsk afledende. Saa talte hun igen.

„Vil du bygge dig ligesaa kongelige Mindesmærker som min elskede Fader? Hvem er Idiotten dør i Asylet? — Det er Vingrosserer Dædekens Førstefødte! — Hvem er den puklede, graa Forgræmmelsens Skabning her, hun, der engang tragtede efter at spille Komædie? — Det er Vingrosserer Dædekens Datter! — Hvem er Vissenspinden dør, den spæde lille Prins, der ser ud, som om han var skabt af et Par piskede Æggehvider? — Det er Vingrosserer Dædekens sidste, Slægtens yngste Skud, Bærer af alt dens Haab!

Se, det er, hvad du menneskeligt kan præstere, Egil, forstaa det.“

Sara holdt op at tromme og lagde sig tilbage. Nej, hun vilde ikke være ond. Hun vilde være sanddru imod ham, som hans og Vibekes Ven. Hun havde ikke Lov til at være uærlig, men hun kunde

i hvert Fald være skaansom. Hun talte roligere, kammeratligt over til ham, som i gamle Dage.

„Du vil have Vibeke, fordi du har faaet den fikse Idé, at du ikke kan se ind gennem Aarene uden hende. Jeg tvivler ikke om, at din Følelse er ægte, Egil, men den kommer for sent i dit Liv! Eller rettere, du har levet for hurtig, nu da Lykken kommer, er du fløjet langt forud, ingenting i dig er mere afstemt efter den. Hvordan du vil stille dig eller ikke stille dig, kan du ikke komme til at leve dit Liv med Vibeke Brun. Du kan maaske naa at blive gift med hende — saa opdager hun dig — og hvad saa? Hvad saa, Egil?“

Han tav.

„Saa kan der ske to Ting — du kender jo selv Vibekes abrupte Maade at handle paa. *Enten* forlader hun dig straks, ruineret, tilgiver aldrig, at du byggede hendes og dit Ægteskab paa en Løgn. Eller hun nægter koldblodig at overleve sit Livs Fald. Det sidste er det rimeligste. Saa proper hun selv har holdt sig. Og du kan tro, hun har haft Vanskeligheder nok, saa vil hun betragte det som en Uretfærdighed fra Forsynets Side. Og hun finder sig ligesaa lidt i en Uretfærdighed fra Forsynets Side som fra nogen anden. Du skal huske, hun er et *bevidst* Menneske. — Og hun er en Lemænkarakter. Hun vil fremad. Trods alting fremad. Der er ingen Vaklen i, hvad hun vil, eller hvor-

hen hun vil. Hun vil være en hel Kunstnerinde og et helt Menneske, det vil sige, hun vil et Liv, der virkelig er Liv. Du har vel siddet og set paa hende ligesom jeg — Lemænpræget er i hendes Blik, der ser hun over alle Hindringer og ligesom ser et kvart Livsmaal forud, i hendes fremstrakte Hage, i Halsmuskulernes stærke Udvikling er det, alting i hende er i Fart fremad — stands hende, og hun dør. Hun smider sig som en vild Unge i Jorden og vil ingenting mere. — Det kan godt være, du kan vinde hendes Kærlighed, men du faar den aldrig ovenover hendes Arbejde — for hun er slet ikke færdig til Kærlighed endnu. — — Vibeke vil først blive lykkelig, naar Livet har taget hende i Brug under et forsvarligt, frisk og sejrrikt Arbejdskrav, hun spruder jo af overflødig Energi. Mennesker af Vibekes Kaliber gør, som alt eksplosivt, kort Proces, hvis noget støder til, de ikke kan forsone sig med.

Og Vibeke Brun kan, sidst af alt, forsone sig med at være et sygt Menneske.“

Egil Drue sad med Hovedet støttet i Haanden og Albuen hvilende i Vindueskarmen. Han sukede tungt.

„Det er saa let for dig at filosofere, Sara“ — hun hørte paa den slørede Stemme, hvor oprevet han var — „for du ved ikke, hvad det vil sige, naar man med hver eneste Trevl i sig drages mod en anden.“

„Det kan du jo sige, du ikke ved!“ Sara tav forskrækket, slaaet af den bitre Lidenskab i sit eget Udbrud. For at skjule greb hun i Blinde efter noget, der kunde aflede hans Opmærksomhed.

„Men Vibeke faar nok Øjnene op i Tide. — Og ellers er det min Pligt at aabne dem for hende.“

„Sara!“

Egil Drue var pint ud, han stod op nu, hans hidsige Udbrud slog Stuens Stilhed i Stykker.

„Forord bryder ingen Trætte! Og det siger jeg dig, hvis du paa nogen Maade anklager mig hos Vibeke, hvis du fortæller hende — saa skyder jeg mig paa Pletten. Saa kan du forøvrigt afgøre med dig selv, hvad og hvor meget din Samvittighed kan bære!“

Der var noget modigt desperat over ham, som han stod der i den vage Belysning fra Vinduet. Det lød næsten, som om der var Karakter i ham endnu. Og Sara lagde Hænderne foldede over Knæet, hun var træt og gav halvt efter.

Egil Drue gik op og ned ad Gulvet, han havde først skubbet Stole til Side for at faa Banen fri. Hans Trin lød paa Tæppet som Katteskridt, den urolige Gangart forraadte hans triste Humør og hans egensindige Holden fast ved sit.

Sara talte igen, tungt og dæmpet.

„Kan du huske din Debut og Aarene derefter?
— Naar du smilede, saa smilede hvert Menneske

i Teatret, naar du lagde Haanden over din Pande, træet og ulykkelig, saa skælvede det i hvert et Hjerte af Trang til at komme alle Lidende til Hjælp. En Rolle blev i dine Hænder et Strykke uforglemmeligt Liv, en Skæbne som brændte sig ind i Folks Bevidsthed for aldrig at kunne dø. Kan du huske, da du spillede „Osvald“? — Hvor mange fortalte mig ikke siden, hvad de indvendig svor efter dit Spil. Se, det er Kunstens Maal, dens hellige Berettigelse, dens Liv i Livet.

Kunst er en pragtfuld Skal, der kan huse en hvilkensomhelst Kerne. Undertiden slet ingen — og da har den, samfundsmæssig set, ingen Næringsværdi, for ingen kan leve af Skaller. Jo mere Evne man har i sig, des mere har man i sig af Gud, den Altgivende, og des mere besjæles ens Kunst af selve Guds Bud.

Den Kunst kan du ikke præstere mere, Egil — for du har sat din guddommelige Sjæl over Styr, og da mangler din Præstation Grund at staa paa.

Hvordan forløse noget, som ikke mere er?“

Egil Drue standsede i Mørket, han tog om en Stol og satte den haardt ned i Gulvet. „Det skal komme an paa en Prøve.“

Hun trak paa Skuldrene.

„Du ligger, som du har redt, Egil, slaa dig til Taals med det.“

Ude ved Havelaagen sprang en Dame af sin Cykle. Sara troede først, det var Fru Kaja, men

hun var for spinkel, det var Vibeke paa Fru Kajas Cykle. Den stod ikke stille straks, da hun satte den, saa løftede hun den højt og huggede den fast. Klæp, klæp, slog Havelaagen heftigt op og i, Vibeke kom rask ned over Gangen og rev Døren op.

„Naa, naa.“ — I Saras Stemme lød en beroligende Smilen.

Vibeke Brun hilste støjende paa dem begge, hun var forpustet og talte med en ru Strubelyd, der forraadte indre Graad. Hun havde drukket Portvin, fortalte hun, Masser af Portvin. Og Sass havde været paa Visit og listet sig til at kysse hende paa Haanden, hun følte sig slimet helt ned ad Ryggen. Og forøvrigt var hun sikker paa, hun blev aldrig til noget, og nu vilde hun se at blive ligesaa stor og tom en Idiot som Kaja og andre Mennesker og gifte sig med en Grosserer i Flæsk.

„Træk Vejret,“ indskød Sara instruerende.

Hun gjorde det uvilkaarlig, trak en Stol hen i Vindueslysningen til de andre og fortsatte, hvor hun slap. Hun vilde aldeles ikke tænke paa anstændigt Kunstnerkald mere, for det var Verden slet ikke værd. Æde og drikke og sove og blive et Murmeldyr, vilde hun, og naar hun var død, vilde hun med Stejlskrift lade skrive paa sin Gravsten:

Du Vandrer, ynk i min Grav mig venligt.
Her ligger én, som fik Has paa det endeligt!
Lykkelig undsluppen al Slags Gavn,
Som Mennesker flest, et Nul og et Navn.

Hun havde „digtet“ det paa Vejen herud og fandt det glimrende, kun Skade, at hun ikke kunde faa anvendt det straks!

„Humørsyg altsaa, fordi det gaar for langsomt,“ sagde Sara. „Kan det hjælpe lidt paa Dem, naar De faar at vide, De skal prøve for Direktøren før Jul. Jeg talte med ham i Gaar.“

„Aa, Gud velsigne Dem, Frøken Dædeken!“ Det hørtes i Mørket, hvor Vibekes Aandedrag sank dybt og fredeligt ned og Altopgivelsen fulgte med. Alle Nerver i hende spændtes paany som Fjedre, hun rejste sig midt imellem Egil og Sara og lo.

„Jeg har jo helt glemt mit Ærinde — jeg er sendt ud for at hente de flest mulige Mennesker — fra Gader og Stræder — ind for at fejre Forlovelse med Kaja og Thor. Ulykken er lige sket, I maa komme straks!“

„Gud, saa maa jeg ind og pynte mig!“ Sara sagde det i Blinde, som et i Dødsangst grebet Halmstraa. Hun maatte af Vejen, hun maatte bløde i Ensomhed som de syge Dyr. Flygtende smuttede hun' ad Køkkentrappen ud i Haven, dybt ned til det yderste Stakit. Frysende fo'r hun sammen og holdt med begge Hænder om Stakittets øverste Tremme, hørte Blade rasle ned i sit Haar, havde Fornemmelsen af noget forfærdeligt — som om en Hord af vildt opskræmte Steppedyr fo'r gungrende gennem hendes Sans. En kaotisk Nød flusede ind i hendes Bevidsthed.

Lidt efter lidt brød enkelte Tanker ud af Kaosets Brand.

Hvorfor kom Lykken til alle, kun ikke til hende. Hvad havde hun gjort? Hun saa Lykken tage den ene efter den anden ved Haanden — saa fattig et Stedbarn hun var, den gik hende bestandig forbi. Bestandig og bestandig. Hun saa den, forstod dens Væsen bedre end de fleste, dens evige Betydning for en Menneskesjæl, den Grøde, der kom efter Sorgernes Regn. For hende kom der aldrig andet end Regn, og hun vilde raadne op. Det, der berigede andre, vilde forvandle hendes Sjæl til en Sump.

Og Kravet, Længslen, vilde ikke dø, men blive sygere og sygere, skumme i hendes Sind som Fraad af giftig Gæring.

Hendes Tanker fo'r — forvildede — angstfulde — som jagede Dyr. Rundt, rundt i hendes Hjerne for at finde et Sted, hvor der var Redning, hvor der var Lise for hendes Nød. — Og der var ingen — der var ingen. Hun følte hele en Febervilds Jagen med Tankesyner, hendes hidsede Sanser greb i alt og gav det Liv, Træernes Skygger og Stjernerne. — Vidste de, hvad Lidelse var? Havde de prøvet det, kunde de se det? Vidste de, hvad det var at være Stedbarn? — Altid Stedbarn — Vidste de, om alting slukkedes med Døden? — — —

Stjerner, Evighed, Død! Alt stort og svimlende ophøjet huggede Tanken fortvivlet, i Blinde, ind

i. Slaget føltes mindre i Sammenligning. Hendes Erindring gravede i vanvittig Fart Flammarions „Urania“ frem, Stjernesystemer og Kloder, hvad var en Krøblings Elendighed i det Selskab! Skulde en Sjæl leve evigt? — Forfærdelige Gud, det kan du ikke mene! — Evigt, evigt — i andre Former, i slet ingen Former — som et fremadstigende Kvantum af Lidelse — som et Stykke af Universet paa Vej ind i Evigheden.

I hendes Hjerne roterede alt, hvad hun havde tænkt, siden Slaget traf — og Slaget kom igen og igen, som den røde Spids paa en svirrende Stjerne. Mennesker var Forbrydere, der satte ny Individuer ind til Kvaler og Liv, og Gud gav dem Sjæl, Evne til at forstaa deres Kval — Gud, Gud, du er den største Forbryder af dem alle!“ skreg hun afsindigt og ruskede i det møre Stakit.

Hendes eget Udbrud svaalede hende. Hun følte noget af et Barns Flovhed, naar det i Heftighed har slaaet efter sin Moder. Støttet synkende tungt til Stakittet, omblæst af den klamme Aftenvind, følte hun Gravkulde slaa sammen om sig. Ind nu og le og smile — le og smile! — Der kom en Rædsel op i hende om, hvordan det skulde gaa, og hele Fortvivlelsen brød løs igen. —

Aa, om hun havde haft dem her de to, der satte hende ind i Verden, hun skulde køre dem i sin Elendigheds Tømmer, saa de hurtigst mulig skaffede hende ud af den igen. Hun saa for sig den

myndeslanke, smilende Fader, affabelt fremadbøjet med Silkehatten i Haanden — „Jeg forbander dig!“ hvæsedes hun ud i Mørket. „Lad saa være, at Forbandelsen falder tilbage paa den, der forbander, men det kan ikke blive værre end det er.“

Fattig — syg — og Krøbling!

Hun ruskede Stakittet som var det ham, hun havde mellem sine magre Rovfuglekløer. „Hund, som satte mig i Verden!“

Dagene skulde gaa, Uger, Maaneder — i glædesløs Ensomhed, i jammerlig Forladthed, i Trældom, i Længsel uden Haab ...

„Thor, Thor!“ hviskede hun brudt.

Her havde hun, lige fra hun lærte at erkende, arbejdet paa at forsone sig med Udskuddets Rolle, den Ensommes, den Forfrosnes, Pariaens i Lykens Land! Og nu, da det gjaldt, svigtede hele hendes opkonstruerede Modstandsevne totalt. Hun skulde dø uden nogensinde at føle det Velvære, det maatte være at aande ud i et Favntag, hun skulde virkelig dø uden Moderglæde, uden noget — — —

Ja ja, saa maatte hun altsaa ind og gratulere Thor — tænk, gratulere Thor!

Hun slæbte sig, modstræbende tungt, tilbage til Villaen — der var tændt Lys i Havesalen, saa hun, Vibeke sad i Rørstolen, hvor hun selv sad før, Egil Drue havde trukket sin Stol hen ved Siden af, hans Haand laa ovenpaa hendes, hans Ansigt var nær hendes, han talte og talte, og Vibeke smilte for-

sonlig. — Selv til ham, der havde levet, saa Herren maatte vende sit Ansigt bort, kom Lykken!

Inde i sit Værelse blev hun staaende ved Bordet — sank, som en vaad Klud, i hver en Muskel, blev staaende stille med den ene Haand støttet mod Bordpladen, den anden paa Stoleryggen, hang som én, der har faaet Benene knust under sig. Forover ludende — Underlæben faldt slapt — hun saa ned, blikløs, udslukt.

Der gik en Dør. Det var Julius, der kom ind — han spurgte om Thor.

Hun rettede sig, fik Underlæben paa Plads og et Smil laver.

„Tænk, Julius — vores Ven Thor er bleven forlovet med den smukke Fru Kaja. Jeg tager derind nu for at gratulere, skal jeg hilse fra dig?“

Julius svarede ikke, han stod stille, som slaaet.

„Saa dybsindig, Prins? — Er det snavs med Mønten? Ser du Brudegave i et ikke altfor fjernt Perspektiv? Skidt, det slaar ikke til alligevel.

Det er dejligt, vi har saa mange Venner, Prins, vi kommer saa tit med til — *andres* — Bryllup.“

Julius saa stadig ned. Han lignede en blodfattig ung Pige, der forkælet saares over lidt.

— „Tror du — Thor elsker hende?“

„Elsker — naae — dette her med at elske er et Fedtefad, vi skal holde vore Tanker fra, lille Prins, vi skal uddanne os i Etik og Spægelse.“ Hun lo, hørte Graaden i Stemmen og saa paa hans An-

sigt, om han forstod det. Saa forpint hun var, vilde et eneste medlidende Blik fra ham været hende en Trøst. Men Julius forstod ingenting, han var ikke vant til at forstaa andre end sig selv, og knap nok det. Han saa stadig ned, Hænderne laa op mod den mørke Frakke, overkors over Brystet, saa hvide og matte som Efteraarets syge Sommerfugle. Saa hviskede han barnligt:

„Nu har Thor og jeg været Venner i lang Tid. Mit Liv var saa fattigt, før han kom — nu bliver det ligesaa fattigt igen.“ — Og helt stille føjede han til: „Hun kunde faa saa mange, hvorfor vilde hun netop have ham — den Fattiges Eneste.“

Sara rystede blidt paa Hovedet. „Har du da ikke lagt Mærke til, lille Prins, at Skæbnen har en ligefrem Svaghed for den Fattiges Eneste. Det er ligesom alle de kærlige Tanker, der er tænkt om den, er en Mængde Diamanter, Skæbnen absolut maa have fat i.“

Julius' blege fine Ansigt var dybt bøjet, Mundvigene sitrede — saa vendte han sig om og gik — ud i Mørket, hvor hun kom fra.

Sara holdt endnu om Stolens Ryg, Haanden rystede, saa Ærmet blafrede.

Stakkels lille Prins.

Om han havde været hendes lille Søster og elsket Thor, hun skulde have stridt for den Kærlighed mere end for sin egen. — Men som det var ... Taarerne kom store og tunge rullende ned over

hendes Kinder — „Du faar at stride som jeg, lille Prins.“

Da hun var færdig og vilde gaa gennem Korridoren, standsede et Blik paa Thors og Julius' Sovekammerdør hende. Hun nølede — saa gik hun derind. Nænsomt strøg hun over Thors Hjemmekappe, der hang ved hans Seng. Hun kunde saa godt forstaa, at Egil ikke kunde forsage, for det var svært, det var det sværeste af alt. Naar alle ens Længsler klyngede sig til en Eneste, hele ens Indre kaldte i Klage paa denne Eneste. Og hvor man stod, og hvor man gik, saa kom det ind over én, dirrende helt ud i Fingerspidserne, Trangen til denne Eneste.

Hun lyttede — sneg sig saa hen foran Thors Seng og knælede ned foran den, laa lidt sammenkrøben. — Saa kom det overvældende ind over hende, Graaden, Hjælpeløsheden. Hun græd med sit Ansigt ned i Puderne, græd og græd, og strakte Armene frem over Tæppet. Det var, som om noget brød og stred i hende, tvang sig Vej og famlede efter ham, sluttede sig i den usigeligste Ømhed om ham, vilde ikke forstaa, vilde ikke respektere, hvad der stod i Vejen, kunde kun sanse, at det trængte til ham, hans Kærtegn, hans Omsorg, hans Ømhed.

Thor Thor, aa Thor!

Hun borede Hovedet ned i Pudren — Dagene skulde gaa, dræbende forfærdelige. Der var intet

Haab mere, ingenting mere. Hun skulde brænde inde med det altsammen. Hun strakte sig grædende frem og kyssede Hovedpuden:

„Farvel, Farvel, lille Thor, Gud velsigne dig og gøre det godt for dig.“

Fru Kaja saa straalende ud i kornblaat Silke med Sølvsnorer. Hun og Thor kom selv ud i Entréen og tog imod Sara, som jo var deres fælles Ven, og som de skyldte saa meget. Thor havde den hvide, broderede Vest paa, som Sara havde givet ham til sidste Fødselsdag, han straaled af Lyksalighed, og saa mægtig godt ud.

„Ja, nu skal jeg jo til det igen,“ passiarede Kaja, mens Sara fik Tøjet af.

„Til hvad! — Du milde Gud, Kaja, respekter dog min Uskyldighed!“ Sara holdt fem udspilede Fingre for Ansigtet. Inde i Stuerne saa der fødselsdagsagtigt ud, dejlige Buketter duftede fra Keramik-Krukker og slanke Krystalglas. De hvide, elektriske Lamper straaled i fuld Blænden, Kajas Øjne var ikke anstrengte af noget, hun taalte alt det Lys, der kunde opdrives. Luften var blød af Røgelse.

Der var mange Gæster allerede. Snakken stilled, da Døren gik op — et Øjeblik efter var de

nye Gæster opslugte som af en Strøm, hvor en lille Bistrøm flyder ind, og Sludren gik øredøvende igen. Den lidt affekterede Husmoder-Aktivitet klædte Fru Kaja godt, Thor kredsede om hende, som om han i hende havde opdaget en vidunderlig Hemmelighed, han var begejstret for.

En af Gæsterne kom med en nærgaaende Bemærkning om, at Frøken Dædeken vist havde haft sine Fingre med i den Forlovelse, hendes Arrangements-Talent var jo saa kendt.

Sara spilede de lange, krogede, arbejdshaarde Fingre ud som Gaffelhorn. Nej, undskyld, hendes Fingre lugtede ikke af Forlovelse — de kunde selv lugte, hvis de ikke troede hende. Hun blinkede over til Kaja — forsorent gængende paa Lænestolens Arm snittede hun Spidsen af en Cigar.

Men en anden Ting var — hun skævede til Thor og trak Mopperynker paa Næsen — Kæmpen havde gaaet og udstødt saa svære Længsels-sukke derhjemme, saa for Villaens Skyld var det jo rart, det var gaaet i Orden. Det Bæst sukkede jo som en Elefant, og Villaen var gammel.

Vibeke Brun sad ved Klaveret inde i det tropiske Hjørne og spillede Kajas Faldera-Yndlinge for Gæsterne. Egil Drue sad lidt til Siden og fulgte hendes Minespil med en plagsom Ihærdighed. Hendes varme Læber saa saa røde og uberørte ud, han var vis paa, de vidste sig fri for nogen anden Mand, siden han kyssede dem sidst. Og han vilde

kysse dem igen! — Hans Villen blev uklart borte, som en der i Voldsomhed taler sin Stemme helt hen.

Om den mest haarrejsende Løgn blev nødvendig, han gik ikke af Vejen for den.

Vibeke talte i en Pavse ud til Sara. Hun beundrede hendes ubeskrivelige Evne til at kunne rejse Modet i et Menneske, naar det var dybest nede. Hun syntes, det maatte gøre Tilværelsen saa fuld af Glæde —

„Jeg er sku ogsaa saa uhyre glad ved Tilværelsen,“ sagde Sara og dampede paa en af de eksellente Cigarer, som Fru Kaja havde anskaffet til Thor. „Jeg synes selv, jeg er en Engel.“

Fru Kaja sagde leende, at hun tydelig saa Vingerne paa Ryggen.

„Ja, hvor vil De ellers, de skal sidde? — Paa Maven?“ Sara brast selv i Latter og rev de andre med. „Paa den Maade blev jeg virkelig, for en Gangs Skyld, pikant.“

Thor lo, saa han spildte Cigaraske nedad sin Vest, han dunkede det af med sin tykke, noget for korte Arm.

„Det er det, jeg altid har sagt, du maa have et Askebæger hængende under Hagen,“ sagde Sara midt i Latteren. — Da han lidt efter gjorde Forsøg paa at skjule en let Gaben, slog hun en leddeløs Lab ud efter ham. „Du er jo sulten, Kæmpe — ovenpaa den Anstrengelse! Arme Dreng, det bliver meget værre!“

Fru Kaja kaldte til Bords. — Pigen bar et dejligt, grøntforsiret Porcellænsfad ind. Da hun fjernede Laaget, tonede et Bjerg af duftende hvide Asparges op i Dampen som et delikat Offer ombølget af Virak.

Sara rystede konsterneret alle fem Fingre, som om hun slog Vanddraaber af dem: „Den Onde saa græd han, Asparges paa denne Tid af Aaret!“ — Siden fulgte et overdaadigt koldt Bord. Thor sad fremadbøjet og svælgede i Maden og i Kaja, som han havde til Bords. Sara besaa inkvisitorisk hans Tallerken, en farverig Blanding af Æggeblomme, blodrødt Kød, sorte Peberdrys og hvide Løgskiver.

„Tartarmad har jeg aldrig turdet byde dig, Thor, det kunde jeg ikke honorere.“ Hun saa ud af Øjenkrogene til Kaja. „Nu kan det bedre lade sig høre.“

Kaja bombarderede hende med Kuvert-Blomster.

Under Desserten holdt Sara Tale for de Forlovede — naturligvis — Sara var den fødte Improvisator. Hun løftede sit Glas til en Skaal for Lykkens Gudinde, den eneste, der var virkelig Kvinde! Til sine Favoriter havde hun Gunst uden Grænse, andre var ikke til for hende. Saras Lystighed var ligesom saa bundløs og omfangsrig, Øjnene brændte, og Viddet sprang.

...„Og saa Skaal for Livet selv, den store Galgenfugl, der er Moder til alle os smaa Galgenfugle!“

Kaja rystede forleet paa Hovedet. Hun havde ellers altid haft Ord for at være livlig, men det forslog ingen Steder. Det var da ligegyldigt, naar man traf Sara, altid var hun pr. Humør.

„Jeg har det sku altid glimrende,“ lo Sara og satte sig igen.

Egil Drue havde faaet Vibeke til Bords. Han indkasserede hende helt for sig alene ved efter Bordet at anbringe hende ved Klaveret. Hun akkompagnerede, mens han sang:

Hytten er lukket, Natten er stille,
Lyset ej glimter bag Vinduets Glar.
Bølger, mens let imod Stranden I trille,
Ak, om I vilde
Synge og spille,
Tonerne til hendes Hjerte, I bar!

Saras høje Snakken lød inde fra Stuen ved Siden af, hun havde faaet Ild paa en frisk Cigar og sad paa Sofaens Armstykke — paa Drengemaner — lige ved Siden af Kaja.

„Ja, det ved Gud, jeg tror — — at alle Forældre vender sig i deres Grave, hver Gang deres Børn lider ondt som Følge af nedarvet Brøst.“ Hun dampede mægtige Røgboller ind i Kajas Frisure, saa Røgen kom som Fraade vældende ud af Buklerne. — Og pludselig lo hun, raat og overstadig skogrende.

„Gudforbarmesig, hvor mine Forældre ruller rundt!“

SJETTE KAPITEL

Der stod en Buket store Liljer i et højt grønt Glas paa Steenbocks Bord. Baaret af lange, svaje Stængler spredte de sig vidt ud fra Glassets smalle Munding. Der var noget tavst og ventende over de store, hvide Blomstermunde. — Rundt i Arbejdsværelset laa udenlandske Blade, Skrivebordet flød med Manuskripter. Redaktøren selv gik op og ned.

Der var ingen rigtig Arbejdsro over ham.

Han stod stille — rent i Tanker tog han om en af de hvide, let sænkede Blomsterhoveder og løftede det imod sig — det blev til et Ansigt. En ubetvingelig Magt tvang hans Øjenlaage nedad, for sit indre Blik saa han Vibekes Træk.

Han gik igen.

Det var ham saa ubegribelig, at ingen før havde taget den Tanke op, at bemægtige sig alle Dagblade. Der skulde i Grunden slet ikke saa meget til det, naar man først fik begyndt ...

Han havde igen, uafvidende, faaet fat i Blomsten og drejede den blidt, distræt, endnu beher-

sket af sine Tanker, om imod sig, uklart sansede han, at hans Hjerter bankede, alt i ham blev saa stille.

Hvor mange Mennesker var selvstændigt tænkende? 5 af Hundrede? Nej, langt fra. Maaske 5 af Hundrede havde selvstændig Opfattelse af Ting, der angik selve deres Fag, men derudover havde de deres Blads. De betalte 10 à 12 Kr. om Aaret for at lade en Avis tænke for dem — tænk, hvor utrolig billigt! hvor Tanker stod langt under Smør i Pris. — Men naturligvis, de var ogsaa tit derefter.

Noget *trak* Steenbocks Ansigt tættere hen mod Blomstens aabne Bæger — det blev igen til Vibeke. Havde han ikke atter og atter siddet og set paa hendes Mund og tænkt paa, hvor faa Mennesker, der havde en Mund som hun, ikke just saa lille, men saa kysk, saa sød og tiltalende. Den røbede en retskaffen Karakter ... Han stod, som om han havde faaet et let Anfald af Katalepsi, der løb en rislende Lyst op og pressede i hans Pande, han stirrede ind i Blomsten og saa blot Vibeke. Han skulde hen og skrive — han skulde hen — men Ansigtet vilde ikke slippe ham, eller han ikke det. Store, levende Øjne saa op imod ham, varme og troskyldige: „Jeg tror ikke, vore Sjæle har taget Skade, tror De vel?“ — „Vist har de ikke, du dejlige lille Pige — skal vi saa ikke slaa dem sammen?“ — Det var det Svar, han den Dag ved Køge Strand vilde have givet hende ...

Steenbock slap og aandede ud.

Saa gik han rask hen til Vinduet og saa ned over Amagertorv. Det gjorde saa ædruelig. Kaal og Græskar og Æbler i lange Kasser, Gulerødder, Løg og Peberrod og Persille og lange skæggede Sellerier, brune og lilla Chrysanthemum, snavset forkrøllet Papir og Bladrester flydende i et Misk-mask — et Stykke af Byens Bug laa foran ham.

Det var rusket, og Brolægningen sejlede i mudret Væde. De mange Grøntboders Paraplyer løftede sig som store Champignoner op af den brogede Bund — ringede som gammeldags Strømper, Kartoffelsække stod og hældede sig op ad hinanden og lignede i Udtrykket de to frysende Proletarer foran Glyptoteket. Radiserne laa med de skære hvide Rodtrevler i Vejret og saa ud som Bundter af Museunger, der var gaaet i én Fælde, og kun de skallede, tynde Haler stak skrækslagen lige op i Luften. Hvide Judaspenge sitrede tynde for den raa Vind. En og anden Køber gik opskørtet over Pladsen. Hestene aad sløvt af deres Muleposer — en svær, ung Sælgerske skraaede over Gaden, hun var paa faldende Fode og lignede en Termit-Hun — Ak ja, den Kærlighed. — Hele Torvet saa samlet ud som et Stillebensbillede, Betjenten som en impressionistisk Midterfigur, Slag og Kappe en eneste sort, vaad Klat, et Glimt gav Hjælmen.

Regnen tog til — kom i skraa Strøstænk ned ad Ruden. Folk dernede begyndte at pakke sam-

men, saa blev det ikke Tørvejr de første Timer. Mandfolk byldtede gnavent de hvide Chrysanthemum sammen, som om det var Suppeviske. Vogne begyndte at køre bort, de vaade, slatne Blomster laa dyngede sammen ovenpaa Læsset og mindede om Pigebørn, der kørte fra et Bal, hvor de ikke havde moret sig. Ovre paa Højbroplads gled Sporvognene hurtigt om hinanden som Kæmpesnoge, fra Strøget kom Biler tudende, Omnibussen rullede tungt forbi nedenfor hans Vinduer — Livet formede sig fortrinsvis kørende.

Steenbock brast pludselig i Latter — en Mand var kommen gaaende med en tung Kasse, han bar i begge Hænder, i det samme blæste en krøllet Avis op fra Pladsens Søle og smældede mod hans Ansigt. Og der blev den siddende — der var ganske bogstavelig slaaet Laas for hans Mund. Han vrissede og sparkede og spyttede og dukkede Hoved som en Vædder, det saa livsalig komisk ud — tilsidst satte han Kassen, huggede Avisen tilbage i Sølet og tørrede sit rigt ornamenterede Ansigt i sit Ærme ...

Steenbock følte sig sikker paa at have faaet alle sentimentale Griller ud af Verden. Det Syn der nede, Torvet, Mennesker i daglig Dont, gjorde ham altid saa nøgtern, som han vilde være. Han vilde ikke se Menneskene anderledes, end de var — mere eller mindre fint antrukne var de saa temme-

lig ens til Hobe. Op af Hoben dukkede enkelte som Champignon-Paraplyerne derude — Enkelte med lidt Guddom i sig, det vil sige lidt Vilje, lidt bevidst Stræben, lidt Trang til at rejse og uddybe det bestaaende. Hvis Folk troede, man gik Socialismens Nivelleringsprincip i Møde, troede de saa vist fejl. Man gik Personlighedernes Tid i Møde. Eller alting sank i Torvets Mask. En eneste Personlighed kunde tilføre et Samfund mere Værdi end Tusinder af „Hob“, der i Virkeligheden ikke havde anden Guddom i sig end Bugen.

Han huskede første Gang, han kom susende paa sin først selvfortjente Cycle — ind i Myldret her. Hvor han havde følt sig uovervindelig modig — indtil han kørte ind i en Skovshovedkone og nær var bleven sønderslidt. Han følte sig forsaavidt lige saa uovervindelig modig nu, men han havde lært at gaa udenom Skovshovedkoner og al anden kvindelig Farefuldhed. Den Gang anede han ikke, at han var stærk. Hans Kræfter, hans Villen, hans Stræben var jo den selvfølgeligste Ting af Verden. Siden var det blevet ham bevidst gennem Folks halvt sky, halvt smigrende: De er vist forfærdelig energisk!

— Eje — beherske — skalte og valte med det mest mulige, det var hans Lykke, hans Natur var idel Krav.

Krav?

Naturligvis var der mange Slags Krav, men det, det kom an paa, var at bane Vej for de fundamente og betragte de andre som Snyltere. —

„Mit Bryst er dødt, mit Blik er blindt for Elskov.
Fra Livets Gøgleværk jeg vender Øjet
Og ser kun mod den store, blege Stjerne
Paa Eftermælets Himmel . . .“

„Du var en klog Mand, gamle Ibsen,“ sagde han halvhøjt, idet han gik tilbage til sit Bord. „Men Eftermælets Stjerne maa du gerne beholde for mig. Jeg vil ganske vist være Pressens enevældige Hersker hertilands — det vil sige, Landets egentlige Regent. Men det skal helst gaa saa stille af som mulig ...

Han sad en Tid og skrev. Torvets Nøgternhed havde ganske rigtig givet ham Ro — saa begyndte han at skrive distræt, rejste sig og gik op og ned. Paa en af Marcherne standsede han og tog om den hvide, stumme Blomst.

„Hvad Fanden er der saa egentlig ved hende andet, end hun er knibsk og køn!“

Vibekes Ansigt tonede igen frem for hans indre Blik. — Hun havde farlige varme Øjne, det havde han ikke det mindste imod, der var formodentlig ogsaa Stof i hende til Troskab for et helt Liv — og det var der ikke i mange. Aa nej, det var der ikke i mange — forslagent troløst Pak det meste. Torvepøbel gennem alle Samfundslag! — Den

samme Trækning kom igen i hans Øjenlaag, de sank og lukkede helt hans Blik inde, han saa Vibeke dér i Saras Entré, da hun fantaserede om det Barn, hun ene vilde sørge for, lege med og leve for — de mørktstraalende Øjne, det kapriciøse Smil. — Hun havde samme Verdensforagt som han, havde kæmpet som han, staaet for haardere Fristelser og bevaret sin Stræben ren, at blive Kunstner uden at sætte sig selv som Menneske over Styr ...

Hun agerede jo den Aften — naturligvis — bar Skuespilleri, fløj det forløsende igennem ham. Og det havde kostet ham en hel Nats Hvile og mange splittende Tanker siden. Men nu skulde det ogsaa være slut.

Han satte sig igen for at skrive — men sad i det Sted med Hovedet i Haanden og Albuen mod Bordet og stirrede. Han var kommen til at tænke paa Sara — Skade hun var saa forkrøblet! Hendes Humør var maaske nok forceret, men det gjorde alligevel overalt sin Virkning. — Mon der var noget, det Menneske ikke forstod? Man havde altid en besynderlig Følelse af at tale med sig selv, naar man talte med Sara — med sig selv i sin mest sandfærdige Skikkelse!

Han vilde tale med Sara.

Efter Frokost klarede Vejret — Steenbock stod bag paa Sporvognen og saa Solen arbejde sig frem. Vandet laa og glimtede orangegult i Solskinet,

hele den vestlige Himmel var et blaat stille Ocean, hvorover de graa Skybanker kom sejlene. Regnen gnistrede endnu fra Træerne langs Vejen — hvert Træ stod som dyppet i flydende, alverdensfarvet Ild, der i smaa Flammer sprang ud mellem Løvet, klematisblaa og svovlgule, grønne som Ir og blodrøde. Forsinkede Vindpust løb søgende ind mellem Grenene og bort igen — et Styrt af lysende Flammedraaber tabte Træet i sin Skælven.

Han gik tværs ind gennem Charlottenlund Skov, den brogede Løvhætte over hans Hoved saa tyndslidt ud. Han kom til at tænke paa sin Moder, der altid havde sagt om noget, der var gennemsigtig luvslidt: „Det spinder!“ Han saa fremad og rundt om. Hele Skoven spinder, tænkte han.

Han sprang over Stakittet til den store Dædekenske Villahave og kom ind i en lille Granlund. Højt over hans Hoved lukkede Kronerne sig til en uhyre grøn Skalp, Blaabærbuskene laa over hele Skovbunden som et smaabroget Gulvtæppe, vævet ind med mange svulmende overmodne Bær, indkapslede i en ganske fin, bleg Skimmel. Bregnerne rustrøde og forkrøllet brune Underskov laa halvt hvilende op mod Stammerne. Ned fra Verandataget hang den vilde, filtrede Vin som et luftigt karmoisinrødt Kniplingssjal. En Bævreasp stod midt paa Plænen og viftede med sine sitrende, gule Blade. Der var noget uudvokset, barnligt, over det skælvende Løvtræ, de mange tynde Bla-

des utrættelige Svirren saa ud som Sværme af gule Sommerfugle, fæstet med usynlige Traade til Grenene.

Steenbocks Skridt lød stille over den bløde Jord — saa standsede han med ét og saa op mod Verandaen. Paa Stentrinnet sad Sara, foroverbøjet, luddende, saa slap som om hendes hele Legeme sov, kun de store sorte Øjne stirrede stift ned i Havegangens Grus. Hun saa ud, som om hun havde siddet der i Timer, hendes Haar var vaadt.

Det faldt ham ind at prøve sin Tankes Magt, han saa paa hendes Ansigt og tænkte: Det skulde da være som Pokker, om hun ikke snart ser herhen! — Og hurtigere end han havde ventet, løftede hun Hovedet, hendes Blik søgte — famlede — og fandt ham. Han tog til Hatten og kom hen til hende.

Hun saa op og gav ham Haanden. Uden Forundring, uden Smil rejste hun sig og bød ham ind. I hver sin Lænestol, paa hver sin Side af Havestuens lukkede Glasdør, satte de sig. Steenbock saa paa Saras Ansigt, der var ligesaa gult som Skovbunden derude, han havde aldrig troet, et menneskeligt Ansigt kunde være saa blottet for al Glæde. Han vilde lige til at spørge, da hun monotont henkastede:

„Hr. Grosserer i Aviser, De er kørt fast?“

Han nikkede. Der var ligesom ingen Kommentarer nødvendige.

Og grundende saa han ned over Haven, der flød i glimtende Væde, Solen gjorde det hele saa taareblændet. Saras eneste Replik havde et Nu vist ham, hvor Dækket over hans Indre var luvslidt. „Jeg spinder vist selv med,“ tænkte han og gav i det samme efter for den Melankoli, der havde slidt dybest i ham den hele Dag.

Sara sad foroverbøjet, stirrende ned i sit Skød. Det ene Knæ var lagt over det andet, Albuen paa Knæet og Kinden ned i Haandfladen. Hun ligesom støttede sig selv i alle Ledemod og lod Solen bage sig gennem Glasset.

„Hvad samler De egentlig paa alle de Blade for?“

„Hver har jo sin Mani. — Fanden samler paa Æselsøren.“

Da hun ikke svarede, sagde han — uden at se paa hende, stirrende ud over Havens fugtblanke Gobelin:

„Kender De, Sara, naar man holder en Snor, hvor en Flok Hunde har bidt sig fast? Man kan trække frem, og man kan trække tilbage, Koblet følger snøftende med. Hvorhen det bærer, eller at det er en andens Vilje, de blindt snøfter efter, det ved de ikke, de tror tankeløst, det er dem selv, der raader.

Se, det er der kun én Ting, der kan faa Mennesker til — et Blad. Naar mange Blade, alle Blade, de kan være radikale, konservative eller

demokratiske, det gør ingenting, det er jo alligevel blot et Navn, naar de alle kom paa én øverste Haand — saa er den øverste Haand enevældig Herre over Folkets Magt. Det er kun et Penge- og et Klogskabsspørgsmaal.“

„Og hvad saa, Steenbock?“

„Saa ved jeg ikke mere — foreløbig.“

„Republik,“ sagde Sara, stirrende ned. „De vil det, og De naaer det.“

„Egentlig ikke“ — han saa ud over Haven, men saa i Virkeligheden ind i sig selv, om Republikken laa der som al Tings Ende, hans egentlige Krav. Men det gjorde den ikke. Han trak Vejret og talte igen. „Nej, det er ikke det, Sara, det er det, at i mit Indre hader jeg Menneskeheden, dens Dumheder plager mig, dens Indbildskhed tirrer mig — jeg vil naa at hundse den, som den fortjener! Jeg tror ikke paa dens Udvikling gennem Humanitet, det gør den værre og værre, jeg tror, den er en Ryggesløshedskoloni — og jeg vil være dens Tyran.“

„Og naar De er blevet det?“ Hun løftede Hovedet og saa paa ham. „Naar De er blevet det? Naar De har den Verden, De dybt foragter, sprælende i Deres Ledebaand — hvor længe kan De saa leve paa det, tror De?“

„Ikke længe — formodentlig skyder jeg mig!“ Han saa sarkastisk ud i Haven.

„Formodentlig, ja. For De kan mindst af alt

holde Dem selv ud. De forlader Verden saa ulykkelig som et Menneske kan blive — efter et Liv, der har været saa ulykkeligt, som et Liv kan blive“ — Hun blev ved at se paa ham, stift ind i hans Øjne, saa sagde hun kort.

„Gold Stræben fører til Helvede.“

Steenbock sad stadig og saa ud over Havens Solstraaleflimmer paa de vaade Blade. Vandet dryppede fra det gamle, utætte Bassin, hvor der en Gang havde været Fontæne. Der var noget i den idelige Dryppen, der førte hans Tanke hen paa et Hjerte, hvorfra Blodet i Draaber blev ved at rinde. Sara sad ubevægelig og saa igen ned, hun talte dødt og knap tilmaalt.

„Tror De,“ sagde hun lavt, „at der hinsides det Maal, en Mand sætter sig, naar han elsker, ligger Dødens grinende Tandrad?“

„Vel næppe.“

„Tror De, det gør lykkelig at arbejde Haand i Haand med Døden?“

„Det gør uovervindelig.“

„Er det Lykke at være uovervindelig?“

Saras Sætninger borede sig ind i hans Sjæl, ind under Selvkuelsens Dæksel og pillede ved hans hudløse Savn. Han veg til Siden.

„Det styrker Personligheden.“

„Hvad er Personlighed, Steenbock?“

„En Enhed, der vil, og ved, hvad den vil, et Evnebundt i maalbevidst Stræben.“

Sara sad stille lidt. — „Det var Viljen — og Vi-

den. — Men Følelsen, Steenbock, Følelsen, der er Pulsen i dem begge?”

Steenbock lagde Nakken tilbage som et Dyr, der pruster i Pine. Han følte sig som det nøgneste Saar, Smerten brændte i ham, saa han kunde have skreget.

Sara løftede Hovedet — han saa hendes Øjne og kom til sig selv under Indtrykket af en forfærdende, bevidst Nød.

„Vi har det ikke godt nogen af os,“ overgav han sig endelig. Han hørte det forblødte som en mørk Fyldighed i Stemmen.

Hun nikkede.

„Nej. Der er ingenting, der som Savn lodder Dybet af en Menneskesjæl, Steenbock. Hvor intet Dyb er, er der heller intet Savn — det er de lykkeligste — næst efter dem, der aldrig blev født. — — —

Men De er jo ikke Krøbling, Steenbock, hvorfor lader De en anden have Solospil i Frederiksgade?”

Det varede noget, inden han svarede. Og han saa ikke paa hende.

„Jeg gik i Morges til Kontoret. Der kom en Dame ind fra en Sidegade, et lille, rapt Fruentimmer. Hun satte sig i Hovedet, at hun vilde gaa ligesaa hurtig som jeg — og hun gjorde det. Men hun blev forpustet, mens jeg gik, som jeg plejede.“

„Og deraf slutter De?”

„At en Mand maa sætte Tempoet ned, hvis han

vil have en Kvinde med sig. Lad ham i Guds Navn gøre det, naar han er færdig, naar hans Tid er til det.“

Sara nikkede og nikkede og saa haardnakket, smileløs, ned.

„Der stod en Fortælling i vore Børnebøger, husker De den, Steenbock? Lykken bankede en Nat paa Bondens Dør og raabte: „Følg mig!“ — „Aa vent,“ sagde Bonden, „jeg skal først beskikke mit Hus, tage min Vandringsstav og sige Farvel“ — men da han kom ud, var Lykken gaaet. Og Bonden ventede hele sit Liv og stod Nat efter Nat parat med sin Vandringsstav. Men Lykken kom aldrig igen.

Hvad betyder egentlig Kærlighed, Steenbock? Har De tænkt over det? At elske og elskes. Er det alene Læber og Legemer, der mødes og drikker sig Velbehag ind gennem alle Porer? Som Regel er Menneskene saa umiddelbare, at de ikke ræsonnerer videre end til Tørstslukningens Lise og ikke følger, hvad Virkning den videre har paa Organismen, *Sjælens* med. — Menneskene ved saa lidt, Steenbock, deri har De Ret, det er kun de, som dør af Tørst, der ved, hvad Vand er.

Hvad betyder saa Kærlighed, Steenbock? — Den virkelige, den Kærlighed, der naaer til et Menneskes Inderste, den betyder en Koncentration af alle Værdier, en pludselig Udskillen af alle Slagger, et Kæmpespring i Vækst.

Tro ikke, at noget Magtens Maal tilnærmelsesvis naaer op ved Siden af det.

Det er den store Forsoningsfest i Menneskers Liv — at dø uden den er haardt.“

Solpletterne sprang sitrende over Plænen, det saa ud, som om hundrede smaa, følsomme Hænder kendte efter, hvor den var kold og vaad for at varme den paany. Steenbock aandede sit Bryst spændt og sank igen i Musklerne, han fulgte Livet inde i sig selv — noget forfærdelig forblødt og noget ustyrlig fortvivlet laa paa Spring. Hun, som sad der, gul og forkrøblet, havde gjort det, han ikke kunde gøre selv — fordi han ikke kunde komme udenom sin egen Vilje.

Hun havde strøget det luvslidte Selvforkuel-ses Dæksel af hans Indre og vist ham Vulkanen, hans Hunger efter Lykke.

Alligevel forsøgte han endnu en Gang — de sidste Pjalter.

„Jeg kender hende jo saa lidt — for jeg har ikke *villet* kende hende. Jeg tror ikke, hun er nok!“

„Er hun ikke nok, saa gør hende til mere — det er Kærlighedens Maal.“

Det var Aften, da Stenbock kom tilbage til Byen og gik op ad Strøget. Solen spillede sit sid-

ste Spil paa Nikolaj Spirets Guldflugter og i Stor-
kespringvandets forgyldte Dunhamre. Han syntes,
han gik som en Mand, der gaar for at melde sin
egen Fallit. Han var bleven saa slap. — Hvad
var saa det hele, naar der laa Kræfter inde i en,
som var stærkere end den stærkeste Vilje.

En fri Mand — Nonsens!

Her havde han ofret alt, sit hele Liv, hver stor
og lille Glæde, hver Ferie, hver Helligdag, hvert
Solsmil. Til Gengæld havde han taget Magtens
Terrasser i Spring, skabt sig en Formue, havde et
Parti i Ryggen og holdt et andet i Skak, begge Par-
tier var ham lige kære, de halsede paa hans Bud.

Selv om en Præsidentsstilling var al Haabløs-
heds Toppunkt — skønt — der *kunde* jo være flere
Maal! Set fra det ene Højdepunkt øjnede man al-
tid et nyt. Lord Salisbury havde peget paa et saa-
dant, endnu i Taager hyllet, Fremtidsmaal: „De
forenede europæiske Stater“. — Og hvad var
egentlig rimeligere. Alle Lande levede under et
stigende økonomisk Tryk, en Dag vilde en magt-
syg Vilje proklamere en Sammenslutnings For-
dele; der vilde hurtig gaa „Folkevilje“ i Fordelene,
og Skredet var der.

Den, der magtede det.

Saa kunde man jo altid senere tænke paa „For-
soningsfest“, Livet var jo langt.

„Og Bonden ventede hele sit Liv, men Lykken
kom aldrig igen.“

Steenbock gik ned over Amagertorv — ved sin Dør standsede han og vendte sig om. Det var den mest vidunderlige Solnedgang. Træerne foran Kristiansborg Slot stod filigranfint mod den gyldne Aftenhimmel, mellem det tynde Løv blinkede det som Stjerner. Kirkens og Musæets Mure saa ud som betrukne med rødligt Silke. Stilladspælene op fra Slottet mindede om gamle Kobberstik, Martrepæle og Autodafé. — De strakte sig op mod en Himmel af vandrette, karmoisinrøde Flammer, gennemaarede af bleggrønne Linjer. Længere nede, over Kirkens grønne Kuppel saa hele Himlen ud som et forsprængt, kaotisk Fjældparti, i Midten en lys, sølvbleg Sti, der som en St. Jacobsstige forsvandt oppe i den blaa Luft.

I et pludseligt Tankesyn saa han Vibeke gaa op ad den Sti — gaa og gaa, med Ryggen til ham, hun saa sig ikke tilbage, ventede ikke, hun gik som en, der har sit Maal forude, ingenting bag sig.

Bonden ventede sit hele Liv, men Lykken kom aldrig igen . . .

SYVENDE KAPITEL

Det gjaldt om at lade staa til, mens der var Vind i Sejlene. — Egil Drue havde fundet Vibeke saa forsonlig de sidste Gange, han havde været sammen med hende, han vilde se, om han ikke endelig kunde faa hende tilbage. Sikkert — for Alvor! Han kom ud fra Teatret, hvor han lige havde været til Generalprøve.

Han var forøvrigt utilfreds med sit Spil.

Præstationen var tynd — han følte det selv — som et spinkelt Musikstykke. Alligevel var han ikke bange, hans Spil vilde godkendes, alene fordi han var Egil Drue. Denne Gang endnu i hvert Fald. Og imidlertid fik han Vibeke — vist fik han hende, hun vilde ikke have taget imod ham, hvis det ikke var hendes egentlige Mening, at hun vilde have ham. Hun vilde sagt ham det redeligt straks han kom hjem, hvis det var absolut haabeløst af ham at vente. —

Der vilde komme Hvile i hans Sind med hende, og Gud i Himlen hvor det skulde gøre godt at komme til at spille som tidligere, klart og spænd-

stigt og rent af sig selv. — Han huskede fra gamle Dage, naar han tog en Rolle for sig og bankede den ind i sig, satte sig ligefrem hen og stoppede den grundigt dybt ned i sit Inderste. Hvorefter han løselig gennemspillede de vanskeligste Ting, han kendte, og ganske rolig lod den Rolle, det gjaldt, ligge stille, hvor den laa — i Løbet af ganske faa Dage kom den tilbage med et helt Kuld af Detaljer.

I den senere Tid var han bleven saa træt. Han „føjte“ altid sit Hoved. Han føjte det som et tyngende Ubehag. Og i hans Roller magtede han kun Konturerne, de store Linjer, der var lettest at samle. Detaljerne magtede han ikke, dem, der gjorde en Rolle til Liv. De kom ikke mere af sig selv. — Velsagtens var det saadan, at de store Linjer, Hovedstrøgene laa fremmest paa Bevidsthedens Overflade, de var saa lette at gaa til. Detaljerne skulde hentes op fra Grunden. — Da han var stærk og spændstig kom de af sig selv, fordi han masede, saa alting stod i Skum. Der kom meget mere, end han kunde bruge. Som han nu var, orkede han ikke at sætte sit eget Underdyb i Bevægelse. Det var pinlig fremtrædende i hans Rolle her, og han vilde bede Vibeke ikke at gaa hen og se ham, før han havde uddybet sit Spil noget mere.

Alle andre var ham ligegyldige. Men for Vibeke, der selv kunde lade en Rolle glimre i alle

Tankens Nuancer og fylde den ud med virkningsfulde Træk, som hendes skarpe Blik her og dør havde ranet, for hende vilde han spille som den gamle, som den sejrende, den berømte Egil Drue. Hans Instinkt sagde ham, at hvad Vibeke havde tilovers for ham, mere end for andre, bundede dybest nede dør — i Beundringen for hans Talent. — — —

Pigen, der lukkede ham ind, fortalte, at Fruen var ude i Byen — men Frøkenen var inde.

Vibeke var ildelunet, da han kom. Nogen maatte have tirret hende ganske frygtelig. Han satte sig fredsommelig og saa paa hendes nervøse Jagen frem og tilbage langs en aaben Gang, hun ved at rydde Stole til Side havde skabt sig i hele Gulvets Længde.

„Hvem har nu drillet dig, Vibeke?“

„Kaja,“ sagde hun mut. „Siden hun er bleven forlovet og har faaet en anden Selskabsdame i Thor, er jeg degraderet til Husjomfru — aa, Vibeke, giv Thor hans Kaffe — aa, Vibeke hist og Vibeke her! Og aldrig kan jeg komme til at øve mig og spille mine Roller igennem. Tidligere, da det altsammen var en blaa Drøm, var Kaja saa interesseret, nu da det ser ud til at blive til noget, er hun ganske simpelt misundelig, angst for at jeg skal naa noget, hun ikke kan naa. Det er vist meget kvindeligt — men morsomt er det ikke.

Jeg skal altsaa se mig om efter et andet Hjem.

Og saa har Sass været her.“

„Sass.“

„Ja — din Ven!“ Der lød Haan i Tonen. „Han var paa Visit her for lidt siden, fed og fræk og tvetydig. Jeg har givet ham en Kurv, det generer ham ikke, jeg lod ham vide, at jeg har trukket en Grænse, indenfor hvilken ingen kommer — jeg gjorde dog saavidt Forsøg paa at holde Samtalen velanstændig. — Han sad bare dum og øllet og grinte halvfjøllet og fortalte, at Grænsepæle var kun til for at flyttes, og det var nu hans Speciealitet. — Han drømte vist, at han var *dig!*“ huggede hun til Slut over mod Egil, ondsindet af Humørsyge.

„Bare fordi man ingen Hjem og ingen Forældre har, saa tror ethvert Stykke Han-Kvæg, at de uden Risiko kan fornærme én — det er saadan en dejlig billig Fornøjelse.“

Hun satte sig paa den lave Divan — med Hundeskindstæppet foran. Egil Drue huskede Scenen fra i Foraaret, da han med Magt vilde knække hende, netop paa den samme Divan. Han følte sig saa forarget, som om det havde været en hel anden, en Slubbert, der havde været blasfemisk nok til at komme hans Afgudsbillede for nær.

Med taareslørede Øjne og lidt foroverbøjet sad hun og saa mistrøstig ned. Egil satte sig ved Siden af hende og lagde som en Selvfølge sin Arm om hendes Hals og fik hendes Hoved bøjet ind mod

sig. Der var en stor, varsom Tilfredshedsfølelse inde i ham. Sass var uigenkaldelig kostet. Og i selve hendes Fortrolighed, i det at de sad alene her og talte privat sammen, var der noget af et gammelt, holdbart Forhold.

„Jamen er det ikke lidt din egen Skyld, Vibeke, hidser du ikke?“ spurgte han forsigtig.

„Hidse, hidse! Jovel hidser jeg, fordi jeg er ung og fornøjelig og har Blod i mig og ikke altid gaar med nedrullede Gardiner for Øjnene!“ — Hun ruskede i hans Frakkeknep, men rørte sig ellers ikke; han følte hendes Pandes glatte, varme Hud ind mod sin Kind, og en usigelig Sødme løb igennem ham. — „Herregud, I kan jo give igen med samme Mønt, lave kønne Øjne og sige Komplimenter, som I ikke mener et Ord af. Men den malproppe Lyst, som øjeblikkelig blusser op i en maskulin Natsværmer som Sass, den mener jeg mig for god til. Har jeg ikke Ret til det?“

„Jo“ — han kyssede hendes Pande — „det ved Gud!“ Saa lagde han blødt og fastsluttende sin Haand om hendes Kind og bøjede sit Ansigt tæt ind over hendes — saa tæt, at hans Læber strejfede hendes Tinding med de smukke blaa, urolige Aarer. „Vibeke, du ved, hvor gerne jeg vil være noget for dig! Som min Hustru kunde du faa Fred til at spille, og inger turde være uartig imod dig. Sig mig, vil du alligevel ikke blive min?“

„Jo, hvis du ikke løj for mig,“ klagede hun

mismodig, men uden at gøre noget Forsøg paa at slippe ud af hans favnende Arme. Og pludselig saa hun op med taareblanke, bønlig Øjne.

„Vær nu ærlig, Egil, og bind os ikke igen sammen paa en Løgn.“

„Bekende! — Hvadfornoget!“ — Lynsnart fløj Saras Udtalelser igennem ham — noget, som *maatte* komme, uundgaaelig. Men ikke nu, blot ikke lige nu, hun laa saa varm og tryk og sød op imod ham. Hans Hjerter bankede nervøst, hans Tanker flakkede for at finde en Vej udenom.

„Aa, lille Vibeke,“ hviskede han ulykkelig, kysende ind mod hendes Øre, „jeg beder om Forladelse for hele mit Liv!“ Og halvt i Svimmelhed borede han sit Ansigt ned i hendes løst bølgede Haar, kyssede dybt ind mod den fløjelsvarme Hovedbund.

„Aa, lille, lille du, jeg er fejd, men jeg kan ikke miste dig lige med det samme!“

Hun slog Armene op om hans Hals. „Herregud, lad vær at blive saa fortvivlet, jeg har jo ikke bedt om nogen detaljeret Bekendelse. — Nu vil vi lade det hele være glemt og ude af Verden, ikke? — og nu tror jeg paa, at du aldrig vil lyve for mig mere. Er du saa glad?“ Hun løftede sit blussende Ansigt op mod ham med en Uendelighed af Hengivelse i hvert eneste Træk, Læberne gled let fra hinanden, med en Farve som dybrøde Tusindfryd, det var den alleryndigste Invitation. Han

knugede og halvt kvalte hende ind mod sig og kyssede hende sanseløs, til hun for at faa Vejret holdt ham ud fra sig. Med begge Hænder lagt paa hans Kinder saa hun paa ham og lo, en blød, tonløs Latter, som sagte Prust kun. Egil Drue kendte den. Alt det gode og medgørlige var oppe i hende, hun vilde bare være god, kysse ham glad, faa ham til at glemme alt det i hans Liv, der var ondt at mindes, le og spøge og være en hyggelig, sorgløs, lykkelig lille Kvinde.

Egil Drue var eksalteret.

Han holdt hende i Armene og fablede om, at han følte Kræfterne spille i sig som Guldæbler, og hun var ham Fornyelsens Kilde, den gavmilde —

„Aa, Vibeke, Vibeke!“ Han overfaldt hende igen med Kys.

Det ringede lidt efter, Fru Kaja og Thor kom hjem, og Sara var med. De var opstemte, som om de kom fra Bal, de havde gjort de vidunderligste Indkøb til Brylluppet, Sara havde været Raadgiver, og hun havde en ypperlig Smag — Thors og Kajas Hjem vilde komme til at ligne det Indre af et østerlandsk Palæ.

Egil Drue stod midt paa Gulvet med Vibekes Haand i sin. Hans Stemme rystede, da han fortalte om deres Forlovelse, og han gav fuldstændig efter for sin Sentimentalitet og fik Taarer i Øjnene.

Sara lo, pinlig skraldende — en underlig abrubt Latter.

Men Kaja og Thor gratulerede med Forelskedes Samfølelse, og Kaja greb Lejligheden til at planlægge forskellige Forlovelses-Frokoster og en flot Forlovelses-Middag.

Ud paa Eftermiddagen kom Sara ind til Egil og Vibeke, der sad i det tropiske Hjørne, under Palmer og Slingplanter. En sort Ampel, rigt indlagt med røde og grønne Sten, sendte Lyset nedad som Vand fra en Bruse. Hun satte sig paa den smalle Løjbænk ved Siden af Vibeke, Egil laa halvt henad Tæppet med Armene om Vibeke og Hagen paa hendes Knæ. Hans Blik var i ubehersket Tilbedelse fæstet stift paa hendes Ansigt.

„Naa, er saa alting klart og i Orden mellem jer?“ spurgte Sara lavt. Og Egil følte i et Nu en susende Svimmelhed omvælde alt i sit Sind, uforberedt saa han alting styrtte lige for sine Øjne.

— Vibeke sad og strøg nedad hans glatte Haar og saa ind i hans Øjne, hun smilede, det samme bløde, medgørlige Smil som før, det, der vilde saa meget godt.

„Vi har jo skriftet lidt smaa Synder begge to,

og saa er det godt," sagde hun rolig uden at se bort fra ham.

„Og det tager *De* saadan?" sagde Sara skarpt.

Vibeke saa stadig, blødt smilende, ned i hans Øjne, mens hun strøg over hans Haar — havde hun set hans Uro, følte hun den, han vidste det ikke, vilde aldrig vove sig til at spørge. Hun svarede Sara ligesaa rolig som før.

„Ja, det gør jeg, Frøken Dædeken."

Sara strakte Fingrene op og strøg dem tørre om hinanden.

„Ja, jeg vadsker mine Hænder."

Saa vendte Vibeke sit milde, satiriske Ansigt om imod hende.

„Tørvadsk, Frøken Dædeken, det giver jeg ingenting for." — Hun saa igen ned paa Egil, smilende og god, og strøg hans Haar. — „Og nu skal jeg nok tage mig af hans Opdragelse for Eftertiden. Og sikkert mønsteragtigt Mandfolk, jeg skal faa ud af ham, De skal bare se! For Stoffet til at blive det *er* i ham."

Sara blot løftede Overlæben som en bidsk Hund og svarede:

Var!"

Saa rejste hun sig og gik.

Egil Drue trak Vejret befriet og saa op i Vibekes Øjne.

„Det *er*," sagde han overbevisende — blødt.

Egil Drue saa om Morgenens sin Forlovelse deklareret i alle Blade. Om Formiddagen spiste han Frokost hos Fru Kaja; han havde Forlovelsesringe med. Og under Champagneproppers Knalden satte han den glatte Guldring paa Vibekes Finger, kyssede den forsvarlig fast og udtalte mange, baade himmelske og sataniske Trylleformularer, for at den aldrig skulde komme af. Hele Dagen blev han der og kom først henad Aften til Teatret. Der var en Opstandelse og Gratuleringen fra Venner og Fjender, Egil var saa opstemt, saa let beruset af alting, at han følte, han kunde spille. Han sendte Ilbud til Vibeke om alligevel at komme og — sammen med Kaja — vente, til han var færdig med at klæde sig om efter Forestillingen — der var en Mængde Kammerater, der gerne vilde fejre Forlovelsen med dem inde paa Teater-Kaféen.

Der var stuvende fuldt til Premieren. Den ustandselige Sludren lød ude bag Tæppet som Havets Kogen. Egil saa det i sin Tanke som et dunkelt Kaos, hvori der kun var ét virkeligt helt Ansigt, Vibekes. — Han saa det, som Sara havde beskrevet det — blegt, fremstrakt, med Lemænblikket, der saa hen over alle Hindringer, et slankt Hoved baaret af usædvanlig faste Halsmuskler, det sorte Haar strøget fra Panden og lagt i Bukler i Nakken, hvor det ikke generede hende. Et uroligt Ansigt, der vilde spille i Kontakt med hans Spil.

Ja ja. Han skulde spille sig ind i hendes Sind, saa det aldrig skulde kunne udskille ham igen.

Efter Forestillingen, der af Kritikerne betegnedes som „baaret af Egil Drues geniale Præstation“, traf et stort Selskab sammen paa Teater-Kaféen. Bag sin Ryg hørte Egil det svirre med Sætninger og dæmpet Latter. Øjekast efter Øjekast fløj over til ham — tilsidst naaede det morsomme ogsaa over til hans Bord. Det var Thor, som kom med det. Han havde spillet „Kongen“ i „Aksel og Valborg“, der var genoptaget fra sidste Vinter. Bøjet frem over Bordet fortalte han, mens Vennerne flokkedes omkring dem. Det var Karin Kalko! Hun havde jo Valborgs Rolle, og ingen tænkte over noget, før lige da hun skulde ind i første Akt. Da opdagede Direktøren, at hun var plakatfuld. Naa, der var ikke andet at gøre end forsøge, om hun kunde klare den paa Rutine. Og Karin havde klaret den — hun var jo et morderligt Talent. De stod allesammen bag Kulisserne og trippede af Spænding. Det gik fortræffelig lige til Scenen, hvor hun skulde bede i Kirken. Hun bad saa smeltende, som kun Karin kunde, og Publikum flød hen i Snøft og Taarer. — Men saa skete det forfærdelige:

Karin faldt i Søvn!

Midt paa Scenen!

Hun faldt fuldstændig sammen og blev liggende. Publikum troede, det var et Følelsesraffinement

og vred Lommetørklæder. — Direktøren stod paa ét Ben og hujede — ja, det havde været vanvittig latterligt. Tilsidst maatte der i en Fart arrangeres noget udenfor Teksten, en Terne gik ind og meldte „Valborg“, at hun ventedes i Fruerstuen — hun fik hende slæbt ud, og Karin fik stærk Kaffe og sin Afsked. Hendes Død i sidste Akt gik mistænkelig hurtig for sig. Da Publikum klappede Tæppet op, laa skøn Valborg „død“-drukken ved sin Elskedes Bryst. Saa havde de puttet hende i en Vogn og sagt Kusken Besked.

Der faldt en Byge af Vittigheder, mange Blikke faldt paa Egils Ring. — Han saa stjaalent til Vibeke, hun lo af Vittighederne, saa vidste hun alt-saa ikke det, der nu laa flere Aar tilbage, da han var Karins Elsker og fik hende skilt fra hendes Mand. Og hun vilde aldrig faa det at vide, for hun vilde aldrig tillade nogen at tale ondt om ham nu. —

Og Egil Drue lo hjertelig med.

— Først ved 4 Tiden kom han hjem. Paa Maatten udenfor hans Entrédør halvt laa en sammen-sunken Kvindeskikkelse. I Mørket saa han et oblathvidt Ansigt vendt op mod sig. Og inden han vidste af det, havde to iskolde, rystende Hænder

grebet hans højre og følt sig til Ringen. Skikkelsen faldt jamrende sammen igen.

„Jamen hør nu, Karin . . .!“

Skikkelsen hverken hørte eller forstod, borede blot Hovedet ind mod Dørkarmen og hulkede sanseløst og ubehersket. Det lød frygteligt i Trappegangens store Rum i den stille Nat. Han forsøgte febrilsk at faa hende til at gaa, følge hende hjem, faa fat i en Vogn — hun var utilgængelig for noget. Have hende liggende dør ret længe kunde han ikke, Folk vilde komme til — Skandale og Vibeke i Morgen! Det fløj forfjamsket igennem ham — saa aabnede han sin Dør, og Karin væltede ind. Da hun vel var inde, og han selv stod i Entréens Mørke, rejste hun sig, slog Armene om hans Hals og flettede Fingrene sammen om hans Nakke.

„Lad mig blive her i Nat — bare i Nat — jeg skal aldrig komme igen!“

Hun pressede sig voldsomt op imod ham, han følte, hvor rystende kold hun var, mens hun sanseløst hulkende blev ved.

„Bare i Nat . . .“

Han vidste, at han ikke vilde — saa nødig vilde — være Vibeke utro. Han vilde jage Karin ud — vilde — vilde.

Og kunde ikke.

OTTENDE KAPITEL

Redaktør Steenbock mødte lige udenfor sin Gadedør Sara Dædeken. Raslende om hendes Fødder og videre hen ad Fortovet flød et Skyl af Blade, som Stormen Dagen i Forvejen havde flænget af Torvets Buketter. Papirbitter sejlede for Vind og Vove; der gik Bølger paa Vandet i Storkespringvandets Bassin. Sara skruede Hovedet rundt for at faa Nakken vendt mod den rivende Storm. Hun holdt paa Hatten med begge Hænder og raabte, værgende sig mod Vindstødene, der piskede hende de tykke Krøller ned i Ansigtet. Hun saa mager og gul og forfrossen ud.

„Naa, saa fik vi da Vibeke forlovet!“

„Tjae,“ sagde Stenbock og kneb Læberne til.

„De klæder hinanden,“ skreg Sara og søgte at tvinge Krøllerne ind under Hatten.

— Steenbock nikkede, stadig sammenbidt. Han holdt Hatten fast med Stokkens krumme Haandtag og nyste forkølet. Frakkefligene smældede.

„Men nogen Forsoningsfest bliver det nok ikke for Vibeke!“ skreg Sara igen. „Det bliver Ban-

kerot, bliver det — men hvad skidt, hun er jo ikke den eneste.“

„Ja, det er jo en stor Trøst,“ spottede Steenbock igennem Stormen. Sara nikkede og snurrede rundt for at faa den tynde Kjoleskoning ned fra Knæene, hvor Stormen havde anbragt den. I et Øjebliks Storm-Pavse saa hun op for at se igennem ham, men Steenbock lod sig ikke se igennem. Saa sagde hun Farvel, hun skulde, som altid om Søndagene, spise til Middag hos Kaja.

Steenbock gik op paa sit Kontor. Der var søndagsstille, ingen Kimen fra Telefoner, ingen Renden med Døre. Steenbock stillede sig op ved Vinduet, lagde Armene over Kors og saa ned over Torvets renfejede Plads.

Det fyldte ham — han vidste ikke rigtig med hvad — en Art forbavset og forbitret Protest, at hun ikke havde ventet. —

Lykken gik — fra Bondens Dør. Han kunde blive ved Sind, naar han vilde, nu var det for sent.

En anden tog det, han inderst inde alligevel betragtede som sit.

Vibeke Bankerot!

Saa lakonisk som kun Sara kunde blotte en Kendsgerning. Slynge et Ord ud og lade Virkningen blive, som den vilde. Bankerot! — Værs'-god . . .

En Rigdom, der forødtes! Et Evnebundt, der faldt!

Havde Pigebarnet da ikke selv Øjne at se med?

Han stod ganske stille og blev rasende — paa hende. Han følte en pludselig og stigende Lyst til være ond imod hende. Og langsomt dalede Vreden saa under Forventningen om, at Vibeke vilde være ond igen — slaa ham i Ansigtet med en eller anden impulsiv Ondartethed! Vibeke kunde ikke tages med det onde.

Han huskede en Debat en Aften ude hos Sara. En Debat om Selvmord. En teosofisk Gæst havde doceret, at Selvmord var det forkasteligste af alt. I lange Tider maatte Sjælen kæmpe i mørk Forvirring og, med alle Sanser uslukte, kredse om sit Forehavende som i Dødsøjeblikket. Vibeke var da faret op, eksplosiv som altid. Hun for sit Vedkommende vilde aldrig leve en Time længere end det stemte med hendes frie Lyst og Vilje. Leve mod sin Vilje, blot af mystisk Respekt for Love, som intet Menneske til Dato vidste nogetsomhelst om, det vilde aldrig falde hende ind. Og hun vilde hævde, at ene, som hun for Eksempel stod, saa kom det ikke et Menneske ved, om hun tog Livet af sig hvad Øjeblik, det skulde være.

Steenbock slog et Par Slag op og ned ad Gulvet — med Hænderne i Bukselommerne og stirrende ned i Tæppet.

Bankerot.

Pludselig ringede han paa Telefonen.

Det var Kaja selv, som svarede, gavmild og fornøjelig som altid.

„God Dag, Fru Miskov! Det er Steenbock. — Ikke skulde De have en hartad uimodstaaelig Lyst til at invitere mig til Middag i Dag?“

Kaja himlede op. Selvfølgelig var Steenbock *saa* velkommen, det vidste han da vel. Sara var der — og Egil Drue — og Thor naturligvis. Og forresten skulde de have Torsk og Dyreryg med Tyttebær, ganske tarveligt . . . men han maatte endelig komme snart.

Steenbock takkede og ringede af.

Han vilde se dem sammen. Han vilde prøve, om han kunde forsone sig med Forholdene. Og det skulde gøres straks.

Lidt efter var han der.

Det første, som slog ham, var Vibekes Latter — en Nuance, som ikke havde været der før, og som forraadte, ikke Livshunger, men Livsglæde. Og hendes Smil var sødere og mere ungpigeagtigt, end han nogensinde før havde set. Det drilske i hendes Udfald var uden Brod. Steenbock fandt hende kvindeligere og mere yndefuld end nogensinde. Hun legede lunefuldt foran Egil Drue, dansede i smaa, bløde, koket vuggende Pas foran ham, drillende, vigende og kommende som en spansk Danserinde. Steenbock følte noget presse i sig, febrilskt, stærkt som Satan, en Trang til at gøre Skandale, slænge Egil Drue ned ad Trapperne og tage hende.

Hendes glade, frie Humør slog over i Spil. Under hele Middagen spillede hun, et Potpourri af Roller — tilsidst, da de drak Kaffen inde i Dagligstuen, gav hun „Kaja i Butikker“. Kaja vrangende, undersøgende og Kommisen indsmigrende, med krummede Haandlede, idet han løftede Stoffet og lod det glimre — og tilsidst Kaja sejlene ud af Butikken og Kommisen bukkende ved Døren: „Det skal komme straks, Frue“. Manerer og Replikker var saa glimrende truffet og Springet fra Person til Person saa hurtigt og uimodstaaelig komisk. Latteren steg og faldt for hver Gang.

Fru Kaja fandt, det var for galt — det var forrædderisk, som Vibeke havde beluret hende. Hun søgte Medhold hos Sara, men Sara fandt det fortræffeligt og gabede i Smug. Egil Drue laa eftermiddagsdøsigt i Flugtstolen i det tropiske Hjørne, og Thor smiskede for den arrige Harzerhan. Saa søgte hun til Steenbock, der stod ret op ad Døren og skar Spidsen af en Cigar.

Steenbock virrede med Hovedet. „Appeler ikke til mig, Frue, jeg *er* under Tøflen, aldeles.“

„Sikke noget Sludder!“ sagde Kaja indigneret.

„Ved Gud!“ Steenbock gik et Par Skridt hen mod Vibeke, der sad paa Divanens yderste Kant og lo. Han satte Pegefingeren paa hendes Pande. „Bare én Rynke dèr — og jeg ligger her!“ Han bøjede i det samme det ene Knæ ned paa Tæppet foran hende.

Egil Drue vragede rundt i Kageskaalen, som Stuepigen taalmodig holdt. Hans hvide Fingre holdt sig svævende over Skaalen som en Rovfugl med udspilede Vinger — omsider slog han ned paa en Makron. I den mildeste Tone af Verden sagde han, at Steenbock jo var nødt til at tage sig Friheder overfor andres Forlovede, da han ikke kunde faa nogen selv.

Steenbock sagde i samme milde Tone, at Ting, der ikke passede ham, plejede han ikke at tage Hensyn til. Forresten var Forlovelser i vore Dage jo kun at betragte som spøgefulde Perioder.

Egil Drue dypede sin Makron i Kaffen og bemærkede, at det klædte nogle at spøge med alvorlige Ting, andre ikke, de blev plumpe. Steenbock, der havde rejst sig igen, svarede filosofisk, at naar nogle Mennesker saaredes over en Spøg, var det oftest, fordi den traf en tyndslidt Samvitighed.

Den hyggelige Middagsstemning var lige ved at gaa over Styr, da Sara reddede den ved at pege først paa Egil Drue, derefter paa Steenbock.

„Vil I se, der staar ganske grønne Lysringe omkring Egils Øjne, saa grønne som Glimtene under en Sporvogn! Og se paa Steenbock — brune — helt mørkebrune!“ Hun saa fra den ene til den anden. „Det har jeg aldrig set før! — Glorier om hvert Øje. Egils grønne, Steenbocks kaffebrune!“

Det slog Steenbock, at Sara i den senere Tid ligesom ikke kunde tie med noget. Hun var ikke Herre over sine Tanker, de faldt løst, hulter til bulter, ud af hende, som de kom.

Hun saa opfordrende fra den ene til den anden, men ingen vilde gætte paa nogen Forklaring, saa gjorde hun det selv. De tunge, sorte Øjne var matte som Ruskind, mens hun tænksomt forklarede. At Fænomenet stod i Forbindelse med deres Karakter og gensidige Sindsstemning var afgjort, men hvordan? Det var en af de smaa lagttagelser, der glimtvis forraadte noget sjæleligt, uorganisk, der fulgte sine egne Love. En Aandens Arbejds-Metode, hvis Udspring og Virken var usynlige, men hvis Virkninger kunde blive synlige nok. Naar Atmosfæren var i Stand til at gaa Bud med Menneskenes traadløse Telegrammer, saa var den formodentlig ogsaa i Stand til at gaa Bud med deres Lidenskaber. — Hendes Øjne blev svimle og indadvendte, hun smilte som i Søvn.

„Jeg ser Kampe udkæmpes i Atmosfæren, Tanker som Syre ætser sig Vej til sit Bestemmelsessted. Tanker som Bjerger knuser, hvor de vælter ned, Tanker som Rovfugle gør Livet usikkert for os alle. — Men vi ser det ikke, for vi er blinde, og det ved vi ikke. — Vi har kun én Redningsplanke, men den er gammeldags og gjort latterlig, det er Bønnen — og den bruger vi ikke ...“

NIENDE KAPITEL

Steenbocks Forkølelse var blevet værre, han snøftede og nøs og gik frem og tilbage i sit Kontor, saa uvan som en Okse. Personalet holdt sig saavidt muligt paa Afstand.

„Og Bonden ventede sit hele Liv, men Lykken kom aldrig igen.“ — Det forbandede Refræn kunde han ikke blive kvit.

Han gik ud paa den lille smalle Balcon og saa ud over Torvet. Der kogte et kaotisk Raseri i ham, og han vilde ikke se det. Han havde ikke set Vi-beke og Egil Drue sammen siden den Middag — og han vilde ikke se det oftere, han var ikke sikker paa, hvad han kunde finde paa.

I alle sine Leveaar havde han ikke været saa Helvedes ubeslutsom.

Torvet vilde ikke gøre ham nøgtern som ellers, han havde ondt i Hovedet og kunde ikke samle. Saa gik han ind igen og lukkede efter sig. Det var hundekoldt. Hvis Stormen lagde sig til Natten, vilde det give en øsende Vande.

Han lukkede et af Skabene i sit Skrivebord op og fandt et Billede frem, et stort Gruppebillede taget ude foran Saras Havedør i Slutningen af sidste Vinter. Sara stod som Fødselsdagsbarn i Midten, oppe paa Stentrappen. Hun saa lykkelig, næsten pæn ud. Thor var hende en kæmpemæssig Baggrund. Som et dobbelt Espalier kom Gæsterne frem mod Forgrunden. Forrest Vibeke, med en mægtig Brystbuket og en mægtig Hat. De lange Pleureuser svøbte sig som Maager om hendes sorte Haar. Hænderne var begravede i en kæmpemæssig kridhvid Muffe med Poter og Snude. Hun dominerede hele Billedet; som altid var Hagen løftet, Lyset spillede i de sorte trodsige Øjne under de skarpt begrænsede Bryn. Hun var sig sin repræsentative Fremtræden bevidst.

Hun var ikke saa rapmundet og ikke saa trodsig nu, hun var forelsket og henrivende.

Egil Drue havde faaet sig anbragt lige ved hendes Side, naturligvis. Alle de Billeder skulde blive til Aske, hvert eneste Eksempplar. Ingen behøvede nogensinde at mindes om, at Egil Drue havde staaet Vibeke nær.

For Vibeke var hans!

Det brød pludselig som en Flamme frem i hans Bevidsthed. Hun var hans, bestemt for ham alene, det var mod al Natur, at hun stod ved Siden af en anden. Og han skulde vriste hende fra 10 „Første-

Elskere“, om det blev nødvendigt. Den ranke Vederhæftighed, der var karakteristisk for hende, kendte han ikke hos nogen anden.

Ligemeget forresten med det hele, hun var hans Kvinde, hans naturlige Hustru.

Siden den Nat, han dels i Drøm dels i Fantasi levede et helt Livs Detaljer med hende som Hustru, siden havde han i Virkeligheden været gift med hende. Hans Sans vilde ikke slippe, hvad den en Gang havde forbundet sig med. Der var Øjeblikke, hvor det hele stod saa levende for ham, at han syntes, han havde været gift med hende og havde mistet hende — og endnu med alle Traade var hjærte- og sjælsforbundet med hende og levede som paa et Springbræt, til han fik hende igen.

Regnen slog pludselig i knitrende Stød mod Balcondørene. Steenbock gik lidt over Midnat derud. Han kom gennemblødt og forpisket ind igen. Derude saa det ud som var et Undervandsdyb sat i forfærdelig Bevægelse, i Mørket larmede Regnen, ikke et Menneske var at se.

Steenbock gik frem og tilbage den lange Nat. Det lød som et Oprør derude, som Folkemassers fjerne Skraalen, som Myrderi og Fraaden og kæmpemæssige Reformers Fødselsvé — som om den Republik fødtes, der inderst inde alligevel var hans Drøm. Han vilde næve sine erotiske Forvildelser ned, suse som en republikansk Storm over Landet og bøje alt ind under sin Herskervilje. Hans

Kærlighed skulde være løs og tilfældig, mange og ingen, købte Hyæner, der ikke kom hans Sjæl ved, ikke berusede ham og ikke bragte Forstyrrelse i hans Planer. Som hans Forbilleder, de romerske Kejsere fra Forfaldstiden. Han forstod de Mennesker saa forfærdelig godt, fødte og levende med i en Tid, hvor Dyd var Last og Last var Dyd, hvor Plebejerne havde taget Magten, fordi Patricierne var raadne. — Han følte sig selv som et af de første sikre Tegn paa sin Samtids uhelbredelige Forfald — Evnerne i ham, Kraften, vendte Front mod Menneskeheden, fordi han, uden nogensinde at gøre sig det bevidst, var saaret, født uden Tro paa andet end Slyngelagtighed. Det, der skulde have været positivt, maatte blive negativt.

Henad Morgen stilnede Regnen af. Steenbock gik igen ud og saa alting ligesom hvile sig efter Orkanen. Luften var fugtig og kold. Taagen kom som tæt, fin Væde drivende frem mellem Husrækkerne, en florblød Aandehær, — som om alle de lønligt myrdede, de til Døde pinte kom i Morgenstunden og tog den By i Øjesyn, hvor de havde levet og lidt. Ud fra Springvandet løste sig et Taagefantom, faldende mat henad Asfalten. Det mindede om en ung svindsottig Kvinde, hvem man kunde se tværs gennem Sjæl og Legeme, før hun forklaret døde ...

Vilde Vibeke lade sig trække ned og dø, forpestet og elendig, blev det jo endelig hendes Sag.

Hun var jo voksen. Og verdenserfaren nok til at vide, hvad hun gik ind til med en Egil Drue.

Ustandselig flød den blege Taage i Dagningen, drevet af Vinden, der igen begyndte at rejse sig. Torvevogne kom skramlende, Livet begyndte. De blege Bebrejdelser veg for den travle Dag.

Steenbocks Forkølelse var ikke bleven bedre af Balconturene ud i Regn og Storm. I en Hede som en Ildovn sad han hele Dagen og drak dampende Romtoddy, skummel og ond, løs og ledig, som han ikke havde været i mange Aar. Der var ikke en Tanke hel i ham, alt hvad han vilde, havde villet og i Fremtiden vilde flød forbi hans Bevidsthed i Stumper og Stykker. Der var kommen en Smerte oppe i Issen, som hindrede ham i at tænke, han var ligesom med Magt standset og sad her og kunde ikke tænke og kunde ikke lade være. Han lagde Haanden fladt paa Issen, hvor Smerten var, og sejlede frem og tilbage med Overkroppen. Ørkesløshed var dog det værste af alt.

Ved Midnatstid gik han igen ud paa Balconen. Han var som opglødet Metal og kunde ikke være i Ro. Smerten steg i hans Isse — det var som om alt Blodet stimlede sammen om et bestemt Punkt som Karusser om et Straa. — Og det gjorde saa fortærende ondt.

Og pludselig kom der Frygt op i ham. — For hvad — han vidste det ikke.

Ud paa Natten havnede han dødtæt i sit Sove-

kammer. Han saa paa den hvide stille Hovedpude. — Hvis hun nu havde hørt til her, havde ventet paa ham, hun vilde have forstaaet hans frygtelige Ophidselse og hjulpet ham. Han fandt Hvile i Tanken om hendes myndige Blik og hendes rolige og bestemte: „Gaa i Seng, Erik, du er jo syg ...“

Det blev ikke bedre, da han kom til at ligge ned. Han havde Fornemmelsen af, at hans Ryg var skruet opefter og holdtes paa traadfine Staalfjedre. Og alle Nerver var som spændte Ledlængder, for hvert Sekund blev der længere mellem Leddene, Spændingen blev stærkere og stærkere, han vilde sprænges indefra og styrtede med et Brag.

Øjeblikvis hvilte han i Tanken om det Velbehag det vilde være i det Nu, da alt slappedes og sank paa Plads, da hans Rygrad lagde sig ind i sit Leje igen og hvert eneste Nerve-Led paany nittedes sammen til et Hele.

Han vilde søge at beherske Uroen ved at tvinge sig selv til at ligge aldeles ubevægelig. Og han laa stille og følte det, som om Blodet i ham var Rovdyr, der rasede og sled i hinanden, som om alt stoffligt i ham var i larmende Opløsning.

Aldrig havde han vidst, en Nat kunde være saa lang.

„Gold Stræben fører til Helvede“ — han hørte Saras tørre Stemme og saa hende sammenfalden derude paa Stentrappen.

Ubevægeligheden blev ham tilsidst uudholde-

lig. Han foretrak Rastløsheden, hvor han ikke saa intenst kunde følge det fysiske Liv i sig selv. Inde i Arbejdsværelset fik han en ustyrlig Lyst til at ringe Vibeke op og sige hende, at nu kom han, og hun skulde forstaa ham.

Med sin Overfrakke paa gik han frem og tilbage i den kolde Stue, i det stærke hvide Lys, der paa en sær knivskarp, truende Maade forhøjede Nattens Tavshed. Han kunde ikke holde sin Springbræt-Tilværelse ud. Han kunde ikke. Hans Drøm fra den Nat maatte blive til Virkelighed, før blev der ikke Fred.

Men Vibeke var ingen Døgnflue, der brød med den ene i Dag og forlovede sig med en anden i Morgen. Altsaa var det ikke dér — udover et nødvendigt Forsøg. Nej, det var Egil Drue.

Egil Drue skulde væk! Stenbock stod stille og saa stift ned i det røde tyrkiske Tæppe, saa intet, sansede intet. Idet han aandede ind, saa hans Skuldre løftedes, følte han en stor, formløs Kraft stige i sig som Røgskyen fra et Krater! Med Hænderne sammenlagte, Hovedet skruet lidt til Siden, stirrende stift ind i Kulkassen uden at se den, nikkede og nikkede han.

Egil Drue skal væk.

TIENDE KAPITEL

Aldrig havde Steenbock set Vibeke saa tiltalende — for hun var saa syg, at det selvbevidste var segnet for alle mulige Genvordigheder. Først var hun forkølet, som jo alle Mennesker var, og saa var Egil til Prøve hele Dagen, og saa var det endelig Vejret. Hun gik fra og til Vinduet og saa paa de store, hvide Haglkorn, der kom som piskede ned fra Himlen og knækkede mod Ruderne. Vindstødene jamrede og rev, langelig tudende eller studs forbitret omkring Muren og snusede omkring Vindueskarmen som hungrige Ulve.

Steenbock sad paa Divanen og fulgte, smilende i Blikket den travrige Skikkelse, der i en slæbende, blød brun Klædeskjole gik frem og tilbage. Hun var saa pylret og saa lille og saa ked af det, og saa klagende i Mælet som et lille forkølet Barn. Hun blev tilsidst staaende ved Vinduet saa bedrøvelig som én, Gud og alle Mennesker har forladt.

„Hvis jeg var Egil Drue, vilde jeg skynde mig at blive *saa* syg,“ sagde Steenbock med undertrykt Lune.

„Hvorfor?“

„Jo. For hvis jeg var, som Egil altsaa“ — han bukkede — „ak, saa syg, saa glemte De i det samme alle Deres egne Traurigheder.“

„Ja!“ Hun vendte hende fra Vinduet Ansigtet om imod ham og smilede — et Smil som et Solblink, der kom og straks var borte igen. „De kender mig godt, Steenbock; egentlig bedre end Egil.“

„Jeg smigrer mig ogsaa med at være intelligenter end den Herre.“

Hun tav længe. Angrebet var saa raat ligetil, der var intet Forsvar.

„Hvis jeg bad Dem om noget, Steenbock, vilde De saa gøre det?“

„Jeg er lige ved at tro det — men lad høre.“

Hun kom hen til ham, stod uvis vuggende, træt i alle Ledemod. Saa lod hun sig glide ned foran Divanen og lagde Panden og de korslagte Arme paa Tæppet. Han tvang sig med en mægtig Anstrengelse til at lade som ingenting, lagde kun sin Haand ind under hendes Pande og følte dens smertelige Brænden.

„De kan ikke lide Egil, Steenbock!“

„Kære,“ Steenbock lo, „Egil Drue er ikke ude af min Tanke nogen Time Dag eller Nat. Men hvad var det, De vilde bede mig om?“

„Jeg vilde bede Dem respektere, at jeg er forlovet.“

„Det vil jeg ikke!“

Der blev en lille Pause. Saa hørte han igen den lidt smertesløve Stemme.

„Vil De heller ikke respektere, naar jeg er bleven gift?“

„De bliver aldrig gift med *ham*!“

„Jeg vil ikke have, De siger det, Steenbock,“ klagede hun vrippent. Hun lagde Panden tungere mod hans Haand og aandede hørligt.

„Der er en Ting, jeg aldrig har kunnet forstaa,“ sagde Steenbock. „Det er, at *De*, Vibeke, har forelsket Dem netop i Egil Drue.“

„Hvorfor?“

„Fordi mindst Halvdelen af Københavns Kvindemennesker har gjort det samme. Det er ikke noget særlig originalt Valg!“

Hun ventede lidt, inden hun svarede — saa kom det sløret og træt, næsten resigneret.

„De er meget klog, Steenbock.“

Men om jeg deler min Kærlighed med *hele* Københavns Kvindeverden, saa rokkes den aldrig, naar den én Gang er der.“

Han bøjede sig ned over hende, han vidste godt, at han nu gik udenfor sit Program, men han var ikke mere sig selv mægtig. Der var over hende noget af det samme som den Vinteraften ude hos Sara, da hans Sygdom begyndte. Og hun havde ikke Lov til, naar hun vidste, hvordan han havde det, at overgive sig til ham, saa tillidsfuldt, saa hvilende intimt.

Og uden Indledning kom det.

„Hvad skal alle de Omsvøb til, De ved jo godt, at jeg elsker Dem. Men jeg elsker Dem saa sinds-
svagt, saa De ikke gør Dem Idé om det.“ — Det
ligesom kneb sig ud af ham til at begynde med, saa
styrtede det rivende frem, idet han lagde sin Arm
tvingende ned over hende og bøjede sig forover.
„Jeg elsker, elsker, elsker dig, Vibeke, jeg elsker
dine lange nydelige Hænder, jeg elsker hvert Ord
fra din Mund, jeg elsker Blikket i dine Øjne, der
er saa fast, saa man kan bygge et helt Liv paa det.
Jeg tror paa dig som paa et stort Menneske, derfor
elsker jeg dig saa blødende — jeg kan slet ikke
sige dig en Hundredepart af, hvad jeg mener, bare
at mit Liv er øde, saa idiotisk, saa uudholdeligt, og
sammen med dig — aa, mine Tanker drukner
svimle ved Tanken om alt, hvad det kan blive med
dig. Herregud Barn, jeg vil jo være imod dig, som
du ikke drømmer om. Og saa synes jeg, at strække
Hænderne ud efter dig, er et Slags Bedrag, for
du aner ikke selv, hvor dejlig du er. Men saa sy-
nes jeg igen — saa synes jeg — du kan ikke kom-
me i bedre Hænder end mine alligevel.“

Hun gjorde Forsøg paa at komme op, han
holdt hende nede ved Trykket af sin Arm.

„Jeg elsker dig som Mænd undertiden elsker,
det vil sige, der er mellem Jordens Millioner Kvin-
der kun ét kvindeligt Væsen for mig, det er dig!

Forstaar du, hvad det er for en Hvil for en Mand, forstaar du, det er hans Liv om at gøre at faa netop hende! Det er ikke alene det, at der kommer Mening i hans Tilværelse, for det kunde der vel komme med mindre. Men han bliver et helt Menneske ved hende. Der er ikke et Atom, der viger til Siderne, der er ikke en Tanke, der farer vild. Det er saadan, jeg elsker dig — og det er saadan, jeg vil elskes af dig — hører du, Vibeke, du *skal* elske mig. Jeg har ikke jasket med mig selv, jeg ved, du har heller ikke, kan du da ikke forstaa, at vi ...“ — Steenbock fandt ikke Ordet, der lige ramte hans Mening, saa sprang han det over og skyndte sig videre: „Det var først ved at se og høre dig, at det gik op for mig, hvordan det var, jeg haabede at elske og blive elsket! Det er mange Gange, at Mænd brænder inde med en stor Kærlighedsevne, fordi de aldrig finder den Kvinde, der er stor nok til at bære den. Men jeg vil ikke brænde inde med min, jeg vil ikke, Vibeke, jeg gør det ikke. Du er til, og jeg vil have dig!“

Steenbock vidste godt, at han benyttede sig af hendes Træthed og Halvt-tilregnelighed, men skulde hun overvindes, maatte det ske ved Overrump-ling, i et Øjeblik som nu. Han bøjede sig dybere ned over hende og talte tæt ved hendes Kind:

„Mærk, som De er her hos mig, Vibeke, med

Stormen derude og Lunheden herinde og mine Arme om Dem, føler De Dem ikke mange Gange tryggere hos mig end hos ham?"

Han lagde begge Hænder om hendes Hoved og forsøgte at løfte det.

„Se paa mig, Vibeke!"

„Nej."

„Nej, for De tør ikke. For saa slaar De Armene om min Hals og overgiver Dem!" Han følte det saavist som noget, at kunde han i dette Øjeblik faa hende til at se ham i Øjnene, saa overgav hun sig, saa gled hun i Svimle ind til ham, og han beholdt hende.

Steenbock, " sagde hun dæmpet — og han hørte i samme Nu, at det pylrede, det barnlig myge, var strøget af Stemmen, hun skød hans Arm bort og rejste sig. „Jeg holder af Egil. Det er ikke alene Troskab til et givet Ord, tro ikke det. Jeg holder af ham. Derfor siger jeg ikke, at jeg ikke kunde være kommen til at holde af Dem. — Det kunde jeg sikkert, saa langt vil jeg strække min Sanddruhed —."

Steenbock saa i et Glimt Køge Strand for sig, saa hørte han hendes korte Afslutning.

„Men nu er det for sent."

„Jeg respekterer ikke det for sent."

„Jeg skal lære Dem det, Steenbock," det kom med hele hendes gamle stivsindede Hovmod.

„Det skulde *han* og ikke De lære mig."

Hun tav igen, slaaet. — Og tav saa af Stædighed. Indtil hun pludselig saa ham lige i Øjnene:

„Hvis De tror, De kan tage mig med Vold, aandelig Vold, Steenbock, saa forregner De Dem ganske umaadelig.“

Hun gik langsomt over Tæppet og stod længe og saa ud af Vinduet. Thor var til Prøve, Kaja i Butikker, der var ganske stille i Lejligheden. Steenbock blev siddende og fik sig selv i Lave igen. Han erkendte ikke noget Nederlag, selv om det heller ikke var nogen Sejr. Og han ventede tavs, til Sindet havde slaaet sig hos hende, skilles fra hende paa denne Maade faldt ham ikke ind.

Saa sagde hun lavt, ind mod Vinduet:

„Jeg ved jo godt, det er ikke en „Erobring“, det gælder for Dem, Steenbock. Og det kan jo i og for sig ikke bebrejdes Dem, at De strider for det, De gerne vil have, det gør vi jo allesammen ...“

Telefonen ringede, Vibeke gik ind og tog den — et Øjeblik efter kaldte hun paa ham og rakte Hørerøret ud imod ham.

„Deres Kontor kalder.“

Steenbock tog Røret — han nikkede ind mod Tragten og sagde stilfærdig: „Ordn det, som De kan, Svendsen, jeg kommer senere.“ Han hængte Røret paa Plads og vendte sig om til hende.

„Vigtige Telegrammer fra Udlandet,“ sagde han flegmatisk.

„Men skal De da saa ikke hjem, Mand?“

„Joe, det skulde jeg egentlig. Men jeg kan jo ikke tage hjem, før jeg har sagt ordentlig Farvel til Dem.“

Hun rystede paa Hovedet. „Steenbock, Steenbock, hvor De har forandret Dem.“

Han nikkede, staaende ved Døren med hendes Haand i sin.

„Ja. For jeg skal sige Dem, Vibeke, jeg vil have alle de smaa Glæder tilbage, dem, der giver Tilværelsen Smil.“

Hun kunde ikke dy sig for at le.

„Hører jeg til de smaa Glæder?“

Han saa ind i hendes Øjne.

„Jeg var en Gang flabet imod Dem, Vibeke — De ved godt, hvornaar det var, ikke sandt — ved Køge Strand?“ — Hun nikkede. — „Det var, da jeg endnu var paa Kant med de smaa Glæder og troede, jeg kunde leve uden dem.“ Hans Stemme blev lav og dybt alvorlig. „Men det kan jeg ikke, og nu vil jeg saa gerne gøre mig gode Venner med dem — og derfor beder jeg Dem, Vibeke, om Forladelse.“

Hun nikkede smilende. „Jeg skal ikke tænke det mindste mere paa det. Og vil De saa gaa hjem paa Deres Kontor og passe Deres Ting!“

Han slap endelig hendes Haand — og tog den straks igen.

„Herregud, hvorfor er De nu ikke min Kone. De passede saa urimelig godt til at være en Mands

Kone og sende ham ind paa sit Kontor, naar han er plagsom forelsket.“

„Hvis jeg saa var ligesaa forelsket, saa ruine-rede jeg ham jo — og mig selv med.“

„Ja, — men det vilde være en livsalig Ruin. Analog med at dø i Skønhed. — Forresten fik jeg Dem jo efterhaanden helt rask.“ Han hilste smilende fra Trappegangen — udenfor Gadedøren strøg Vinden hans Kind, først da mærkede han, hvor ophedet han var.

Egil Drue sad i sit Paaklædningsværelse paa Teatret. Han sad med Albuen støttet mod Bord-pladen og trommede nervøst med den frie Haand. Steenbock havde kaldt hans Forlovelse „en spøge-fuld Periode“ — sagt, at han tog intet Hensyn til Ting, der ikke passede ham. Egils Fordring paa Vibeke passede ham ikke, og han gjorde ingen Røverkule af sit Hjerte, han viste ved enhver Lej-lighed, at han intet Hensyn tog. — Der maatte være sket noget mellem ham og hende, som Vibeke ikke vilde ud med — og spørge turde han ikke. Sæt Steenbock havde været inde paa Sygdomme og Smittefare og den Slags Ting, og Vibeke havde nægtet at høre — nej, det var aldrig værd at røre ved det.

Han havde mest Lyst til at gaa derop, paa Amagertorv, hvor Steenbock boede, slaa en Næve i Bordet og faa Luft i Striden dem imellem. Men — — han veg for Tankens Realitet. Man traadte ikke gerne op imod Steenbock. Uvilkaarlig gjorde man det ikke — *han* i hvert Fald ikke.

Steenbock var en brutal Mand, naar han var ved det Sind. Han kunde finde paa at sige sin Mening lige ud.

Hvis ikke Steenbock pludselig, som en Trolde af en Æske, var dukket op mellem Vibeke og ham, havde han ikke behøvet at se saa sanddru paa Tingene, som han nu maatte til. Og det var ikke noget morsomt Syn — Egil Drue trak Vejret tungt — ak nej. Han kunde aldrig vide sig sikker for hvad Dag eller Time Steenbock fandt paa at sige til Vibeke: Jeg holder af Dem, og derfor er jeg berettiget til at spørge: Ved De, at den Mand, De vil gifte Dem med, er mærket af den internationale Verdenspest, er forgældet og saa slap i Karakteren, at han, skønt han inderlig gerne vilde være Dem tro, lader sig lokke til at forraade Dem Nat efter Nat?“

Han maatte forudkomme Steenbock med en Tilstaaelse. Ja, det maatte han. Naturligvis skulde den være kommen for længe siden — men han havde ikke haft Kræfter til at gaa lige i Ilden og lade det briste eller bære. For der *var* jo det lille Haab, at Vibeke kunde finde paa at tage Konse-

kvensen af sin Kærlighed og alene ville bygge op, hvad saa mange havde revet ned. Men havde han dynget Løgn paa Løgn, bevidst ført hende bag Lyset, og hun fik det at vide af andre.

Det var der ingen Redning for, kendte han hende ret.

Han hadede Steenbock. Hadede ham afmægtig som en besværlig Samvittighed. Steenbock laa som Tyngde over hans Sind.

Uvilkaarligt løftede han Skuldrene, som vilde han ryste noget besværligt af sig.

Han veg ikke for Steenbock — før skød han sig en Kugle for Panden.

Og Steenbock — Steenbock opgav aldrig en Ting, han havde faaet i sit fjældagtige Hoved.

Egil Drue trak uvilkaarlig Vejret tungt igen — saa brystede han sig og trak Rynker paa Panden — følte samtidig, at det var Teater-Rynker — Fanden hente ham, om han heller gav op.

Han havde mødt Steenbock i Bredgade, da han om Formiddagen gik til Prøve — han havde været sin daglige Morgentur i Frederiksgade for at hilse paa Vibeke. De havde begge taget til Hatten, men ingen af dem havde gjort Mine til at standse for at tale sammen. Hvad skulde de ogsaa det for? De havde kun ét at tale om og netop det ene vilde ingen af dem drøfte med andre end sig selv.

Men Steenbock havde set daarlig ud.

Og siden foregøglede Egil sig, at Steenbock fik

Lungebetændelse og døde. Man havde da før hørt om Mænd i Steenbocks Alder, der en Tid sloges med en ondartet Forkølelse, til den gik over til Lungebetændelse og gjorde det af med dem.

Det vilde være det allerletteste.

Saa dejlig let.

Han vilde helst tænke det saadan. Han undte Steenbock at blive hældt ud, fra alle sine Evner, sine Udsigter og sine Blade. Hvad Fanden kom hans Ting Steenbock ved? Hvor mange, mange, ja Tusinder bar sig ikke ad, som han agtede at gøre, saafremt det kunde gaa: giftede sig paa en Fortielse og indrettede sig bagefter saa godt, det lod sig gøre. Han elskede blindt og afsindigt, og han havde faaet en ny Trang i sig til at naa alt det, han én Gang havde drømt om, blive en verdenskendt Kunstner. I Vibeke alene laa Fornyselsen. — Rent bortset fra, at hendes Kærtegn var ham ligesaa uundværlige som Føde og Klæder, alene den Tanke, at han maaske om en Time ikke ejede hende mere, kunde gøre ham gal.

Med Guds Hjælp fik Steenbock nok Lungebetændelse og døde.

Det var vel for Helvede ikke ham, der havde taget en Kvinde fra Steenbock, men Steenbock, den Hund, der var ude efter hans! Naa! — Egil huggede Næven ned i Bordet, idet han rejste sig, det var paa høje Tid at maskere sig til Forestillingen.

Mens han gik og gjorde sig i Stand, saa han

Steenbock dø. Han saa et Dragegab opspærret og løftede Foden for at sparke noget derind.

Saa løftede han Skuldrene for at ryste en knugende Byrde af sig, en forbandet Uvane, han havde lagt sig til paa det sidste.

Spillet sluttede tidligt. Egil Drue gik, efter Omklædningen, op gennem Strøget, han skulde til Aftenselskab og træffe Vibeke der.

Det var naturligvis ikke netop gudvelbehageligt at gaa og haabe paa et Menneskes Død. Men nu havde han en Gang haget sig fast i den Idé — det var en Redning. Han kunde ikke faa den for-dømte Satan rystet af sig paa andet Maade. Hans Haab groede i ham, saa han fik en stigende Følelse af Spænding, som var pinlig. — At Manden kunde være saa uforskammet at blande sig i hans Ting, tro Fanden plagede ham! Hvem sagde forresten, at han, Egil, var saa — saa — naa, Ordet kunde det jo være ligemeget med! Maaske havde Aarene faaet ham i Lave igen — forsaavidt naturligvis. Han havde et Steds læst, at Organismen fornyedes i alle Celler, hvert femte Aar var det vist. Naar alt kom til alt, var han maaske en meget passabel Mand; dette at han altid ligesom gik i Savsmuld kunde være et nervøst Fænomen.

Han vilde en Dag tage til Lolland og tale med sin gamle Ven, Per Haverslev. Han var en sandfærdig Fyr, den Per. Egil huskede endnu de mægtige Taler, han i gamle Dage holdt under Orgierne, ikke moralske det var Synd at sige, men medicinske, naturalistiske Prædikener om Livets Lyst, der altid havde den faderlige Vrede, Dødens Alvor, hængende over sig. — Det var den Gang, de udgjorde det berygtede Firkløver: Per, Sass og Klywer og Egil Drue, forbarmende Gud, hvad Mennesker egentlig kunde holde til. Egil Drue saa for sig den vanvittige Nat, de drak Gravøl, da Klywer om Dagen havde hængt sig. I hans Hjerne flød op paa Overfladen et broget, forvirret Billede af halvnøgne og heldrukne Individer af begge Køn — Ansigter dukkede op, som han længe havde glemt, Alma Gregersen, der senere blev Gadefejerske i Amerika, de to Søstre fra Fredensborg, der bildte Forældrene ind, at de havde Natarbejde i Byen, to vidunderlige Skovkatte, sorte som Zigeunersker og komplet æventyrlige med deres Flamingohalse, deres Guitarer, deres Sange og de Klæder, de aldrig havde paa.

Det var efter den Nat, Per havde faaet Skrupler. „Dette her fører til „Faderen“,“ havde han sagt. Og med megen Lægevidenskab udlagt for Egil, hvor meget en menneskelig Organisme taalte, og hvor meget ikke. Og han gik ad Ræsonnementernes slagne Landevej ind i et Ægteskab med en

lollandsk Rigmandsdatter og bosatte sig som Læge der, amputerede radikalt sin Fortid og fik et Navn, en stor Praksis og en Mængde Børn.

Per vilde være ærlig og sige ham rent ud, som han havde det, og hjælpe ham saa vidt han kunde. Tidligere havde han aldrig brudt sig en Døjt om, hvordan han havde det eller ikke havde det: „Leben und leben lassen“ havde været den røde Traad gennem al hans Færd. Nu derimod ...

Han var naaet til Amagertorv og blev staaende ved Storkespringvandet for at se op til Steenbocks Redaktions-Vinduer. Der var Lys. Saa skulde han forhaabentlig ikke se det Bæst i Aften. — Det Vindue med den smalle Jern-Balcon var Steenbocks. Det var en forløsende og sød Trøst, at Lyset maa-ske skulde slukkes i det Vindue, og den Arbejdshest derinde gaa til Bunds.

Han gik videre — hilste paa Bekendte og sugede begærlig den kølige, friske Natteluft ind. Det var blevet frostligt stille og rent efter Oktobers Ruskregn og Storm. Og han trængte til frisk Luft. Hans Hoved var tungt af Spænding, han var vis paa, han vilde kunne føle det paa sig i det Øjeblik, Steenbock opgav Aanden, hurtigere end om han fik det at vide pr. Telegram. — Telegrammer var jo i Grunden kun indkapslede Tanker, der fulgte statsautoriserede Naturveje. Hvem var det, der havde sagt det for nylig — og føjet til, at det kun var et Tidsspørgsmaal, naar Tanken ikke en Gang

behøvede særlige Stationer, den lod sig lovbunden føre fra Hjerne til Hjerne, fra Bevidsthed til Bevidsthed. — Hvem var nu det, der havde sagt det? — Hvem — han følte Blodet stige sig til Hovedet af Vrede, nu vilde han huske det.

Aa, det var Sara! Sara var gal — Tanken om Sara var ham en Lise midt i hans Modgang, han pløjede hende økonomisk igennem. Hun havde sagt det den Aften, da hun beskyldte ham for at have grønne Glorier om Øjnene. Sara var bleven gammel og bedsk, hun havde faaet noget ondt i Øjnene, som han huskede fra Aage, før han blev gal. Forhaabentlig blev hun ogsaa nok gal, saa kunde hun heller ikke forraade ham. Sikkert blev hun gal, Sara ogsaa ... „Se, det er, hvad du menneskeligt kan præstere, forstaa det, Egil,“ hørte han Saras lave, ru Mandfolkerøst gennem en Villastues Halvmørke. Han skyndte sig at blive færdig med Sara.

Kaja skulde have Bryllup paa sin Fødselsdag i Januar, hun havde tilbudt at holde Vibekes først i Juledagene, det gjaldt altsaa blot at holde den flydende en og en halv Maaned.

En af de allernærmeste Dage vilde han tage til Lolland, han skulde dog vise Steenbock, at han var Mand endnu.

Uvilkaarlig trak han Skuldrene op, Plagen var over ham.

Blot han ikke skulde i Selskab, han kunde ikke

taale at tale med nogen, han var syg af Spænding.

Det første, Egil saa, da han kom ind mellem Gæsterne, var Steenbock, i Kjole og hvidt, nybarberet og elegant, straalende af Sundhed og godt Humør. Han stod i et Hjørne og konverserede Vibeke. Egil fik Kvalme af magtesløs Vrede.

ELLEVTE KAPITEL

Eksprestoget Syd fra buldrede ind mod København.

Egil Drue sad ved Vinduet og saa ud. Han gavede utidigt — Toget kørte over Masnedø-Broen, som et vildt Spand, der et Øjeblik holdtes i Tømme. Broens Tremmer skiftede for hans Øjne som Træerne i Udkanten af en Skov, med den blaanende Himmel bagved. Han blev saa svimmel af at se paa de idelig skiftende Tremmer og kneb Øjnene i — det reddede ham kun halvt, igennem de tynde, nervøse Laage følte han omtrent ligesaa pinligt den svimlende Skiften — Gud give hele Broen vilde ramle sammen, saa var han færdig med det samme.

Toget var ovre, det store Jernlegeme satte brøllende og tordnende ind over Land, han hørte dets Hjerteslag: Dukke duk, dukke duk — raslende fo'r det forbi et Par Landstationer, ædende Luft i sig i mægtige Portioner strævede det igennem frosne Pløjemarker, styrtede susende, saa Vinden peb det om Ørerne hen over Enge, brasede ind

gennem Skov og Krat, skovlede Modstand fra sig i hensynsløse Spark og regnede hverken Lys eller Mørke. Forude puffede Lokomotivet Damp fra sig, avlede Skarer af hvidgraa, bredvingede Fantasifugle, der hvirvlede hen over Terrainet. Toget gav dem Fanden, puffede og hostede og rasede videre, som vilde det ikke være sin Gerning ved.

Der var noget i den fortende Energi, der trættede Egil frygtelig. Han satte sig gabende tilbage i sit Kupéhjørne og fulgte med Blikket Røgen, der i vilde Saltormortaler hvirvlede hen over Pløjelandet — det saa ud, som uordentlige Vatflager blev trukne frem, og stadig hang noget af Vattet fast og blev hængende i de ru Pløjefurer. Lidt efter lidt blev det til levende Væsner — han saa dem som paa en Scene, hans trætte Øjne fulgte deres krampagtige Hvirvlen. — Ak ja, var han ikke saa træt, saa . . . for hans Øjne formedes en Ballet, et godt Motiv! Men han havde ingen Brug for Motiver mere, Per havde været saa forfærdende oprigtig. — De graahvide Hvirvel-Fantomer lagde sig svindende hen over Markerne, de saa trætte ud, ogsaa de var snart færdige med deres Dansen.

Nej, han havde ikke Lyst til at tænke.

Og svimmel lukkede han igen Øjnene, lagde Hovedet tilbage mod det røde Fløjel og blundede.

Toget lindede Farten, gled i høfligt Tempo forbi en Station, snøftede sig op og fo'r af Sted som en

uvan Okse, der hugger ud af Jorden, med Dampen ud af begge Næsebor og med det ene Maal: gennem Renderiet at faa Afløb for sin Sinds-Betændelse.

Egil saa igen ud paa Landskabet, fulgte nøje Skoves og Markers Skiften — for hvad Glæde var der i at tænke.

Det mørknede hurtigt. Der var Hvile i Skumringen — eller han var bleven friskere efter sin Blund.

Han skulde vist blot sove meget.

I alle sin Ungdoms Aar havde han taget saa mægtige Forskud af vaagne Timer, at Tilbagebetalingen nu ikke kunde vente længere. Det, der var ranet fra Søvn, krævedes tilbage. — Og ved Hjælp af alt det vilde han nok blive den gamle igen, naa alt det, han svor til, da han begyndte sin Løbebane, det han havde opfrisket, naar han og Vibeke gik Ture og fantaserede om Kunst. — Naar den infame Taage, der bestandig laa over hans Hjerne, en Dag lettede, saa skulde Verden bare se! — Per var et Vrøvl! Fordi han nu selv var i Behold, behøvede han ikke med malplaceret Ædruelighed at vise sin Kammerat de ventende Gengælds-Ravne.

„Guds Naades Kunst“ havde Vibeke en Aften sagt. Positiv Kunst var at besjæle Kunsten med selve Guds Bud. Hun havde sagt saa meget, som han ikke kunde komme paa i Øjeblikket! Ikke

fordi hans Hukommelse fejlede det mindste, han var blot blevet sløv af at vente paa den Lungebetændelse, som aldrig kom. Steenbock var fremdeles i bedste Velgaaende.

Nu huskede han! — Gu' om hans Hukommelse fejlede det mindste! Jo, Vibeke havde paa en Spadseretur refereret en Samtale, hun havde haft med Steenbock — den Flab! Jo mere af Evner, man havde i sig, des mere havde man i sig af Gud, og des større Ærbødighed skyldte man sig selv som Bærer af det guddommelig skabende. Eller var det fra Sara han havde det — Evner var Skaberaand?

Det var ham saa ubeskrivelig ligegyldigt alt sammen, hvis blot Steenbock vilde lade være at plage ham. Han kunde gaa om Dagene og mærke den tunge Satan over sig, og han kunde ikke ryste ham af. Hvorfor kunde den Mand ikke passe sit, Egil undte ham ved Gud alle de Blade og alle de politiske Sejre, han gad eje. Men han, Egil Drue, var Københavns „Første Elsker“, den ganske Verdens „Første Elsker“, naar først han fik taget sig sammen. Steenbock kunde sejre i Politik, blandt Kvinder vilde sku han. Havde han ikke sin skønneste Ungdom endnu, han var 34 Aar; var han ikke smuk, var hans Navn ikke præpareret til Verdensry, var han ikke i Besiddelse af en besunget Hjertensgodhed og noget vist vindende, som ingen kunde staa for? *Alt* havde han.

„Det har blot ingen Rygrad mere.“

Det havde Per sagt — mens han saa forspist ud af reddet Selvrespekt.

Gid de ikke havde tændt Lys i Kupéen; der var mere Hvile i Mørket, mere Dulmen. Lyset faldt nu stikkende lodret ned paa hans Øjenlaage, der ikke kunde beskytte hans ømfindtlige Øjne tilstrækkelig. Gennem hvert Kupé-Vindue saa han Mørket ligge mod Glasset som en dybsort Fløjls-pude.

Jo mere Evne man havde i sig . . .

Hans Evner var ikke sat til, gu' var de ikke nej. Han kunde se utallige Ideer og Smaatræk til sine Roller i sig — men glimtvis — fjernt —. Og han kunde ikke samle dem til et Hele, det ene flød fra ham, naar han fik fat i det andet. Han var for træt. — Ikke udmarvet, som Per spids-smilende havde sagt, det var kun den Taage i hans Hoved — som naturligvis bare var Mangel paa Søvn. Men han skulde vist sove længe, mange Aar — han lagde Nakken døsende tilbage — før han syntes, han fik Bugt med den Søvnighed.

Evner var Skaberaand. — Det var da ikke, fordi hans Tænkeevne fejlede noget; det var sku da godt tænkt, at Evner var Skaberaand. — Sin Skaberaand var han vis paa at have i Behold, hvordan skulde selve Evnen kunne dø! Det var kun deres Værktøj, Nerver og Hjerne, Evnernes fysiske Værktøj, der var i Ulave. Han var som

et Skib med en kostbar Ladning, sejlet vanvittig med og rigget vanvittig til, den kostbare Ladning kunde — efter Pers Mening — ikke mere bjerges. Hvert Menneske var altid en vis, større eller mindre, Sum Evner betroet, og Summen var bestemt til Opbyggelse for Jorden.

Var dette nu? — joe, Vibeke havde vist sagt noget lignende. Eller var det Sara? — Steenbock? — Igen Steenbock. — Overalt stødte hans Tanke paa Steenbock, det var, som om Steenbock havde besat ham. Undertiden fik han en forrykt Lyst til at slaa, bare slaa, om han i Blinde skulde kunne træffe ham.

Det gjorde godt at se ud i det sorte, dulmende Mørke. Egil rejste sig og stod op foran Ruden, hans eget Spejlbillede kom ham i Møde derudefra — han vendte Hovedet om, ogsaa fra den anden Rude kom det ham i Møde, det var morsomt nok, en Afveksling i hans triste Tænken. Han kunde gaa frem og tilbage og hilse paa sig selv begge Steder. Flatteret skøn af Mørkets Baggrund og Glassets Glans stod han derude som et vidunderlig skønt Menneskeværk. Sort fra øverst til nederst, slank, med den hvide, hvide Flip og det regelmæssige Ansigt, der havde ægte Perlens gaadefulde, havskumshvide Lød, den lige, skarpe Næse, den klassisk byggede Amormund — som en ung Grækers — de mørke, hede Øjne skinnende fra ovale Dybder, den blændende hvide Pande.

Det var, som om alt det fuldendt skønne og raffinerede forfinedes end mere derude i Mørket, en fejlfri, gudeskøn Skikkelse lige fra det fastformede Hoved paa den ranke Hjortehals til Hofternes Slankhed, der tabte sig i Mørket. — Hvem var nu det — jo, det var vist Goethe, der havde sagt, at tilsyneladende havde Naturen haft et vist Kvantum Stof til hvert levende Væsen, den frembragte, men den var ikke altid lige heldig. Undertiden var Benene for korte og Kroppen et tilsvarende Stykke for stort, eller paa anden Maade disharmonisk sammensat. Med ham havde Naturen været heldig, han saa ud, som om hver Del var vejjet og afpasset ganske nøje, før det blev gjort til et Hele.

I Længden blev det noget uhyggeligt at staa og se et Menneske dør i det smalle Kupé-Rum — og ligesaadan bag ham i det andet Vindue. Det var næsten, som kunde det være Celler, smalle, med rødt Fløjl, polstrede Celler, hvor hjernesvækkede og fødte Idioter spærredes inde. Gik han ikke selv frem og tilbage, som om han var indespærret, og dør og dør var en Celle med andre indespærrede. De kunde se ind til hinanden gennem Glasvinduer. Celler her og Celler dør, Celler alle Vegne, et helt Komplex af Celler med et levende, beskadiget Individ i hver. Derinde gik Aage og flaaede i Vanvid sine Klæder af sig, derinde sad Karin paa en halvopplukket Madras, svømmende i Trevler, og sang bakkantiske Sange, mens Haaret uredt flød

om hendes nøgne Skuldre. Derinde i den anden Celle laa hendes Barn, en lille aandende guldgul Kødmasse midt paa Gulvet og saa op med underlig forladte Dyresøjne. — Og Julius Dædeken som en forkrøblet Kirsebærblomst og Sara med sine røde Øjne — jo jo, Opløsningsdjævelen havde ogsaa Farvesans. Og der vilde komme mange endnu — her gik han selv — Vibeke.

Men var han da gal, han havde fantaseret sig op, saa han svedte. Og hvad maatte de andre indespærrede tro om den Marsch, han satte op. — Hvor Fanden kom de forrykte Ideer fra! Føj for . . . Han trak Skuldrene i Vejret og rystede sig. Føj!

Som hans Hoved brændte!

Mon han var syg?

Nej. Han var ikke syg — — — Det var forbi med ham, han indrømmede det! — Gu' gjorde han ej! Give tabt, aldrig! Uden Vibeke, og knækket som Kunstner, nej gu' om han vilde. Hvis Steenbock bildte sig det ind, saa

Han trængte kun til at sove. Han følte, følte saa tydelig Evnerne inde i sig, saa dem — men saa langt borte og saa vigende, han magtede ikke at udløse dem! Som han til Tider ikke magtede at staa paa sine Ben engang; han gik som paa Trøske.

Var der for ham kun — kun — Døden?

Det kunde ruske een op, det „Døden“ — puh!

Det gjorde varm helt ud i Huden. Hvem der kunde sove fra det altsammen.

Lysene begyndte at blive saa talrige, han nærmede sig København — med den styrtende Fart, Toget havde paa, vilde han være inde om et Øjeblik. Og Vibeke vilde tage imod ham ved Stationen, det havde hun lovet. — Og han var saadan! Han sansede ingenting klart, en sær Tilstand mellem Sløvhed og Feber.

Nej, nej, Vibeke skulde ikke se ham saadan. — Han rodede febrilsk rundt i sin Rejsetaske. — Nej, det skulde hun ikke — Per var alligevel en tro Ven. — Bare, bare det kunde naaes, inden Toget . . . Hvor i al Verden havde han da lagt det. — Naa, der var det, endelig. Hans rystende Fingre trykkede paa den gule Knap, og Laaget til den lille, med simpelt rødt Atlask betrukne Æske sprang op og viste en Sprøjte med to smaa Naale i forskellig Størrelse. Hvilken af de to var det nu — aa, det kunde vel være lige meget, videre ondt kunde det vel ikke gøre . . .

Toget sagtnede Fart — standsede.

Derude stod Vibeke.

Hun løftede det blege Ansigt, de sorte, straalende og stærke Øjne spejdede. Egil sprang ud, før Toget helt var gaaet i Staa, slog sine Arme favnende om hende, kyssede hende og lo og trak overstadig af med hende igennem Sværmen.

„Gud hvor det er dejlig endelig en Gang at

se dig i helt godt Humør!“ Vibekes Øjne lynede glad i Lygteskæret op imod ham, han ruskede hende henrykt ind til sig og strømede over af barokke Kælenavne. Indtil hun tilsidst satte sin Muffe op foran hans Mund, for at han skulde tie stille i det mindste saa længe, til hun fik fortalt ham det store, dejlige, hun havde faaet at vide i Dag.

Hendes Ansigt blev et eneste straalende lykkeligt Haab.

„Jeg skal prøve for Direktøren paa Lørdag!“

Egil lo frydefuldt — han havde aldrig været videre begejstret for Vibekes Skuespillerinde-Nykker, men det var ham i Øjeblikket umuligt at ærgre sig over nogen Verdens Ting.

„Vibeke, vi tager en Bil — straks — jeg kan ikke holde ud at rende her paa Gaden og ikke maatte kysse dig.“

„Vist ikke nej, saa er vi jo hjemme paa et Øjeblik, og jeg bryder mig ikke om at komme hjem. Kaja har forresten sagt, hun vil give Middag, hvis Prøven gaar godt — og hvis hun maa faa Lov til at overvære den. Tror du ikke godt, hun kan det?“

„Sagtens!“ Han virrede med Hovedet og gik raskere til. Tænk det var i Morges, Vibeke fulgte ham til Stationen, han syntes, det var Uger, ja Maaneder siden. Noget dæmrede for ham, noget mørkt og tungt, det flød bort for de lifligste Syner.

Vibeke var i hans Arm, og Vibeke var Guld og Perler. Han saa hende som i en Straaleglorie, et mørkegrønt Fantom, der fjernt mindede ham om Vandfald med Ræveskindets Skumbræmme om Hoved og Hals, et Hoved saa langagtigt og formskønt som den uvurderlige Perle, Dronning Maria Stuart bar i sin Halskæde. Og det lysende Perle-Ansigt vendte imod ham, hvidt og hengivent, og hendes Øjne var som ravnsorte Funker og de lo, i Stjerneglimt til ham alene, Egil Drue, Københavns „Første Elsker“, Verdens . . .

De kom over Amagertorv — der var Lys i Steenbocks Vindue, hans private Arbejdsværelse. Der gik vel en Sky for Egils Glædes-Sol, men den opløstes straks igen. Hvad regnede han ham — ham — der havde en Mund som en lille tør Grøft midt i frosne Stubmarker.

„Men som du løber, Menneske!“ Vibeke holdt leende igen, han følte Trykket af hendes Arm paa sin. Det rislede vellystigt, feberblussende igennem ham.

„Ja, for jeg vil hjem — til Kajas tropiske Hjørne — ellers kvæler jeg dig midt paa Gaden.“

TOLVTE KAPITEL

Nede fra Tilskuerpladsen blev Egils Opmærksomhed i stigende Grad behersket af Vibekes Prøve for Teaterchefen, der sad paa en Stol i et Hjørne af Scenen. Hun skulde spille „Eline“ i „Fru Inger til Østråt“, som hun havde indstuderet med Egil, og „Lady Macbeth“, som Sara havde indstuderet med hende. Kaja sad ved Siden af ham, en af hans Venner havde lovet at assistere som Macbeth.

Elines „Jeg hader!“ lød sammenbidt deroppefra og dog med den underliggende, endnu ikke bevidste Kærligheds Fylde. Men det saaes, at Rollen var for spinkel, hun sprængte den. Beherskelsens svære Kunst raadede hun ikke over endnu, hendes Lidenskab slog den fine Jomfru-Rolle i Stykker.

Hun gik — om lidt skulde hun komme, ført af hans Ven, Usurpator-Parret Macbeth med de blodige Kroner. Hun havde bedt om og faaet Lov til at spille i Kostume. Egil havde skaffet hende det.

Det gav et Sæt i Egil, da hun kom ind; han halvt rejste sig —

Ja, der var hun, den stolte Frue! — med det sorte Haar stridt faldende om sine Dronningeskuldre, og de mørke, myndige Øjne med den slørede, sataniske Gløden i deres Dyb. Hun gik frem i en tung, rød, guldindvirket, gulfrynset Fløjlsdragt, og for hvert Skridt, hun gik frem, var det, som om Scenen lagde sig lydig for hendes Fod. Hun var Personlighed nok til at fylde hele Rummet om sig, med en Rankhed som var hun født med Retten til at myrde. Over den ene Skulder laa en Sele af brede med funkende Stene indvævede Guldbaand, lange Flors Pynteærmer, tunge af Frynser og Perler, hang ned fra Skuldrene, fæstede med store, fordringsfulde Søljer. Brede Guldborter slæbte over Gulvet og overalt, om Armene og paa Brystet, laa kongelige Smykker. Hun bar den tunge Kroningsdragt med en stor og kraftig, en dejlig og fribaaren Sagafrues Styrke, og Stolthed over sine Rigdomme frem for andre. Hovedet knejste, Kronen til Syne for alle. Det var Usurpator-Dronningen, der hævdede sin Stilling — Ansigtet var blegt og strengt, og Munden en smal Bue med nedtrukne Vige, et Ansigt, der slog alle Samvittighedens Angreb tilbage . . . men lidt efter lidt fik Glød og de tusinde Udtryk, efter som Faren voksede, og Spillet gik frem. Et im-

pulsivt lynende Spil, en Ildflod af Talent brød igennem, som Flammer ud af sprængte Vinduesaabninger, indenfor hvilke Branden længe har raset. Temperamentets Flammer smældede omkring hende, hele Scenen dirrede under hendes Spil — — Og tilsidst en skælvende Herskerinde, der stakaandet søgte at sikre sin egen og en Afsindigs Stilling, en Djævelindes Mod berørt af Samvittighedens første Pust . . . en synkende Vilje . . . en ængstelig Kvinde!

Scenen blev som en udbrændt, livsforladt Klode, da hun gik, en Valplads, der tav. Mens Kaja gik for at hjælpe Vibeke med Omklædningen, gik Egil op til Chefen, der sad grundende paa sin Stol.

„Fanden heller!“ sagde han blot, da Egil kom hen til ham.

Han rejste sig, tog Egil under Armen og gik op og ned af Scenegulvet. „Altsaa en klassisk Skuespillerinde — med alt Tilbehør, Ydre, Ild og Vilje. De er sjældne nu. Vor Tids Kvinder er gennemgaaende for smaa. Er de det ikke af Skabelon, saa er de det af Karakter — og omvendt. Vi evner ligesom ikke begge Dele mere.

Hvad skal vi give hende til Debut, synes De?“

„Sara Dædeken har foreslaaet Schillers „Jungfrau“.

„Tjaa — ogsaa det. Men vi kunde jo ogsaa

tage „Macbeth“ paa Repertoiret. Hun gjorde det uhyggelig godt. De faar en Konkurrent i Deres egen Kone, Drue! — — —

Men hun skal holdes i Tømme,“ sagde Chefen pludselig og saa med et knapt Sideblik paa Egil Drue. „Hun skal holdes i Tømme til at begynde med, ellers river hun Væggene ned. Den Slags Kræfter tror altid, de er uudtømmelige, Sygdom har de aldrig kendt, Frygt ikkeheller. De er som unge Tigre, der tror, Verden er et Bytte, der kan tages i ét Spring. — Men der skal mange Spring til, og Kræfterne skal holde ud til mange Aar og ikke én Dag!“

„Chefen vil altsaa engagere hende hertil?“ spurgte Egil; hans Tanker var hos Vibeke, der i skælvende Spænding ventede sin Dom, mens hun skiftede Tøj.

„Naturligvis. — Men sig mig, hvor har De egentlig fundet hende? — Er hun en Slags Niece af den rige Fru Miskov, hun bor hos?“

„Nej, nej,“ sagde Egil leende. „Fru Miskov vilde vist betakke sig for noget Tanteskab til en saa velvoksen Niece. Egentlig stammer Vibeke fra Esbjerg, en gammel Kaptajnslæggt med en Mængde kønne Døtre og en storstilet Husfrue, allesammen Aktricer à la maison. Et af de Pige-børn blev gift og drog paa Æventyr i Amerika med en Sanger. De naaede at sætte Vibeke i Verden, før de blev skilte — siden tror jeg nok, hun fik

Lov at leve eller dø, som det nu laa bedst for hende. Det laa bedst for hende at leve, men det har vist ikke altid været lige let . . .“

Saa kom Vibeke endelig selv, hun blussede, Øjnene glødede feberspændt.

Egil lagde sin Arm om hende, han saa paa hendes Ansigt, da hun fik sin Dom at høre — han saa det lyse op, han saa hende løfte Brystet i et dybt befriende Suk; han syntes, han kunde føle, hvordan aargamle Bekymringer og Mærkerne fra bitre Kampe opløstes fredelig. — Og han følte for første Gang i sit Liv, hvor et Menneskes Hjerte kan svulme ømt og blødt ved at se en andens Glæde.

Middagen skulde staa om Søndagen efter Prøven — i Kajas Hjem. Straks efter Frokost tog Thor og Kaja og Vibeke ud for at løbe paa Skøjter i Dyrehaven. Egil skulde spille i de to første Akter til Eftermiddagsforestillingen, han skulde spille igen om Aftenen — i Mellemtiden skulde Middagen være, til den Tid skulde de igen være hjemme.

Da det kom til Stykket, gad Kaja ikke løbe — det var ikke en Præstation, hvor hun kunde udmærke sig, saa foretrak hun at leje en tilfældig

Slæde og køre en Tur i Bakkerne sammen med Thor. Vibeke fik sine Skøjter paa og satte flyvende fremad, som om hun løb lige i Armene paa en Fremtid med et hæsblæsende Virke!

Da hun kom susende tilbage, styrede Steenbock lige imod hende. De noget tørre Kinder havde faaet Farve af Vinden. Der var et eget skarpt Smil i hans Øjne. Vibeke følte sig overbevist om, at det ikke var noget Tilfælde, at Steenbock var paa Skøjter netop i Dag. For alle Tilfældes Skyld væbnede hun sig med den venligste Ligegladhed, som om deres Mellemværende var aldeles glemt.

Han tog hende under Armen og løb frem med hende. Rundt om saa det ud som et slumrende Snehvide-Landskab. Alle de hvide Træer i den slørede Dag saa æventyrlige ud. De smaa Løvtræer var som Flokke af hvide Pudler, der sad smuk. Paa de brune Bøgebuske, der havde staaet i Læ, laa Sneen sparsommere, de lignede store brogede Buketter. Ude i den blaalige Dis stod Træerne ludende, dybt i Sneen, som frysende Mænd, der i Flok og Følge storkede fremad. Himlen var saa blaa som Sydens Have.

Steenbock konverserede om løst og fast. Skøjterne strøg Isen saa let som en nænsom Haand over en Kind, mange Mennesker fløj snakkende frem og tilbage. — Oppe mellem Bakkernes Træer, hvor den matblaa Dis var som Broer af Slør mellem Træerne, kørte Kajas Slæde planløst frem og

tilbage. Det farverige Kanetæppe saaes tydelig imod Sneen, det saa ud som en stor tropisk Sommerfugl flagrende fra Træ til Træ — stadig med den fjerne, melodiske Syngen af de mange Bjælder.

Saa saa Steenbock paa sit Uhr.

Vibeke standsede. „Skal De hjem?“

„Nej, men jeg aftalte med Fru Miskov at mødes med hende og hendes Forlovede paa Slaget 3 — til Kaffe i Eremitagen. Saa kan Damerne lige naa at komme hjem og blive klædt om.“

De fik Skøjterne af og begyndte at gaa op gennem Dyrehaven. — Kajas Slæde kørte foran dem og forsvandt mere og mere.

„Kan De huske,“ spurgte Steenbock pludseligt, „en Aften ude hos Sara, hvor Selvmord var kommen paa Tale. Da sagde De, at det kom ikke et Menneske ved, om De tog Livet af Dem. Sig mig, staar De ved det — eller var det en rask, forsoren Frase?“

„Nej. Jeg staar ved det.“

Han løftede Panden — noget underfundigt spillede i Musklerne om hans Mund.

„Godt. Men saa elsker De for det første ikke selv. Og for det andet tror De ikke paa, at De er Livets Indhold og Glæde for en anden. Havde De været *min* Forlovede og sagt det, saa vilde jeg følt mig *saa* saaret, som om De havde sagt mig lige op i Ansigtet: Jeg bryder mig ikke Spor om dig. — Har jeg ikke Ret?“

„Joe.“ — Vibeke gik foroverbøjet — „Joe forresten.“

„Vil De saa ikke ogsaa give mig Ret i en Ting til? Forleden Dag kom Deres Forlovede op til Fru Miskov. De laa paa Sofaen, da hans Stemme lød i Entréen. De blev ganske rolig liggende — af ren og skær Lunefuldhed — og lod ham nøjes med Naa og Ja, til alt hvad han sagde, til han tilsidst var rød og flov og ulykkelig. Indrøm, Vibeke, at det er manglende Respekt for den Mand, De siger, De holder af — en Mangel, der selvfølgelig er hans Skyld. Men naar De kan gøre det, saa er det, fordi De ret beset er forelsket i Drues Genialitet; De holder af ham, fordi han er dannet og smuk!“

„Og god,“ sagde hun lakonisk og blidt.

Steenbock brød sig ikke om Svaret; han blev heftigere, noget brændte igennem inde fra. „Ved De, Vibeke, Sara Dædeken sagde en Dag, at Kærlighed er den store Forsoningsfest i Menneskers Liv. Havde Deres Kærlighed været det, havde De aldrig udtalt Dem saa flot om Selvmord.“

„De er saa forskrækkelig logisk, Steenbock — og her er saa poetisk.“ Hun forsøgte at aflede ved at vise ind i Skoven foran dem, hvor Himlen stod som Emaljepletter mellem Træernes hvide Elfenben.

Han lo blot skarpt.

„Kvinde, Kvinde! Naar en logisk skarp Tanke-

gang borer ned til Bunden, og der paa Bunden ligger noget, som ikke er morsomt at se — saa hyl-ler man sig i Poesi og lader sit Liv raadne op fra Grunden.“

„Jamen Herregud, Steenbock, jeg er saa glad!“ Hun hørte selv i det ene Ord „glad“ en uvilkaarlig og fyldig Jubel. „Jeg har ikke i mit Liv haft ret megen Tid til og endnu mindre Grund til at være glad. Og nu endelig har jeg faaet Foden ind der, hvor jeg i Aaringer har længtes efter at komme. Der er ingenting, der betyder noget i Sammenlig-ning med det . . .“

Steenbock tog i det samme saa haardt om hen-des Haandled, at de begge standsede.

„Det skulde De blot vove at sige, hvis De var min.“

„Hov, hov!“ Hun saa fra Siden op til ham, han rystede af Heflighed. Der gik en besynderlig ubeherskelig Følelse igennem hende. Den Mand havde en egen haandfast Maade at kundgøre sin Kærlighed paa, hans Væsen var som et frisk Bad. En Art Sjælens fygende Udluftning i Sammenlig-ning med Egils lumre Tilbeden. „Tilgiv mig, Egil!“ fløj det lynsnart igennem hende, hun saa for sig den graa, taagede, klamme By, hvor Egil i Eftermiddag spillede paa det støvede Teater.

„Jeg holder af Egil!“ forsikrede hun kort og søgte at vriste sig fri.

Han slap ikke,

„Holder af, holder af. — Jamen føler De, at om Jorden sank og alt stofligt splintredes, steg I to alligevel sammenklyngede til ét op af Kaoset?“

„Det kan blive saadan!“

„Naæ!“ Han slap, de gik et Par Skridt Side om Side uden at sige noget. Vibeke saa fra Siden hans Satyrsmil — saa nævnede hun hans Navn uden egentlig at vide, hvad hun vilde.

Han standsede forbavset og saa paa hende.

Og med blanke bedrøvede Øjne saa hun op og sagde: „De har taget hele min Glæde fra mig, Steenbock! Jeg sagde Dem en Dag ærligt, at jeg kunde være kommen til at holde af Dem. Hvorfor vilde De ikke, mens Tid var ...“

„De har lovet ikke at tænke paa det mere,“ afbrød han.

„Ja ja, og det vil jeg heller ikke. Men saa skal De lade mig være i Fred?“

„Nej!“ sagde han blot, og Vibeke saa raadvild paa ham — hvad skulde hun gøre, alt mulig prelede af.

„Prøv paa,“ sagde han saa og kom hende nærmere, tog fast om begge hendes Haandled og løftede dem op mod sit Bryst. „Prøv paa at skyde Egil Drue ud, som om han slet ikke var og aldrig havde været. Hvad saa?“

Hun turde ikke tænke — søgte Afledning ved at se ind mellem Træerne om ingen kom, der kunde afbryde,

„Jeg ved ikke,“ sagde hun modløst — og alligevel bankede hendes Hjerte saa underlig sødt og ængsteligt.

„Jamen jeg ved.“ — Han løftede hendes sænkede Hoved og saa ind i hendes Øjne, der var usikre i Blikket.

„Jeg ved,“ sagde han mere dæmpet, bøjet frem over hende. Saa kyssede han hendes Mund, et langt lydløst Kys; hun rystede og lukkede Øjnene.

„Nu ved De ogsaa, Vibeke!“ Han slap hende, de gik igen uden at sige noget.

Troløshed — Troløshed — var hun akkurat lige saa troløs som de flanede Kvinder, hun havde foragtet? fo'r det igennem hendes Sind. Men Tanken blev ikke holdt fast, den flakkede, kom og gik — fortrængtes igen og igen af Mindet om det Kys. Hun trak Vejret tungt og kunde ikke komme over det. Hun turde ikke se paa Steenbock, men vidste alligevel godt, at han kæmpede sig til Ro, endnu mere end hun.

Men hun havde Egil kær! Og Egil stolede paa hende, blindt som paa Gud selv, hun vilde foragte sig selv til Døde, om hun gjorde et Menneskes blinde absolutte Tro til Skamme. Hun vilde ikke bedrøve ham med at fortælle, hvad der var sket — kom det til Stykket var hun ikke sikker paa at kunne se Egil i Øjnene, hvis han spurgte: „Elsker du mig, som den Dag, du forlovede dig med mig?“ De Blink, der kom og gik i Steenbocks Øjne,

naar han løftede Brynene, fik det til at gaa svimlende igennem hende, og det vilde hun aldrig bekende.

Hun vilde være Egil tro. Og hun vilde gøre ham lykkelig, naar hun én Gang havde lovet det.

Da de saa Eremitagen forude, vendte Steenbock sig om imod hende. Han tog under Gangen efter hendes Haand, men fik den ikke.

„Vibeke, har De ikke endnu betænkt Dem?“

Hun saa lige paa ham.

„Hvis jeg svigter Egil, vilde De saa nogensinde stole paa mig?“

„Ja.“

„Nej, De vilde ikke. De vilde komme til at lide dødeligt af Jalousi og plage Livet af mig. Og jeg vilde komme til at mangle et Stykke Rygstød i mig selv.“

Saa stod han helt stille.

„Jamen, du algode Gud, Vibeke, at gifte Dem med en Mand og holde af en anden, kan De ikke indse, hvor fløjtende galt det er. For os alle tre?“

„Jamen, jeg *holder af* Egil, Steenbock.“

„Hvilket De beviser ved at være lunefuld overfor ham og ydmyge ham.“

„Det er godt, De siger det, Steenbock, De skal have Tak for det, saa maa jeg til at have mig selv i Nakken.“

Aah! Han aandede ud i en høj, resigneret Stønnen og gik igen. De talte ikke sammen, før de stod

foran Indgangen til Eremitagen, i den lave Kælder-
gang. To Kelnere baksede med Ølkasser, Folk
kom og gik. Steenbock lagde sin Arm ind under
hendes og hviskede: „De ved ikke, hvad De gør,
Vibeke, hvis De fremturer i Deres Halsstarrig-
hed. Jeg vil ikke ha', De gifter Dem med Egil
Drue. Forstaar De da ikke det? Jeg vil før dræbe
ham med mine egne Hænder ...“

De var midt mellem alle Mennesker, hun følte
sig sikker paa sig selv. Saa trak hun sit mest haan-
lige Hovmod paa.

„Man skulde jo tro, De ogsaa var Skuespiller,
kære Steenbock — og spillede Schillers onde Frans.
Uha, sikke Øjne, De laaner mig, tror De ikke, De
tager fejl af Deres Følelser, Steenbock, De ser mest
ud til at hade mig.“

Saa glimtede det i hans smaa skarpe Øjne, da
han løftede Brynene og saa paa hende. „Jeg skal
en Dag vise Dem, hvor jeg „hader“ Dem, Vibeke!“
— Hun følte den samme ængstelige, underlig søde
Svimlen som før, saa sprang hun op ad Trappen.
Inde i den gamle Sal ventede Thor og Kaja med
Kaffen.

Mens hun hjemme klædte sig om til Middagen,
fik hun sit Humør tilbage. Hun var glad over sin

Prøve, glad over hvor smuk hun saa sig selv, glad alene over, hvor ukuelig sund hun var. Kunde føle alle sine Lemmers Glæde over at være i fuld Vigeur — og uvilkaarlig saa hun Steenbock for sig, stærk rød og smidig som en ung Gran paa sine Skøjter. Den korte, svære Jaket lukkede sig tæt sammen om Bryst og Skuldre som en Ringbrynje, han saa ud, som om alle Muskler sang en Sundhedens Sang ved hver Bevægelse.

Det Kys — hun ligesom maatte dreje Hovedet helt om, for at Mindet ikke igen skulde tage Magt.

Ingen fik nogensinde Lov at være lunefuld overfor ham — og pludselig saa hun sig selv den Dag paa Sofaen, hun huskede det godt, da hun ikke vilde rejse sig, af ren og skær barnagtig Trang til at plage Egil. Fordi hun havde opdaget, at han lod sig plage. Men sæt det havde været Steenbock, som stod i Døren og ventede paa hendes Velkommen — i et hurtigt beruset Syn saa hun sig springe, som en Pil, lige i hans Favn ...

Stakkels lille Egil, hun havde saa ondt af ham, og aldrig med en Tanke faldt det hende ind at bryde sit Ord. Han var overanstrengt, og han elskede hende grænseløst, derfor lod han sig tyrannisere, og det var usselt af hende at gøre det. Naar de først blev gift, skulde hun nok faa mere Hold paa hans Liv.

Der var ikke engang tre Uger til — 2den Juledag skulde deres Bryllup staa. Et lille og stille

Bryllup, Egil havde udtrykkelig bedt om det mindst mulige, han var træt af alle Mennesker undtagen hende.

Hun stod parat til at tage imod ham i Entréen, da han kom. Han saa bleg ud.

„En Lilje i Pelsværk,“ haanede Sara ondt, hun var kommen samtidig og stod og trak Galoscher af. Hun var selv bleg, under Øjnene saas blaasorte, posede Skygger, som om hun havde vaaget meget. De røde Rande om de hede, satiriske Øjne fik hende til at minde om en Gorilla —.

Fru Kaja holdt Talen for Vibeke, genert, men med sit kønne, elskværdige Smil til at afbøde hendes Stammen. Nu var Vibeke blevet hende en Søster, som hun altid havde været saa glad for at have i sit Hjem. Men desværre, hvad let kom, gik jo som Regel let igen. Men selv om Vibeke nu om tre Uger gik ind i sit eget Hjem, saa maatte hun vide, at hun altid havde Hjem hos Kaja, og en Ven, hvis hun fik Brug for det. Og forøvrigt syntes hun, det var flinkt gjort af den Lille at komme fra Amerika for godt et Aar siden, og nu have tilkæmpet sig hele to Hjem, en Brudgom og snart ogsaa et Navn. Og saa vilde de drikke Vibekes Skaal, en flink lille Piges Skaal.

Vibekes Skaal blev drukket med Hiphip og Hurra.

Egil Drue og Steenbock sad paa hver sin Side af Vibeke, men Steenbock underholdt sig mest med

Kaja. De talte om Dyrehaven og Søerne derude, alle de Mennesker, der var søgt ud for i dybe fulde Drag at aande Sundhed ind for hele den kommende Uge. Sundhed for baade Krop og Karakter. Det var jo heldigvis saadan — Steenbock parterede en Rype — at de sunde Elementer i de fleste Tilfælde tvang de syge til Retræte! — Han saa fra Rypen til Egil, og fra Egil tilbage til Rypen.

Sara var Gamin — som altid. Hun sad med et stift hedt Blik og blev mere og mere kaad — foruroligende kaad — som havde alting i hende mistet Fodfæste — tilsidst saa gemen, at Herrerne talte larmende indbyrdes for at overdøve og tage Ordet fra hende.

En Tid sad hun med Albuerne frem over Bordet og rullede Brødkugler ned i sin Tallerken. Ansigtet var blegt, og Udtrykket fraværende. De sorte Øjne saa falmede ud — som mørkt størknet Blod under de tykke, rødlige Laage. Pludselig lo hun, løftede Armen højt og slog Thor klaskende paa Laaret.

„Kom saa, din Røver!“

Hun rejste sig i det samme. Inden det rigtig var blevet klart for nogen, om det var et kaadt Indfald, en Spøg, eller hvad det var, havde hun hængt sin Bluse op og begyndte at tage den af. Kaja og Vibeke forhindrede hende i det under forceret Latter, det hele opløstes i Staahej og Løjer, og Kaja hævede Bordet før Desserten.

Der var ingen Tvivl mere om Saras Tilstand, hun stod med Haanden støttet paa Bordpladen inde i Dagligstuen og saa sig tomt omkring, sagde ingenting til, at Steenbock telefonerede efter en Vogn, han og Thor vilde følge hende hjem. Da Vognen blev meldt, og Kaja vilde hjælpe hende Tøjet paa, slog hun ud med Haanden og grimacerede, en fjollet Mellemting mellem Smil og Graad, der gik over til Latter, rallende i hendes Strube som Døds-kamp. Mens de gik ned af Trapperne snakkede hun i ét konfust Virvar om en blond Høne, der spøjte i Villaen, og hendes Faders megen Kærlighed var hos hende slaaet ud i en stor Byld i Ryggen. Hun lo ustandselig. — Se, hvis nu Bylden slog bagud, saa blev det til Bryster, og saa blev hun uimodstaaelig ...

Egil kom tilbage til Teatret og gik ind paa sit Paaklædningsværelse. Han følte sig som en Klud. Det pinlige Optrin med Sara havde rystet ham, og han faldt slap sammen efter Sindsbevægelsen. Hele Tiden lød i hans Indre Saras Ord den Eftermiddag ude i Villaen:

„Se, det er, hvad du menneskeligt kan præstere, Egil, forstaa det.“

Han satte sig træt ned i sin Stol.

Hvordan, hvordan skulde han spille i Aften — den store, gnistrende Rolle — dødtæt som han var. — Han begyndte at repetere Rollen, du gode Gud, han huskede ikke et Ord, ikke en Replik var ham klar, han var saa hjælpeløs sløv. — — Sove et lille Øjeblik kunde maaske hjælpe, han lod Hovedet falde ned over de korslagte Arme paa Bordet. — Lidt efter saa han op og glippede imod Lyset, se kunde han ikke straks, han havde ligesom trykket Synsevnen ind ved at hvile saa haardt.

Lidt efter lidt kom den igen, og han begyndte at gaa frem og tilbage. I Spejlet saa han sit vansirede Ansigt, paa Næseryggen og op over Panden tegnede Frakkens Mønster sig i blodrøde Kryds og Tværstriber. Det hjalp alligevel lidt paa Søvnigheden — skønt ikke meget, han var saa led ved sin Rolle, led ved alt, hvortil der skulde tænkes.

Skulde han faa noget Whisky? — Aa nej, det sløvede blot endnu mere. Cocain? — Nej, det var den rene Ruin at blive ved med det.

Hans Dage gik paa gyngende Grund. — Aa, Gud, han vilde jo saa gerne være sanddru mod Vibeke, men nu var det for sent.

Han holdt Haanden over Panden. Trætheden kom tilbage, som et Kaos fløj hele hans umulige Stilling ind over ham, han kunde ikke engang holde det ene ude fra det andet. Og Vibeke troede paa ham siden deres anden Forlovelsesdag, troede

ham blank og spurgte ikke, kyssede ham trygt og var kærlig og sød.

Han løftede Ansigtet og lukkede Øjnene, følte hendes Kys komme ned over sig som en Rislen gennem alle Nerver.

En Dag skulde det siges. Skulde. Dagen var blot ikke bestemt. — Han trak Skuldrene op og lod dem træt falde. — Naturligvis skulde det siges, han kunde jo ikke gifte sig med Vibeke. Hans Samvittighed havde bidt sig fast i Ryggen, den red ham som en Mare. Naturligvis vilde han en Dag sige det. — Du gode Gud, hvor Tiden gik hurtig, den fløj, den skovlede Dage fra sig, som en Skibskøl skovlede Vandet tilbage, og hastede frem, bare frem —

Hvorhen han vendte sin Tanke, stødte den paa det samme, det pinlige, at han skulde gøre Vibeke Fortræd. Det var det frygtelige, at han mod sin Vilje skulde gøre hende ulykkelig. Og for hver Dag, der gik, rykkede det ubarmhjertigt nærmere. Hvis han giftede sig med hende, vilde han gøre hende mest Fortræd — men det gjorde han vel ikke. Hvis han sagde hende det, som det var, saa vilde hun forfærdes og fortvivle — og derfor gjorde han heller ikke det. Hvis han uden at opgive nogen Grund brød Forlovelsen og rejste bort, hvad saa? — Det var unødigt at bryde sin Hjerne med det, for han vilde ikke og kunde ikke rejse fra hende.

Hvis han — dræbte ... ?

Tanken kom saa snigende, saa sky og stille. Han lagde Haanden paa Brystet og sukkede uvilkaarlig tungt, saa tungt. Med bøjet Hoved stod han og saa sig skræmt om, blev ved med lydløst at bevæge Hovedet og halvsanse.

Dræbe — sig selv !

Men saa vilde hun ogsaa komme til at lide.

„Aa, lille Vibeke, det er saa Synd at gøre dig Fortræd.“ Stemmen kom bævende af Graad. Han gik hen og holdt sit Haandklæde for Ansigtet, lænet mod Væggen blev han staaende og græd lydløst, en mat kraftesløs Graad. Aa, hvor var han svag, jammerlig, at han græd i Stedet for at gribe Tingene i Bringen og faa en Ende derpaa — paa en eller anden Maade.

Han gik frem og tilbage og hviskede :

„Det er saa Synd — aa, lille Vibeke — det er saa Synd — lille kære, kære, søde Vibeke.

Aa, at være reduceret til at græde !“

Hvis han var borte, vilde hun saa elske en anden ? — Steenbock naturligvis. De saa saa friske ud begge to i Dag med Skovens sunde Aande i og omkring dem. Han stærk og skulderbred, endnu med Rødmen i Kinderne af Blæst og Vejr og med en ubarmhjertig lys Styrke i de smalle blaa Øjne. Og Vibeke — „aa,“ sukkede han ud, „Vibeke er altid dejlig.“

Nej ! Og igen nej ! Han vilde ikke vige. Tænke

sig — tænke sig blot Vibeke slaa Armene om den Satans Hals og le som hun lo i Eftermiddag, da han kom, og hun spidsede sin Mund til et Kys! — Nej! Han rev i Haandklædet, saa Stroppen sprang.

Saa hellere gifte sig med hende og lade staa til — til Helvede med dem begge om det skulde være, men han vilde ikke se Steenbock som Vibekes Mand.

Herregud, hvor det var let i Romanerne, hvor Folk døde paa de passende Steder. I Livet døde ingen paa de passende Steder. Livets Gang var saa langsom og lovbefalet, som du reder, skal du og ligge! Gennem Ødselhed til Uformuenhed. Den, som tankeløs strøede sit Sædekorn iblandt Torne, maatte en Dag dø af Hunger.

Det var i Grunden først nu, Livet gik op for ham.

Nu, det var for sent.

Bag sig saa han sin Spøgelsehær, de tusinde Kvindeøjne, der klamrede sig til ham.

Uha! Han vilde saa nødig se dem.

„Aa, lille Vibeke, hvorfor kom du ikke før?!”

Han var legemlig nedbrudt og aandelig sløv. Han var forgældet og æresforpligtet overfor flere Kvinder, end han kunde tælle, skulde han trække Vibeke ind i det.

Han maatte — maatte da vel kunne arbejde sig ud af det igen.

Nej, det var netop det, han ikke kunde. Han kunde ikke læse, ikke skrive, ikke tænke klart, han havde jagende Smerter alle Vegne og han gik usselt paa sine Ben.

Og hans Spil? — Han havde ikke en eneste Gang, nu da Højsæsonen var inde og Teatret fuldt af Mennesker, turdet stole paa sin egentlige Evne, det rigt impulsive, det verdensstormende, som en Gang var saa stærkt i ham. Han havde givet det den manglende Rygrad — kunstig!

Men det turde han ikke blive ved med.

Aa, om hans Hoved var saa klart som før, om hans Styrke sprællede ham helt ud i Fingrene som før, du gode Gud, det, han skulde naa — med det Kendskab til Livet, han nu havde. Og med Vibeke.

Han rankede sig, søgte at ville — og sank sammen.

Der var ingen Vilje, ingen Styrke, ingenting.

En Kammerat stak Hovedet ind ad Døren, Egil lod, som han studerede sin Rolle.

„De Kongelige kommer — og fuldstændig udsolgt Hus!“

„Naa, det er jo godt!“ Kammeraten gik igen, Døren faldt i, og Egil var igen alene. Han skulde til at maskere sig, han evnede det ikke, af Rollen huskede han ikke et Ord, hans Tanker flød ud.

Derude lød det pinlige Spektakel af Personale og Maskiner, Travlheden var begyndt — Gud i Himlen, hvad skulde det blive til. Han rejste sig

igen, drevet af en ubestemt Rædsel: Hvorhen bærer det, hvorhen bærer det, hvad skal det blive til? I de sidste Aar, naar det Spørgsmaal undertiden var kommet op i ham, havde han ligesom slaaet en Skodde for og levet videre i villet Blindhed. Siden hans Besøg hos Per var ingen Blindhed mulig mere, nu maatte han se, hvor det bar hen. Han tænkte paa et Billede af sig selv som ganske ung, Skuldre hang lidt, Figuren var ikke fuldt udviklet. Men Ansigtet, Blikket, Holdningen, det hele var dristigt, frit og rigt paa Løfter.

Og nu? —

Han havde paa de 15 Aar sat en Verdensformue over Styr — han havde Formuen i sig selv.

Han havde brudt alle Løfter, hver ét. Han kunde se det i sit store Paaklædningsspejl, et dukket, sløvet Hoved med matte Øjne.

Men i Aften, blot denne ene Aften, maatte han være i Humør, maatte spille, saa det skulde tindre over Scenen. Han skulde spille for Vibeke, for et fuldt Teater med Kongen og Dronningen i Spidsen, han skulde vise Steenbock, at han var Kunstner og Modstander og ikke til Sinds til Retræte.

I Aften skulde der spilles som forud, naar han var i fuld Vigeur, da sprudlede Kunsten ham ud af hver Pore, hver Medspiller blev som elektriceret, han havde Friskhed, Spændkraft nok til dem alle.

Han tog det lille blanke Instrument og Flasken frem — der kom Feber over ham, til Vandsbek med

alle Forsæt med at lade være, han skulde spille for Vibeke, for Livet og Lykken. Og som det var, evnede han ikke engang at klæde sig paa.

Han skutrede sig lidt efter den lette Svie — skutrede sig igen. Han havde en rar Fornemmelse af at vælte en Byrde af sig. Han gik omkring og begyndte at føle Velvære — fandt sit Tøj —. Det var hyggeligt at høre Teatrets Lyde derude, som et stort Stykke Liv, hvortil han hørte. Inde i hans Hoved var det som i en mørk Stue, se, det ene Lys tændtes efter det andet. Det blev lysende festligt. Han strakte sig, det havde alligevel gjort godt at sove de Par Minutter, han var spilvaagen. Der var lysere i hans Stue, meget lysere, der var ikke Tale om andet, og Luften var saa let at færdes i, han gik over Gulvet som en Fjer.

Han sminkede sig foran Spejlet og lo til — omhyggelig sværtede han Øjenlaagenes Frynser, han skulde blive den allersomdejlige „Første-Elsker“, hele Rollen laa dernede i hans Hukommelse som et Landskab i Fugleperspektiv. Hver lille Scene, hvert Karaktertræk var saa markeret, saa han kunde pege paa det. Hans Replikker kom springende og tog af sig selv hver sin Plads som et Regiment veldisciplinerede Soldater.

Han sprang op og spankulerede med Penslen i Haanden frem og tilbage.

Livet var det bare Herlighed, han kunde lære 10 Roller paa en Gang og spille i to Stykker, om

det skulde være, naar blot Publikum vilde vente saa længe, mens han sprang fra den ene Scene til den anden. Dejligt at føle Livslysten spille sin Koncert i alle Lemmer — naa, nu begyndte Musikken dernede, saa var det nok snart paa Tide.

Ja, han var færdig, han skulde spille, saa Publikum flød i en tyk opløst Strøm langs Rækkerne, særlig naar han skulde til den Scene i fjerde Akt, dejlig Scene forresten. — En Gang i Fremtiden kom han nok til at spille den med Vibeke! Han skulde elske hende for Øjnene af alle Folk, saa de flød hen i sværmerisk Vellyst.

Vibeke var hans Sølvpige, den hvideste fineste Brud for ham alene, og Smerter var der ikke noget, der hed. Steenbock var en Blok, der skulde sprænges med Dynamit! — Egil lo ved Tanken om det latterlige Syn, Steenbock i Smaastykker op og ned i Luften.

Han selv skulde endnu naa at blive verdensberømt, som Aviserne havde spaaet ham i hans Løbebanes første glimrende Aar. Rejse Verden rundt fra Scene til Scene som Kærlighedens ypperste Fortolker og faa sin Buste stillet op i National-Teatrets Forhal, med Laurbærkrans og Inskription paa Maven. — Og leve et Liv med Vibeke som et eneste gyldenrødt Smil — Hejsa komfallerillera — komfallerillera.

Klokken — naa, der ringede den! „I faar sku vente, Folkens, det er mig, der er „Første-Elsker!“

— Han kiggede i Spejlet, Guds Død, hvor han var slank og elegant, saa smidig som en ung Pil og smuk som den nyfødte Eros, glimmerøjet og straalende, og hvor hans Ansigt var vindende og uimodstaaelig elskværdigt. Det var, som om et lille skælmsk Barn lo ud fra hver Fure, og Læberne mellem de slanke opadbøjede Moustacher var som yppige Rosers Flor under mørke Pinier.

Københavns „Første-Elsker“, nikkede han.

„Jeg var — jeg er — og jeg bli'r!“ — sang han sejerstraalende, idet han gik ud.

TRETTENDE KAPITEL

Juledags Aften sad Egil inde i det tropiske Hjørne og fulgte Vibekes ivrige Bestræbelser for at genoptænde Julelysene paa det lille Grantræ fra Aftenen før. Der var smaa Stumper af Lys tilbage og mange Bon-bon. Naar hun fandt noget særlig godt, kom hun og stoppede det, trods hans Protest, i Munden paa ham, klemte hans Læber sammen og lukkede det inde med et Sikkerheds-Kys. Kaja og Thor var til Middag og havde ladet dem have Aftenen før deres Bryllup alene.

Han forstod godt hendes Forsøg paa at sætte Humør i ham, og han lo og trak Brynene sammen — i Skam over sin egen Latters Hulhed her hos hende.

Hun kom hen foran ham, holdt med begge Hænder fast i hans Frakkeopslag og stod og lo underfundigt. Og pludselig skød hun det slanke, fine Hoved med de spillende Slangeøjne tæt hen foran ham, nærmede sine Læber til hans blot med en Linjes Afstand, holdt dem drillende der uden at kysse ham og lo, blødt og kurrende. — Paa én

Gang fangede noget i hans Øjne hendes Opmærksomhed, hun saa skarpt ind imod dem, og Egil gøs for det direkte Spørgsmaal, hvad der var i Vejen med ham. Men i det samme lo hun ham befriet igen. Hun kunde se sit Ansigt i hans Pupiller, saa lille lille bitte og livagtig som det Miniatur-Maleri, hun ejede af sin Bedstemoder ...

Juletræets Lysestumper brændte ned, ét efter ét, Flammerne sprang som travle smaa Lygtemænd henover glitrende Vat, Grannaalene knitrede diskret, og nede omkring Træets Fod legede Lys og Skygger en lydløs Tagfat. Dunkelheden laa blødt over den store Stue, den østerlandske Ampel vældede sit mangefarvede Bruselys ned over Hjørnet. — Et Steds ude brølte en Bil — saa faldt alt igen til Hvile i Skumringens Fløjl.

„Syng, Egil,“ bad Vibeke. Hun satte sig til Rette ind mod hans Bryst, trak Fødderne op og klyngede Armene rundt om ham, lagde sit Hoved ind til hans Hals og sukkede tilfreds ud. Som et lille Stykke blid og tillidsfuld Hengivelse lagde hun sig ind i hans Favn, Vibeke, den engang saa stridige. Egil lagde sine Arme om hende og sang deres Aftensang, altid sunget paa samme Maade, med hende i sin Favn:

Hytten er lukket, Natten er stille,
 Lyset ej glimter bag Vinduets Glar.
 Bølger, mens let imod Stranden I trille,
 Ak, om I vilde
 Synge og spille
 Tonerne til hendes Hjerte, I bar.

Egil bøjede sig og kyssede hendes Kind, kyssede med smaa, ømme Tungelyde og vuggede hende frem og tilbage. „Jeg vilde jo saa gerne gøre det godt for min lille Pige,“ hviskede han — hørte sin Stemmes forræderiske Skælven og sang igen, blødt og sløret ud i den halvmørke Stue.

Lysskæret fra Kakkelovnen faldt hen paa Træet, hvor Guldflitter og smaa Sølvhjerter funkede frem og tilbage, bittesmaa Marcipan-Grise hang med en Traad i Halen og dinglede rundt om sig selv. Glimtvis flammede det op, naar der gik Ild i et lille Stykke Vat, eller et Lys flakkede op for at slukkes. Skæret fra Kakkelovnen gød sig som en lang Lys-Tunge fra Ovnens aabne Mund længere ind i Stuen, naaede halvt op til Vinduet og slikkede om Gardinholderens Baandroset, der svulmede som en Pæon. — — — Lidt efter lidt døde det hen i Kakkelovnen, Skyggerne listede sig ud fra Hjørnerne som Urskovens lodne Dyr, der kom snigende — kun fra Amplen under Loftet brusede den matlysende Farveregn ned over deres Hoveder.

Egil sang ikke mere. Han sad og stirrede stift ind i Mørket og tænkte paa en lignende Aften foran Pejsten i Saras Villa. Han syntes, det var hundrede Aar siden. Og nu stod han ved sin Tilværelses Punktum.

Han vilde jo slet ikke haft det til at komme saa vidt, han vilde blot udsætte det pinlige Opgør en Dagstid og igen en Dagstid. Han havde flydt paa

Tiden, haabet uden at vide hvad, lidt og trøstet sig med Vibekes Kys, som han ikke kunde leve foruden. Han havde besluttet og atter besluttet og lige vidt var han. Hans Indre stod i Klager og Bønraab — om en Udvej — en eller anden! Han havde listet sig Hvile til i det taabelige Haab, at det hele var en pinlig Drøm, om lidt vaagnede han, Vibeke var hans og alt var, som det burde være. — Og hver Gang han vaagnede op af sit Haab, var han begyndt forfra, en lang og smertelig Anger over det forudgangne, der nu skulde ramme hende.

Han vidste ikke, at han havde sukket, før det dybe, tunge Pust strøg ind i Stuens Mørke — saa hørlig forpint som en fordømt Sjæls Suk fra Sorgernes Helved.

Vibeke gjorde sig fri — gik urolig et Par Skridt — saa satte hun sig paa Løjbænken, med Ryggen imod Væggen og dybt bøjet Hoved. Nakkeknunderne stod skarpe som en Række Knoer, hele hendes stærke, jomfruelige Halsbygning og aristokratiske Hovedform kom frem ved Stillingen. Med Hænderne foldede over Knæet sad hun grundende og saa ned paa sin ene Fod, der kom frem under Kjolen, Vristen buede jævnt og højt op over den stramme udskaarne Hjemmesko.

„Der er noget i Vejen med dig, Egil,“ kom det endelig, og han følte en vild og sygelig Forfærdelse ved Tanken om et muligt Opgør.

„Og det har der været længe,“ blev hun ved, stadig stirrende ned. „Du kommer og du er livlig

og glad — lidt efter lidt synker du træt hen. Er det mig, der trætter dig? Er det mig, du ikke kan holde ud?

Nu skal vi giftes i Morgen, alting er parat. Og du undgaar alt desangaaende og har altid undgaaet det, saavidt du kunde — som noget, der var dig ubeskrivelig pinligt. Du har udtrykkelig ønsket, at vi foreløbig skulde bo i dit Hjem, det er det eneste, du direkte har udtalt dig om.

Hvad er der sket med dig, Egil?"

Hun løftede Hovedet og lagde Nakken tilbage mod Væggen, Bruselyset faldt lige ned i de strenge, aabne Øjne, der spurgte og vilde have Svar.

Den sidste Frist var ude.

Opgøret var der.

Og alligevel — nej nej, han vilde ikke, han kunde ikke, han havde ikke Kræfter.

Hun rejste sig og kom hen til ham — uden Ømhed — forstenet hovmodig som i tidligere Tid, og han krympede sig som en Hund, der ser Pisken.

„Du vil ikke fortælle mig, hvad der er i Vejen?"

„Der er ingenting i Vejen, Vibeke."

„Du gaar altsaa ud fra, at jeg er dum?"

„Vibeke!" han vendte saaret og forpint Hovedet til Siden. Han kendte hende saadan, saa ubarmhertig i sin Fordring om Klarhed i alle Ting og sin Ret til at trække sig egensindig ind i sig selv.

Han saa bebrejdende op og tog med begge

Hænder efter hende. — Hun kæmpede lidt med sit stridige Væsen, saa kom hun. Og staaende op foran ham, strøg hun længe og nænsomt hen over hans Haar og kyssede hans Tinding — lagde endelig hans Hoved ind til sit Bryst og kærtegnede hans Kind.

„Ved du da ikke, Egil, at jeg holder af dig? Kan du ikke forstaa, at jeg saa gerne vil sige og gøre netop det, som kan gøre dig glad igen. Men jeg famler jo i Blinde, Egil, jeg aner ingenting andet end, at du er bedrøvet. Men *hvorfor*? Det er det, jeg ikke kan regne ud. Hvor mange har et Liv for sig saa rigt som vi — og vi begynder det i Morgen. Kan det da ikke hjælpe lidt paa den Melankoli, hvad, kan det ikke?“ — Hun knipsede spænde med sin bløde Næsetip til hans Pande som en Fugl, der hvæssede sit Næb.

Og hun blev ved med sin bløde, kælende Stemme:

„Du skulde ane, Egil, hvor jeg glæder mig til det Liv, som vi har for os. Vi er saa unge og vi er stærke og dristige. Vi har Lykke tilfælles, vi har Arbejde, Haab og Evner tilfælles. Fylder det da ikke ogsaa dig med Glæde, at vi saa at sige er udgaaet ens fra Naturens Haand? Er du ikke glad, naar du kommer og fortæller mig noget om dit Arbejde, enten det nu er Tilfredshed over noget svært, du har overvundet, eller noget Bras, du finder under din Værdighed at spille, at jeg saa

griber det med fuld Forstaaelse, og vi kan berige hinanden ved at tale ud om det. Synes du ikke, at vi to, foruden at vi er saa forelskede i hinanden, kan komme til at fremme alt det dygtige i hinanden, saa det skal rygtes viden om, at vi er et Kunstnerpar for Guds Aasyn?"

Hun tog fastere om hans Hoved.

„Aa, du kan ikke tænke dig alle de smaa gyldne Overraskelser, jeg har gaaet og udfundet til at gøre os det hyggeligt med, naar vi er alene. — Og en Gang faar vi vel ogsaa Børn. Kan du ikke se dem livagtig for dig, rødkindede, sunde Unger, der danser indiansk Krigsdans og rutscher ned ad Trappegelænderet, saadan som jeg selv engang har gjort ...“

Egil saa for sig de tre Sødskende Dædeken, han følte sit Hjerte saa tungt som Bly.

Vibeke løftede i det samme hans Hoved og saa ham ind i Øjnene. Saa rystede hun paa Hovedet.

„Nej, det kommer ikke i dine Øjne, der er ikke Glæde skabt!“

Hun slap ham og traadte tilbage.

„I Guds Navn, Egil, holder du ikke af mig mere, saa sig det! Vil du helst, det skal være forbi imellem os? Giv mig da et Svar, jeg kan stole paa!“ Hun var kortaandet af Ophidselse.

„Aa, Vibeke, Vibeke, hvor du kan pine mig!“ Han rev hende ind til sig, kyssede hende, vild af Træthed, pressede sit Ansigt ind mod hendes, mod

Haaret, Panden, mod hendes Kinder, tilsidst dybt ind mod hendes Hals som et snogebidt Dyr, der borer sig i Skjul.

Hun lagde stille Armene om ham, bøjede sig over ham og kyssede, glidende og ømt henover hans Haar og Tinding.

„Saa saa saa saa,“ hviskede hun beroligende, saa trøstende og blødt som var det hendes eget Barn. „Vi skal slet ikke tale om det mere. — Og saa skal du gaa hjem og hvile dig længe, for du er jo bare træt ...“

Klokken var kun lidt over 10, da han kom hjem. Ja, han var træt.

Med Hovedet støttet i Haanden blev han ved at gaa frem og tilbage, usikkert, han havde ondt i Ryggen. Han hørte sine lakerede Hjemmesko's sirlige Knirken over Tæppet, og han blev ved at gentage:

„Der er ingen Raad, ingen Redning, ingen Raad, ingen Redning!“ —

Han var slidt ud til sidste Trevl — og han gik stadig vegere og vegere i dette savsmuldbløde, som

Per havde sagt. For ham var der kun — Tanken kom saa nødig, saa krybende nødig.

Han vilde ikke slippe hende. Vilde ikke — dybt i ham groede en begyndende Vigen, en Slaphed i hans Villen frem.

Der var da ingen Mening i, at de skulde skilles, naar de holdt saa meget af hinanden! Egil slæbte sig frem og tilbage og huskede Vibekes forskende og bekymrede Blik, da hun for lidt siden bad om et Svar, hun kunde stole paa. — Han lagde Nakken tilbage og genkaldte sig hendes Kys, som kom de ude fra Luften dalende ned over ham ...

Natten blev stille, al Støj standsede ude omkring, i hans blødt forede Stue sank alting hen i Dvale. Egil gik og gik, han prøvede at hvile paa sit grønlandske Tæppe, men kunde ikke, Dunsrummet var som et gnistrende elektrisk Hav, der prikkede ham op igen. For tyvende Gang havde han nu skiftet Beslutning, han vilde lade staa til, bare staa til — og siden flegmatisk tage alt, som det kom. Og han græd over sin Beslutning og græd igen over sin Afmagt.

Klokken slog tre paa Raadhuset, da han laasede Skrivebordsskuffen op og tog en Revolver frem. Den var købt derinde paa Strøget, hvor Vibeke den Dag i Foraaret havde anvist ham. Han havde købt den smilende, og med en sær kildrende svimmel Følelse, som naar man kiggede ned i en Afgrund.

Han satte sig paa Divanen med Revolveren i Haanden — inde i sig følte han Tankerne fare og huje, Ryggen var ligesom saa hul og følelsesforladt.

Nattens Tavshed var en forfærdelig Plage. Saa dødt og tomt — og midt i det tomme stod han alene, levende og tænkende, hjælpeløs alene. Ingen Lyd noget Steds fra, alt Sjæl var som flygtet. Det graa Duntæppe af Tusender døde Fugle laa henover det mangefarvede Brysselertæppe som en stivnet Stenflod. Bordtæppets Kvaster hang ubevægelige ned, som om den evige Glemsel havde lagt sig over de mange blege Kvindefingre, der hidsede og febrilske havde leget med dem — i Faldets Lyst eller i Ydmygelsens Kval. Ingenting hørtes, ingenting rørte sig eller var vaagent, alt hvilede hen i Nattens lægende Dvale, bare han, han alene skreg hvileløs midt i det hvilebenaadede.

Han saa paa Revolveren og rejste Skuldrene i Pine. Vibeke skulde sørge — eller lækkes til Sygdom og nøjes med Resterne af alle Københavns letsindige Kvinders Maaltid, maaske sygne hen selv og gaa til Grunde. — Nej, han vilde vige, vist vilde han vige, han havde forødt tilstrækkelig.

Han ligesom gav en anden Tilsagn — jo jo, han skulde nok.

Sara — Sara, som nu var bragt et eller andet Sted hen, han huskede ikke hvor — Sara havde

sagt, at Vibeke var en Lemæn-Karakter. Vibeke vilde ikke lægge sig til at dø for hans Skyld, det gik beroligende op for ham. Som hun nylig havde staaet foran ham, parat til at lade Baandet briste imellem dem, da laa der ingen Selvopgivelse bagved, intet trøstesløst: „Dig eller Døden!“ Lemænsindet var fremme i hende — over ham, hen over ham ogsaa gik hendes Vej, fremad maatte hun, Driften var i hende. Han saa for sig den fremstrakte Hage, Blikket, der var et kvart Livsmaal forude, det ranke Hoved paa den muskelstærke Hals.

Nej, hun vilde ikke dø af Savn, hun vilde leve, fordi Livet randt hende rødt gennem alle Aarer!

Og alt det skulde Steenbocks tørstige Mund drikke.

Det var den eneste Tanke, han ikke kunde dø forsonet med, den brændte som en langsom Flod af Syre i hans Indre. Aa, havde det været for Aar tilbage, da han endnu var Egil Drue, da hans Virksomhed stod for ham som det inspirerede, det mystisk givne, det han elskede og vilde berige Verden med. Ja, da havde ikke nogen Magt paa Jorden, ikke en hel Stab af Bladkonger formaaet at skille ham og Vibeke ad — for da vilde de have været sammenknyttede af selve Kunstens Sjæl, som Vibeke i Aften havde sagt.

Og i hans Indre formede sig Scener, som han

var vant til at leve i Scener. Han saa Vibeke i sit Værelse hos Kaja, han saa hende gaa der og arbejde med en Rolle, stridt og ihærdigt, mens Øjnene sved af tilbagetrængt Graad, utilgængelig for nogen.

Han saa Steenbock og Vibeke i det tropiske Hjørne, hvor han var saa vant til at se hende. Vibeke sidder ved Klaveret, Steenbock staar ved Siden af — og Steenbock løfter hendes Haand op fra Tangenterne og holder Fingrene imod sine Læber, mens han forsker i hendes Blik, et Blik, der maaske er lidt sjælfuldt bedrøvet endnu efter „Katastrofen“. Og Steenbock lægger sin Arm om hende og rejser hende, idet han tager hende ind til sig — med en bankende Forventning i Blikket, om han faar hende hel, uden Minder og uden Saar.

Han saa det som paa en Scene, Optrin, der spilledes for aabent Tæppe.

Optrin efter Optrin, hans Fantasi kunde ikke faa de to skilt fra hinanden. Han saa Steenbock sidde paa Sengekanten i sit og Vibekes Hjem, sidde og se ned paa Vibeke, der drillende lader som hun sover — med det yndefulde godsindede Drilleri, som er hende egent. Indtil det dirrer om hendes Mundvige og Tænderne blottes i et stort, vaagent og lykkeligt Smil. Og Steenbock bøjer sig ned over hendes Bryst og kysser hende, til hun ingenting husker mere, ikke Egil, ikke Sorger eller For-

tid, men kun sanser den Mand, der elsker hende og som hun elsker igen.

Egil trak Vejret tungt i Lidelse — havde Mænd lidt, som han nu, naar *han* sorgløs tog den Kvinde, en anden elskede.

Sidst saa han Steenbock i sit Privat-Kontor — i sin Skrivebordsstol deroppe, hvor Egil aldrig havde turdet komme. Han fulgte Steenbocks Blik ud over Tagene til det Sted, hvor hans nye Hjem var — hans og Vibekes. Egil knyttede Hænderne og snurrede stønnende rundt! Sidst af alle undte han Steenbock den Hvile, det maatte være for et Menneske at sidde stærk i sin Arbejdsstol og vide sit Liv lykkedes.

Men det var Glæmsel og Lykke for Vibeke. Han gik frem og tilbage og søgte at prente det ind i sig, at det var Lykken for hende. — Kunstnerisk Fremtid og Hjem og Børn! Alt fik hun og alt undte han *hende*. Saa gav han sig til at skrive til hende.

Han saa paa hendes Billede, der stod paa Skrivebordet, og i samme Nu var hans Beslutningsdygtighed forbi, Penneskæftet faldt henad Bordet, og han græd.

Store Gud, saa uudholdeligt at han aldrig skulde se hende mere — eller kysse hende! Og han længtes allerede, som han var gal. I Morgen skulde det hele være forbi — i Morgen vilde Telefonerne ringe Afbud her og der: „Der bliver intet Bryllup, Egil

Drue har skudt sig!" Og i lange Tider, i Aaringer, vilde det blive staaende i Folks Erindring: „Egil Drue, den smukke Skuespiller, der skød sig Natten før sit Bryllup!"

„I Morgen!" skreg han med ét ud, med sammenknugede Hænder.

Saa tog han sig i det, det var jo kun godt, at denne bestemte Frist var kommen. Han kunde ikke komme uden om den. Maaske vilde han ellers fejgt ladet Dag gaa efter Dag, til han endte der, hvor Per havde sagt, i en Rullestol.

Han forsøgte igen at skrive, men holdt straks op, gik frem og tilbage, dæmpet hulkende, saa hans Legeme rystede i alle Muskler — til og fra Vinduet, hvor han holdt Gardinet for sit taarevaade Ansigt. Tilsidst sank han af Træthed om i Divanen, dybt ned i det bløde Duns-kum. Med de sammenknyttede Hænder strakt frem og Ansigtet ned i Dunene græd han, lydløst, med heftige Bevægelser, græd længe — og rejste sig endelig, endnu trætttere, og skrev. Pennen krøb langsommere end en døds-syg Bille, hvert Bogstav tog sin rundelige Tid, Haanden ligesom nægtede at gøre det Arbejde.

Kære kære lille Vibeke.

Jeg vilde ønske, jeg kunde holde Tiden lidt tilbage — én Dag kun — et eneste Øjeblik, hvor

jeg maatte se dig og kysse dig til Farvel. Men jeg faar det ikke. Om lidt skal det ske, det bitre, det sørgelige.

Og jeg vil saa nødig dø.

Der siges, at alle Selvmordere, naar de først har besluttet, ender med at blive glade over det, de gør. Den Glæde er ikke kommen til mig endnu. Og jeg tror heller ikke, den kommer.

Stakkels lille Vibeke! Jeg bad dig en Dag om Forladelse for hele mit Liv, det gør jeg igen. Selv om jeg ikke kendte dig før, saa burde jeg vidst, at du vilde komme — for du kommer i hvert Menneskes Liv.

Saa gerne jeg vilde være god imod dig, saa kan jeg intet bedre gøre dig end at gaa. Og jeg skal nok gaa. Hvis du ikke selv kan tænke dig Grunden, saa skriv til min Ven, Per Haverslev — jeg er en brudt Mand, jeg har levet afsindigt men lad ham forklare dig det mere videnskabeligt, hvis det behøves.

Det er, ligesom jeg skriver mekanisk. Under Tvang.

Gud i Himlen, Vibeke, hvor det vilde være en svimlende Jubel, hvis der intet var i Vejen, og jeg, naar Dagen nu kommer, kunde klæde mig paa og gifte mig med dig. Jeg begynder at forstaa, hvad en Bryllupsdag maa kunne betyde.

Lille lille Vibeke. Jeg elsker dig. Og jeg

længes — aa, jeg længes. Men jeg skal nok slippe dig. Jeg *maa* jo — jeg *skal* — det ligger over mig som en fremmed Vilje.

Og uden dig vil jeg ikke leve

Han rejste sig, holdt med begge Hænder op om sit Hoved og følte, hvor han var svimmel og smertelig træt. Den musegraa skumle Vinterdag kom luskende, som om den skammede sig, Lydene begyndte nede paa Gaden, han hørte det med smertelig Intensitet. En tung, tospændt Vogn — han kunde høre, den var tospændt — kom skralrende over Stenbroen og holdt. De skovlede Kul og skovlede Kul, han kunde høre Skovlbladet følge Vognens Bund ind under Kullene, skrasende — saa pinefuldt tydelig som trængte Skovlen ham helt ind i Hjernen.

Han saa Brevet igennem — Taarerne dryppede ned paa Navnet underneden. „Egil“ flød ud i lyseblaa Pletter paa Papiret. Han stak det i en Konvolut, lukkede, skrev udenpaa og lagde det hen. Noget var ligesom færdigt.

Dagen kom — det blev lysere — langsomt, vinterlig sendrægtigt. Han saa, hvordan det i sigtede, traadfine Straaler brød gennem Rullegardinet. Saa maatte det være Solskin — et Par Spurve pipede derude paa Gesimsen.

Han sad stille hen og saa paa Brevet — Vibeke vilde græde i mange Dage. Aa nej, nu orkede han ikke, hun fik i Guds Navn græde, hans Hoved var træt nu. Gud i Himlen, hvor denne hans sidste Nat havde været lang — et helt Liv.

Han sled sig over Gulvet, ind i Spisestuen, fandt en halv Flaske Whisky, drak og kom tilbage igen. Ingenting kom ham egentlig ved mere, Møbler og det hele forekom ham saa fremmed.

Det vilde være godt at komme til at sove.

Bag ham troppede hans Livgarde op — de talløse Kvindeøjne. Naar blev han dem kvit. De havde fulgt ham som Svamp paa hans Livskraft, han havde forsøgt at sparke ud, de var der endda, Øjnenes Udtryk forandrede ikke, de hang ved ham, lænkede ham, bandt ham. Han havde strakt Armene ud efter hæderligt Liv, grædt for Frigørelse, stræbt efter sin fordums spændstige Gang gennem Verden. Men de slap ikke. Han følte Traade udgaa fra de Øjne, Traade, der gik ham dybt ind i Rygmarv og Hjerne.

Han kunde intet stille op. Aldrig. I sin Nakke og ned gennem sin Ryg følte han som et hult Rum, et tomt Øde. Dèr, hvor han skulde hente Kraften fra til nyt Liv, dèr var intet — der var suget ud lige til Bunden.

Det havde Øjnene gjort.

Han løftede Revolveren — den føltes saa tung,

hans Haand sank. Saa stillede han sig foran Divanen med de bløde, graa Edderdun — kaotisk saa han Mængder af hvide Kvindearme løfte sig fra det graa Skum. — Over Divanen hang et stort antikt Spejl, der gik guldindrammet næsten til Divanens Kant.

Han saa i Spejlet — et graat, sløvet Ansigt med tunge, svulne Øjenlaage, en smal Stribe violfarvet Øje laa udtryksforladt under hvert.

Smukke Egil Drue, det var altsaa Livet, nu kommer Døden — en teatralsk Afskedshilsen til ham selv, han var jo Skuespiller.

Han skulde aldrig spille mere. Gudværeløvet. Hans Lede ved alt Arbejde var grænseløs. Meget bedre at dø nu end synke til et Vrag for Menneskers Øjne; Vibeke og alle andre vilde kun huske den smukke, sejrrige Egil Drue, ikke det falmede dør.

Hvad kom efter — Efter Døden? Var der Bevidsthed efter et dødeligt Skud? Han vilde fastholde sin Erkendelse saa længe som mulig. Var det sandt, hvad nogen troede, at Sjælen gjorde sig fri — og der sidenhen kom et Regnskab? I Guds Navn, han havde lidt nok, han evnede ikke mere, nu maatte det have en Ende.

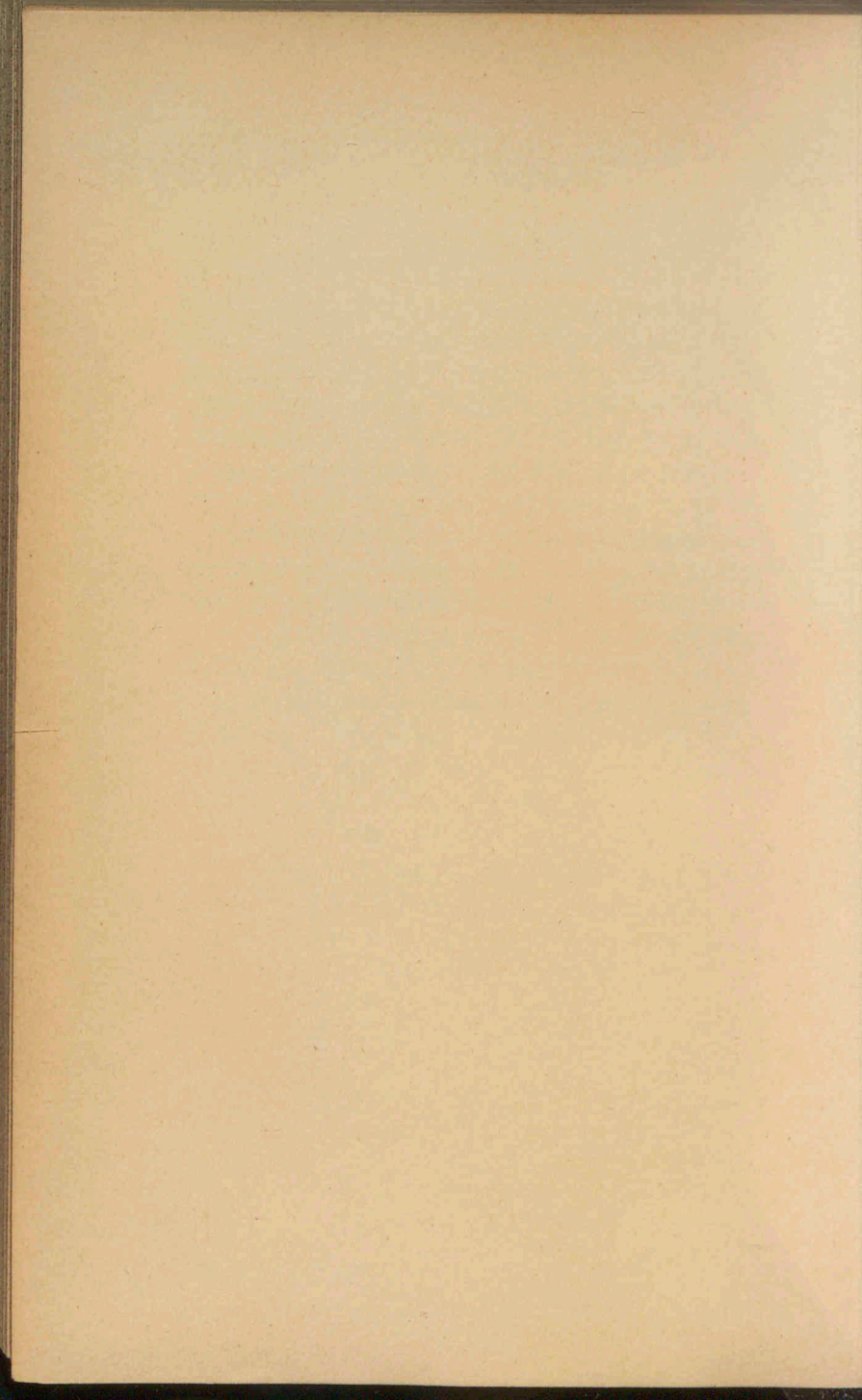
Han løftede Haanden igen —

Det gav et frygteligt Spektakel inde i hans Hoved, da Skuddet faldt — som om hele Verden blev

sprængt. Saa faldt han — i det graa Edderdunskum.

Han laa og fulgte, hvordan Ødelæggelsen skred frem. Noget svandt stille — slukkedes — noget larmede, som om en stor Bygning faldt sammen, og der blev Kaos af Knust og Stumper. Noget stred imod og bukkede under — noget dryppede . . . Han vilde fastholde saa længe som mulig. — Det flygtede hovedkuls gennem alt Væv, kom fra alle Kanter — som en Hob levende Skabninger, der røgtes voldelig ud — joges — paaskyndedes Bevidstheden, Livet, Sjælen, hans hele Jeg — det sank fra Nakken — sank sank —

— i et strømmende Noget, der bar det bort.

DANSK LITERÆRT FORLAG

I Serien :

Danske Forfatteres Halvkrone-Nyheder

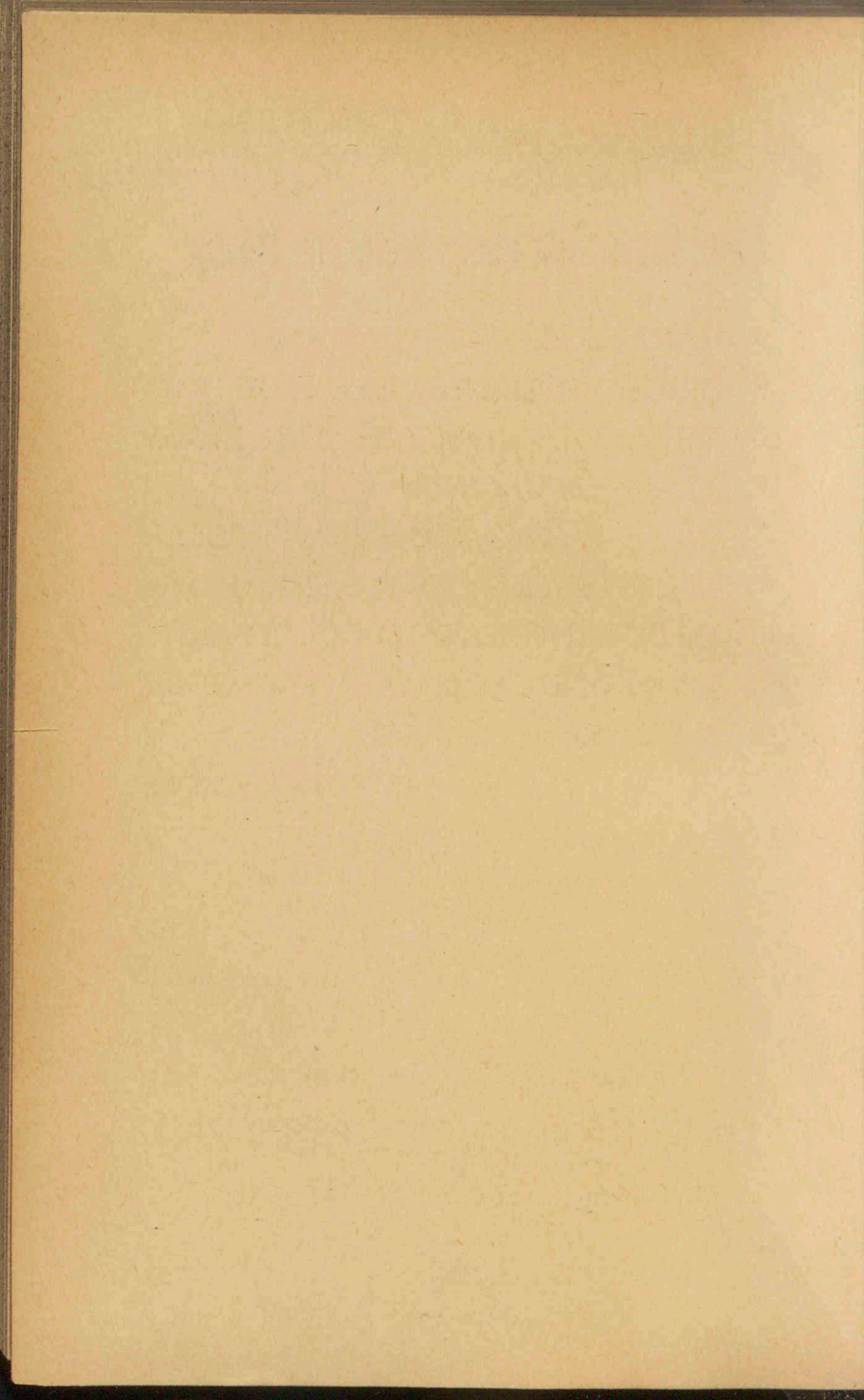
udkom tidligere

THIT JENSEN:

DET BANKER —

*„Det banker —“ har sin
egen vilde Poesi. —*

V. R. i „København“.

Serie: Danske Forfatteres Halvkrone-Nyheder

I HARALD RAAGE: UNGDOM

II ERICH ERICHSEN: HELVEDE Udsolgt.

III NIELS TH. THOMSEN: UNGE PIGER

IV ALGREEN-USSING:

NAAR HJERTET TALER

V THIT JENSEN: DET BANKER —

VI JENS LANGKJÆR: MATH TAMS

VII J. J. KRONSTRØM: DEN MØRKE BY

VIII KARL CHRISTENSEN:

DE TROFASTE

IX AAGAARD-HANSEN: JUL

Aarets bedste Børnebog

LARSEN-LEDET: BITTEN

Rigt illustreret af LUPLAU JANSSEN

1 Kr.

DANSK LITERÆRT FORLAG

SERIE:

Danske Forfatteres Krone-Nyheder

I DEN STÆRKESTE

ROMAN AF MÂRIE DINESEN

OMSLAGSTEGNING AF H. E. MELCHIOR

II ELSKOVS FORBANDELSE

NUTIDSROMAN AF THIT JENSEN

OMSLAGSTEGNING AF SVEN BRASCH

Serie: Debuterende Forfattere

I

T. VOGEL - JØRGENSEN: HÆNDERNE

EN UNG KVINDES HISTORIE

Kr. 2,75

II

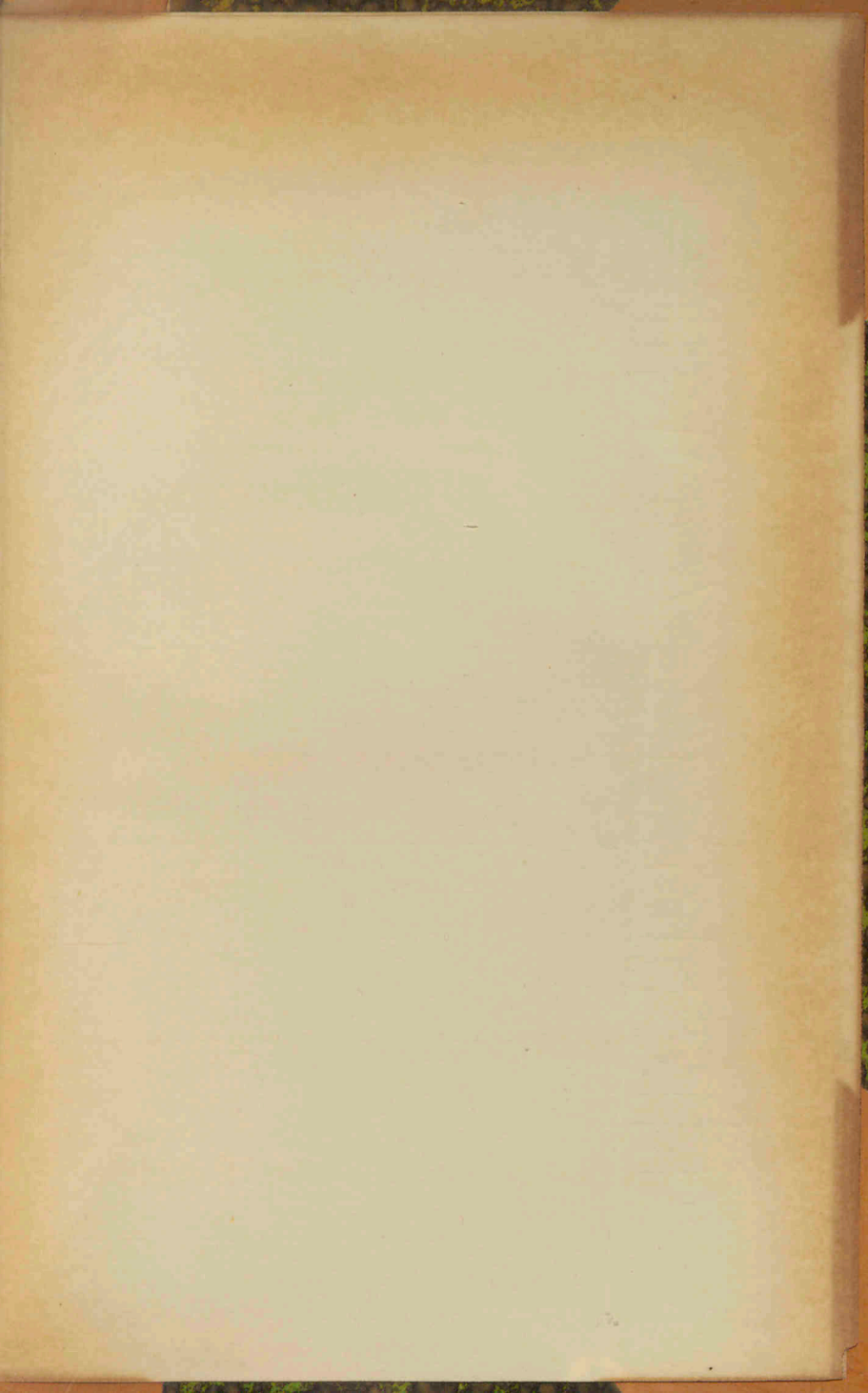
POUL WESTERGAARD: PIERROT NOIR

Kr. 1,85

III

ELLEN BIRCH: KONSULINDE HEILBUTH

Kr. 2,50

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

THE PARTIALS OF THE NEW

